

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEORGETTE HEYER

Charity Girl

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TATLI ŞEFKAT

Vikont bundan daha acıklı bir tabloyu nadiren gördüğünü düşündü. Cherry Steane'in sadece yüzü kederli değildi, aynı zamanda ayakkabıları ve giydiği pelerinin etekleri de ne yazık ki çamurlanmıştı. Sıcaktan bunalmış, yorgun ve umutsuz görünüyordu.

Cherry heyecanına hâkim olmayı başardı. "Özür dilerim!" dedi. "Dün gece çok nazik göründüğünüz ve benimle konuştuğunuz için sizden beni arabanızla Londra'ya götürmenizi rica etmişim. Ama bu benim hatamdı. Benim işlerim sizi ilgilendirmez!"

"Gelin," dedi Vikont.

Hayırsever Kız

Georgette Heyer tarafından

Bir Bantam Kitabı / E. P. Dutton & Company, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

BASIM TARİHİ

Dutton baskısı Ekim 1970 2. baskı

.....*Ekim 1970*

3. baskı Ekim 1970

Bantam baskısı Kasım 1971'de

yayınlanmıştır Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı© 1970 Georgette Heyer'e aittir. Bu kitabın tamamı ya da bir kısmı, izin alınmadan teksir ya da başka bir yolla çoğaltılamaz.

Bilgi için adres:

E. P. Dutton & Company, Inc,

201 Park Avenue South, New York, N.Y. 10003.

Bantam Books, bir National General şirketi olan Bantam Books, Inc. tarafından yayınlanmaktadır. "Bantam Books" sözcüklerinden ve bir bantam tasvirinden oluşan ticari markası Amerika Birleşik Devletleri Patent Ofisi'nde ve diğer ülkelerde kayıtlıdır. Marca Registrada. Bantam Books, Inc., 666 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10019.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

Bölüm 15

BÖLÜM 1

^ "

Hazımsızlıktan ve özellikle şiddetli bir gut krizinden muzdarip yaşlı bir beyefendinin, çeşitli ağrılarının hafifletilmesi dışında herhangi bir şeyden zevk alması ne kadar mümkünse, Wroxton Kontu da o kadar zevk alıyordu. Varisinin eksiklikleri üzerine bir söylev vermek gibi hoş bir görevle meşguldü. Bilmeyenler için bu sert eleştiriler haksız görünebilirdi, çünkü Vikont Desford her babanın gurur duyacağı bir oğul görünümündeydi. Yakışıklı bir çehreye ve kıvrak, atletik bir vücuda sahip olmasının yanı sıra, terbiyesinden olduğu kadar doğuştan gelen bir sevecenlikten de kaynaklanan rahat tavırları vardı. Ayrıca hatırı sayılır bir sabır birikimine ve gözlerinde gizlenen ve pek çok kişi tarafından karşı konulmaz olduğu düşünülen gülümsemede kendini gösteren bir mizah duygusuna sahipti. Babası onların arasında değildi: Gut hastalığının kurbanı olduğunda, bunun çileden çıkarıcı olduğunu düşünürdü.

Aylardan temmuzdu ama hava boğucu olmaktan o kadar uzaktı ki Kont kütüphanesinde bir ateş yaktırmıştı. Kendisi ve varisi ocağın iki yanında oturuyorlardı; Kont ağır sargılı bir ayağını bir tabureye koymuş, varisi ise (sandalyesini yanan odunların sıcaklığından dikkatlice uzaklaştırarak) onun karşısında zarif bir şekilde oturuyordu. Vikont, taşrada yaşayan her beyefendi için doğru sabah kıyafeti olan ceket, geyik derisi pantolon ve çizme giyyordu, ancak ceketinin kesiminden ve boyun örtüsünün düzeninden kaynaklanan belirli bir zarafet, babasına onu lanet olası bir züppe olarak takdim etmek için bir bahane verdi. O da buna yumuşak bir protestoyla karşılık verdi: "Hayır, hayır, efendim! Züppe takımı böyle dediğinizi duysa şok olur!"

"Babası ona ters ters bakarak, "Kendine Korintli dediğini duydum!" dedi.

Vikont özür dilercesine, "Doğrusunu isterseniz, efendim," dedi, "kendime hiçbir şey demiyorum!" Bir an bekledi, her zamanki gibi sempatiyle izledi.

Ebeveyninin çenesinin gıcırtısını eğlendirdi ve sonra ikna edici bir şekilde şöyle dedi: "Gel bakalım baba! Senden böyle bir kırpmayı hak edecek ne yaptım ben?"

"Benden övgü almak için ne yaptın?" diye anında karşı çıktı Kont. "Hiçbir şey! Siz bir sıçrayan beyinsiniz, efendim! Adınızı neye borçlu olduğunuzu düşünmeyen, şuralı buralı bir slibberslabber! Atlarınıza, bahislerinize ve kumaş parçalarına harcadığınız para için *bana* muhtaç olmadığınızı hatırlatmanıza gerek yok, çünkü bunun gayet farkındayım ve o zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum ve her zaman söyleyeceğim şey, büyük teyzenizin servetini size bırakmasının tam da onun gibi bir mekik kafalıdan beklenecek bir şey olduğudur! Sana her türlü abartılı çılgınlığı yapman için açık çek de verebilirdi! Ama bu konuda," dedi lord hazretleri yanlışlıkla, ama büyük bir içtenlikle, hiçbir şey söylemeyeceğim! O annenizin teyzesiydi ve *bu* durum dudaklarımı mühürlüyor."

Durakladı, varisine meydan okuyan bir bakış fırlattı, ama Vikont uysal bir tavırla sadece şöyle dedi "Aynen öyle, baba!"

"Servetinin eşinizin ve ailenizin geçimi için kullanılmasını şart koşmuş olsaydı, bunun çok yerinde bir vasiyet olduğunu düşünürdüm," diye açıkladı lord hazretleri, ancak ekledi: "Evlilik hayatına girmenizle birlikte ortaya çıkan ek masrafları karşılayabilmeniz için o zaman da, şimdi de ödeneğinizi artırmaya muktedir ve istekli olmadığımı değil."

Tekrar durakladı ve Vikont bir yorum beklediğini hissederek kibarca ona çok minnettar olduğunu söyledi.

"Hayır, değilsin!" dedi lord hazretleri acımasızca. "Ve dahası, bana bir torun verene kadar da olmayacaksınız, büyük teyzenin serveti cebinde ne kadar hızlı yanarsa yansın! Vallahi ne güzel çocuklarım var!" dedi birdenbire kapsamını genişleterek. "İçinizden biri bile Aile'yi zerre kadar umursamıyor! Benim yaşımda olsaydınız, son yıllarımı şenlendirecek bir sürü torun sahibi olmayı beklerdim! Ama var mı? Hayır! Bir tane bile yok!"

"Aslında üç tane var," diye cevap verdi Vikont rahatsız edici bir şekilde. "Onların sizi tam olarak sevindirdiğini hiç düşünmemiştim ama Griselda'nın çocuklarından söz edilmesinin adil olacağını düşünüyorum!"

"Kızlar!" diye tersledi Kont, onları küçümseyen bir hareketle bir kenara itti. "Onları hiç dikkate almıyorum! Ayrıca, onlar Broxbourne veletleri! Benim istediğim oğullar, Ashley! Adımızı, onurumuzu ve geleneğimizi sürdürecektir *Carrington*'lar!"

"Ama sayıları bir elin parmaklarını geçmez!" diye itiraz etti Vikont. "Mantıklı olmak lazım, efendim ve yirmi yaşında evlenerek sizi zorlamış olsaydım ve talihsiz karım bana her yıl ikiz bebekler hediye etseydi bile, böyle bir torunlar topluluğu arasında birkaç kız olması olasılığını bir kenara bırakırsak, yine de beklentinizin en az iki eksik olması gerekirdi."

Ebeveynini kötü mizacından kurtarmak için yaptığı bu giriKim baKarılı olabilirdi (çünkü Kont gülünç olmayı severdi), eğer rahatsız ayağındaki ani bir sancı yüzünü buruKturmasaydı ve tehditkâr bir sesle: "Terbiyesizlik etmeyin, efendim! Size hatırlatmak isterim ki -Tanrı'ya şükürler olsun ki- benim tek oğlum değilsiniz!"

"Hayır," diye kabul etti Vikont, hiç bozuntuya vermeyen bir samimiyetle. "Simon'ın çocuk yuvası kurmak için çok genç olduğunu düşünmekle birlikte, Horace'ın sizi buna mecbur bırakabileceğine dair büyük umutlarım var - işgal sona erdiğinde, ki her şeye bakılırsa çok da uzak olmayan bir gelecekte sona erecek - ve o da bize dönecek."

"Horace!" diye bağırdı lord hazretleri. "Kolunda bir Fransız aşüfte ile eve dönmezse kendimi şanslı sayabilirim!"

Vikont, "Bunun pek olası olduğunu sanmıyorum!" dedi. "Yabancılarla hiç de düşkün değildir, efendim ve en az sizin Aile'nin hakkını gözetir."

"Bunu görecektir kadar yaşayamayacağım," dedi Earl, yaşlılığa sığınarak, ama öfkeli bir binici ekleyerek etkisini biraz azalttı: "Hiçbirinizin umurunda olmayacak!"

Vikont güldü, ama büyük bir şefkatle. "Hayır, hayır, baba!" dedi. "Bana çatal atmaya kalkma! Dokuz yıldır bu şehirdeyim ve *yirmi dokuz* yıldır da sizi yakından tanıyorum! Bir erkeğin beni ne zaman alt etmeye çalıştığını öğrenmeden! Tanrım, bayım, siz

Sadece gut hastalığına yatkınlığın var, onu da bir oturuşta iki şişe porto içmeyerek kolayca yenebilirsin ve uzun süre dayanırsın! Bugün beni tırmıkladığın gibi bir oğlumu da tırmıklayacağından hiç şüphem yok!"

Kont, varisinin kendisini çok iyi durumda gördüğünü bilmekten memnuniyet duymaktan kendini alamadı, ama günün genç erkekleri arasında çok acınacak bir şekilde kullanılan abuk sabuk ifadeleri ne anladığını ne de onayladığını sert bir şekilde söylemeyi uygun buldu. Bir an için Vikont'a, içki alışkanlığı hakkındaki fikrini öğrenmek istediği zaman bunu kendisine soracağını açık yüreklilikle söyleme dürtüsüyle oynadı, ama bu fikri bir kenara bıraktı, çünkü Ashley'in evlatça bir sessizlik içinde küçümsemeyi kabul etmesine güvenilemeyeceğini biliyordu ve çok güvenilmez bir zeminde durduğu bir tartışmaya girmek istemiyordu. Onun yerine şöyle dedi: "Senin bir oğlun mu? Alçak doğmuş veletler istemiyorum, teşekkür ederim, Desford -gerçi senin bir sürü veledin olduğunu söyleyebilirim-" diye aceleyle düzeltti.

Vikont, "Bildiğim kadarıyla hayır, efendim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim! Ama senin için planladığım evliliği kabul etseydin, oğlun şu anda dizimde oturuyor olabilirdi!"

"Size karşı çıkmaktan çekiniyorum efendim, ama şu anda herhangi bir torununuzun dizinizin dibine oturmaya kalkıştığında sert bir şekilde reddedilmekten başka bir şeyle karşılaşacağına inanamıyorum."

Reis bu vuruşu bir kakhaha atarak onayladı ama şöyle dedi: "Beni bu kadar ciddiye almanıza gerek yok! Mesele şu ki, Henrietta Silverdale'e bir teklif yapmayı reddettiğinizde çok kötü davrandınız! Böyle bir nankörlükle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim, Desford! Herkes senin için hoşlanmadığın ya da tanımadığın bir gelin seçtiğimi sanırdı -ki sana söyleyebilirim ki, bu *benim* sık rastlanan bir şey değildi! Bunun yerine, hayatınız boyunca yakından tanıdığınız ve içtenlikle bağlı olduğunuza inandığım bir kızı sizin için seçtim. Çok daha yükseklerle bakabilirdim, ama tek istediğim senin mutluluğundu! Peki benim ödülüm ne oldu? Söyle bana!"

Vikont ilk kez sabırsızlandığını göstererek, "Tanrı aşkına, efendim!" diye bağırdı. "Dokuz yıl önce olanları hatırlamak zorunda mısınız? Hetta'nın benimle evlenmek istemediğine, benim de onunla evlenmek istemediğime inanamıyor musunuz?"

"Hayır ve eğer bana ona bağlı olmadığını söylemek istiyorsan, nefesini boşa harcama!"

"Elbette ona bağlıydım - sanki kız kardeşimdi! Hâlâ da öyleyim: çok iyi arkadaşız, ama bir erkek ne kadar düşkün olursa olsun kız kardeşiyle evlenmek istemez! İşin aslı şu ki baba, bu planı Sör John'la ikiniz kurdunuz - ama ikiniz nasıl oldu da bizi neredeyse kardeşmişiz gibi yetiştirmenin bu değerli planı daha da ileriye götüreceğini düşünecek kadar ahmak olabildiniz, bugün bile aklımı kurcalayan bir şey bu! Hayır, hayır, sana gudgeon dediğim için beni azarlama! Bunun beni bir bilmeceye sürüklediğini söylediğimi hatırla!"

"Ay, yumuşak bir dilin var ve beni onunla tatlıya bağlamayı düşünüyorsun!" diye homurdandı babası.

"Ne yazık ki, yapamayacağımı çok iyi biliyorum!" dedi Vikont hayıflanarak. "Ama keşke bana söyleseniz, efendim, otuz yaşınızı geçene kadar perçinlenmemiş olan siz, neden daha reşit bile olmadan bacaklarımın zincire vurulduğunu görmeye bu kadar kararlıydınız?"

Kont, "Sizi kötülükten uzak tutmak için!" diye cevap verdi, bilgelikten çok çabuklukla.

"Oho!" dedi Vikont, onu hınzırca sorguya çekerek. "Demek buydu, öyle mi? Senin zamanında, bizi inandırmaya çalıştığın gibi bir dürüstlük örneği olmadığından uzun zamandır şüpheleniyordum!"

"Dürüstlük örneği! Tabii ki böyle bir şey yapmadım!" dedi Kont, bu öneriyi nefretle geri çevirerek.

Vikont ona gülerek, "Tabii ki değildin!" dedi.

"Hayır! Her gencin yapması gerektiği gibi yaban yulaflarımı ektim, ama asla tırmıkçılarla arkadaşlık etmedim!"

Bu duyuru Vikont'un kahkahalarına kısa sürede son verdi. Aniden çatılan kaşlarının altından babasına araştıran bir bakış fırlattı ve sordu: "Nedir bu? Eğer benim adresime gönderilmişse, yanlış bilgilendirildiğinizi söylemememe izin verin, efendim!"

"Hayır, hayır!" diye cevap verdi lord . "Simon'dan bahsediyorum, mankafa!" "Simon! Seni kışkırtmak için ne haltlar karıştırıyor?"

"Sakin bana, onun bir dizi serseri ile birlikte çılgınca eğlendiğinin, utanç verici kızları hamile bıraktığının, her türlü abartılı çılgınlığı yaptığının, isyan ve kargaşa yarattığının farkında olmadığını söyleme..."

Vikont bu toptan suçlamayı tören yapmadan keserek, "Size söylüyorum, efendim!" dedi. "Onu pek görmüyorum, ama anlattığınız türden bir topluluğa girerse bunu hemen duyacağıma emin olabilirsiniz! Tanrım, seni duyan herkes Simon'un Dilenciler Kulübü'ne katıldığını ya da her gece ya Finish'e ya da Round-house'a gittiğini sanır! Birlikte çalıştığı grubu umursamayacağınızı söyleyebilirim, ben de onları umursamıyorum ama bunun nedeni üç yirmi değil dokuz yirmi yaşında olmam ve salata günlerimin rahatlığını geride bırakmış olmam. Ama *serseri* değil ve kesinlikle *fırçalı da değil*! Çok sert geliyor baba, inan bana!"

"Onu fazla görmemeniz ne yazık!" diye karşı çıktı Kont. "Bunu işiniz haline getirebileceğinizi düşünmemem gerekirdi!"

Vikont açık yüreklilikle, "Evet, bence de öyle!" diye cevap verdi.

"Anladığım kadarıyla," dedi Kont, gözle görülür bir biçimde öfkesini kontrol ederek, "sizden genç serseriye el koymanızı istesem nefesimi boşa harcamış olurum!"

"Gerçekten de öyle, Papalık Lordu, beni ne kadar dikkate alacağını sanıyorsunuz?"

"Oh, pekala," diye yanıtladı lord hazretleri , "tüm hatalarına rağmen iyi bir tonsun, Dört At Kulübü'nün bir üyesisin ve -eğitimim sayesinde!

-Oldukça başarılı bir eskrimci. Bana gençlerin seni takip etmeye meyilli olduğunu söylediler, bu yüzden onun üzerinde benden daha fazla etkiye sahip olabileceğinden başka bir şey söyleyemem."

"Eğer hiç erkek kardeşin olsaydı, baba," dedi Vikont gülümseyerek, "kardeşliğin küçük üyelerinin, benden çok daha önemli bir sporcu olsa bile, en büyük kardeşlerinin tavsiyelerine uymaktansa, doğrudan ona karşı çıkma olasılığının çok daha yüksek olduğunu bilirdin! Sizi gücendirdiğim için üzgünüm ama Simon'ın kariyerine karışmayı kesinlikle reddetmek zorundayım. Kimsenin yapmasına gerek olduğunu sanmıyorum, ama eğer böyle düşünüyorsanız, onun faaliyetlerini engellemek size düşer, bana değil!"

"Onları nasıl engelleyebilirim ki?" diye patlayarak sordu babası. "O hiç kimseyi umursamayan biri ve beni bir hödük olarak görseniz de, size söz onun harçlığını kesecek kadar hödük değilim! Kendini yuvarlarsa ve ben de onu bir süngerci evinden kurtarmak zorunda kalırsam ne güzel olur! Hapse atılsa ne iyi olurdu!"

"Biliyor musunuz efendim, genç Simon'un geleceğine çok karamsar bakıyorsunuz! Keşke onun için kendinizle alay etmeseniz - her şeyinizi bitirmiş olsa bile!"

"Kendinle dalga geçmeyeceğini *bilebilirdim!*" dedi Kont, bir başka acı darbesiyle . "Hepiniz aynısınız! Neden bir sürü bencil, değersiz, nankör veletle birlikte olduğumu asla bilemeyeceğim! Elbette anneniz sizi ölümüne şımarttı ve ben de buna izin verecek kadar aptaldım! Sana gelince, en kötüsü sen değilsen lanet olsun! Ellerimi senden temizliyorum ve ne kadar çabuk çekip gidersen o kadar memnun olacağım! Seni buraya ne getirdi bilmiyorum, ama beni görmek için geldiysen, kendini bu acıdan kurtarabilirdin! Yüzünü bir daha görmek istemiyorum!"

Vikont ayağa kalktı ve büyük bir nezaketle şöyle dedi: "Peki, bu durumda onu gözünüzün önünden kaldıracığım, efendim! Sizden hayır duanızı istemeyeceğim, çünkü yerindelik duygunuz sizi bana bunu vermeye zorlayacaktır ve eminim ki bu sözleri söylemek sizi boğacaktır! Sizinle tokalaşmayı bile teklif etmeyeceğim - ama bu kendimi yaralayıcı bir hakaretten kurtarmak için!"

"Jackanapes!" dedi ebeveyni, elini uzatarak.

Vikont onu eline aldı, üzerine saygılı bir öpücük bıraktı ve şöyle dedi: "Kendine iyi bak baba! Güle güle!"

Kont onun odayı geçip kapıya yönelişini izledi ve kapıyı açarken, tahammül sınırlarını zorlayan bir adamın sesiyle şöyle dedi "Sanırım eve bir şey istediğin için geldin!"

Vikont, omzunun üzerinden ona alay dolu bir bakış fırlatarak, "Evet!" diye cevap verdi. "Annemi görmek istedim!"

Ardından, bu veda atışını karşılayan öfke patlamasına kapıyı sıkıca kapatarak, bir şekilde geri çekildi.

Evin salonuna vardığında uşağın orada olduğunu gördü ve bu yaşlı ve ayrıcalıklı hizmetlinin kederli bakışlarıyla karşılaşınca bir kahkaha attı: "Bana son kez bakıyorsun, Pedmore! Babam beni kapı dışarı etti! Değersiz bir sıçrayan beyin ve bir jackanapes olduğumu ve şu anda hatırlayamadığım bir dizi başka şey olduğumu söylüyor. Bu kadar duygusuz olabileceğine inanır mıydın?"

Kâhya onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı ve başını salladı. Derin bir iç çekerek cevap verdi: "Gut hastalığı, lordum. Onu her zaman huysuz yapar!"

"Mifty!" dedi Vikont. "Demek istediğin, yoluna çıkacak kadar akılsız olan herkesle hançer çekmesine neden oluyor, seni yaşlı sahtekâr!"

"Lord hazretleriyle aynı fikirde olmak bana yakışmaz, bu yüzden sesimi çıkarmayacağım," dedi Pedmore sertçe. "Ve eğer bir tavsiyede bulunma cüretini gösterebilirim, saygıdeğer ebeveyninizi sizden daha uzun yıllardır tanıdığım için, lordum, sizden saygıyla rica ediyorum, gut hastalığında söyleyebileceği hiçbir şeye itibar etmeyin, çünkü bunu kastetmiyor - eğer siz değilseniz! Ve eğer enfiye kullanacak olsaydınız düzenli olarak mavi-sarhoş olurdu - gerçekten de öyle olurdu lordum, size ne söylemiş olursa olsun!"

"Tanrı aşkına Pedmore, bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Vikont ona sevgiyle gülümseyerek. "Benim bir mankafa olduğumu düşünüyor olmalısın! Annemi nerede bulabilirim?"

"Misafir odasında, lordum."

Vikont başıyla onayladı ve geniş merdivenlerden yukarı doğru hafifçe koştu. Annesi onun mabedine girişini sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve elini ona uzattı. "İçeri gel, canım!" dedi. "*Korkunç* bir çan sesi mi duydun?"

Onun elini öptü. "Tanrım, evet!" dedi neşeyle. "Beni ünlü bir tarzda azarladı! Aslında, yüzümü bir daha görmek istemediğini bana bildirdi."

"Ah, canım! Ama öyle demek istemedi, biliyorsun. Evet, tabii ki biliyorsun: sana açıklanmasına gerek kalmadan her zaman bir şeyleri anlıyorsun, değil mi?"

"Öyle mi? Bu pek olası görünmüyor! Ve bunun doğru olabileceğini de sanmıyorum, çünkü hem siz hem de yaşlı Pedmore benim güvenceye ihtiyacım olduğuna inanıyor gibisiniz! İhtiyacım yok, ama bunun için olağanüstü bir anlayış gücüne sahip olduğumu iddia etmiyorum! Babamı yakından tanıyan hiç kimse onun şiddetli nöbetlerinin kolik ve guttan başka bir şeyden kaynaklandığını düşünemez! Dün akşam yemeğinde körili yengeci bol bol yediğini gördüğümde en kötüsünden korktum; ve ikinci şişe portoya başladığında korkularım doğrulandı. Lütfen beni düşüncesiz sanma anne, ama bu kadar akılsızca eğlenmeye hakkı var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Leydi Wroxton. "Bu onun için *çok* kötü bir şey, ama ona karşı da bir yararı yok, çünkü hazmı zor bir şey yemek, Dr. Chettle'in önerdiği sağlıklı yemeklerin sunulması onu sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor, ve onun ne olduğunu biliyorsun, Ashley, engellendiğinde! Ve o tuhaf öfkelerinden birine kapıldığında!"

Vikont gülümseyerek, "Biliyorum!" dedi.

"Bunu yaptığında onun için daha da kötü oluyor, çünkü bitkin düşüyor, sonra da kederli bir ruh haline bürünüyor ve yanmış olduğunu, hesaplarını toparlamaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını söylüyor. Bu ev halkı için de *çok* kötü, çünkü bize çok bağlı olan Pedmore bile üzerine bir şeyler atılmasından hoşlanmıyor, özellikle de bu şey koyun eti suyu olduğunda."

"O kadar kötü mü?" dedi Vikont, oldukça irkilmiş bir halde.

Annesi rahat bir sesle, "Her zaman değil!" dedi. "Genelde daha sonra çok üzülür ve bu kadar az ölçülü davrandığı için kendini affettirmeye çalışır. Bu gece biraz huysuzlanacağını sanıyorum, ama yarın bir panada ya da haşlanmış tavuk yemekle yetineceğini umuyorum. O yüzden bu kadar endişelenmene gerek yok, sevgilim: büyük olasılıkla en sevdiği yemeklerle kendini tekrar şımartması için birkaç hafta geçmesi gerekecek."

"Senin için endişeleniyorum anne, onun için endişelendiğimden çok daha fazla! Hayatına nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum! *Ben* dayanamazdım!"

"Hayır, yapabileceğinizi sanmıyorum," diye cevap verdi, ona hoşgörölü bir eğlenceyle bakarak. "Gençliğinde onu tanıımıyordunuz ve doğal olarak ona hiç aGık olmadınız. Ama ben aşıktım ve onun ne kadar neşeli, yakışıklı ve gösterişli olduğunu ve ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyorum. Ve hala birbirimizi seviyoruz, Ashley."

Biraz kaşlarını çattı ve aniden sordu: "Sana da böyle Türk muamelesi yapıyor mu anne?"

"Oh, hayır, asla! Elbette bazen beni azarlıyor, ama bana hiçbir şey fırlatmadı - hatta portosuna biraz ravent ve su eklemesini önermeye cüret ettiğimde bile, ki bu dengesiz bir mide için mükemmel bir ilaçtır, bilirsiniz, ama hiçbirini kabul etmedi. Aslında, bu onu düzenli bir ateşe soktu."

"Hiç şaşırmadım!" dedi Vikont ona gülerek. "Neredeyse sana fırlatılmasını hak ediyordun, sanırım!"

"Evet, öyle dedi ama bana fırlatmadı. Tıpkı senin gibi kahkahalarla güldü. Onu aniden bu kadar sinirlendiren neydi, canım? Onu kızdıracak bir şey mi söyledin? Onu kızdıracak bir şey *yapmadığını* biliyorum, çünkü seni gördüğüne çok sevindi. Zaten bu yüzden yengeç yedik ve Pedmore'a en iyi şarabı getirtti."

"Yüce Tanrım, şerefime, öyle miydi? Elbette ona bunu söylemeye cesaret , ama Porto şarabını hiç sevmem ve çok fazla içmek zorunda kaldım. Onu kızdıran şeye gelince, kesinlikle benim söylediğim bir şey değildi, çünkü dudaklarımdan akılsızca bir kelime bile geçmedi! Sadece yengeç ve limanın sorumlu olduğunu varsayabilirim." Durakladı, kütüphanede olanları düşündü, kaşları yeniden çatıldı. Gözlerini annesine çevirdi ve yavaşça şöyle dedi: "Ve yine de-anne, bunca zaman sonra, yirmi yaşımıdayken Hetta ve benim aramda yapmaya çalıştığı eşleşmeye geri dönmesine ne sebep oldu?"

"Oh, öyle mi yaptı? Ne talihsizlik!"

"Ama neden yaptı anne? Yıllardır bundan bahsetmedi!"

"Hayır, bu da onun en sevdiğim yönü. Şaşırtıcı derecede çabuk öfkelenir, ama asla hüzne kapılmaz ya da eski yaraları deşmez. Korkarım ki bütün bunlar, sevgili Henrietta'nın sonunda çok uygun bir evlilik yapacağı söylendiği için aklına geldi."

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Vikont. "Ciddi olamazsınız! Talip kim?"

"Onu tanıdığınızı sanmıyorum, çünkü Hertfordshire'a daha yeni geldi ve Londra'ya çok nadir gittiğini sanıyorum. Yaşlı Bay Bourne'un kuzenidir ve Marley Evi ona miras kalmıştır. Leydi Draycott'a göre, mükemmel bir insan, son derece saygın, binlerce hoş yeteneği ve seçkin tavırları var. Kendisiyle tanışmadım, ama bir şeyler çıkabileceğini umuyorum, çünkü Henrietta'ya büyük saygı duyuyorum ve her zaman onun rahat bir şekilde yerleştiğini görmek istemişimdir. Ve, eğer Leydi Draycott inanılacaksa, bu Bay-Mr

Nethersole - hayır, Nethersole değil, buna benzer bir isim - tam ona göre bir adam gibi görünüyor."

Vikont, "Bana sıkıcı bir köpek gibi geliyor!" dedi.

"Evet, ama tek tip erdemlere sahip insanlar her zaman sıkıcı görünürler, Ashley. Bu bana çok garip bir durum gibi geliyor! Yine de Leydi Draycott'un tamamen güvenilecek biri olmadığını unutmamalıyız ve abarttığını söyleyebilirim. Hoşlandığı herkesi örnek bir aziz, hoşlanmadığı herkesi de bir sanıyor." Gözleri parladı. "*Sizin* karakterli bir adam olduğunuzu ve *çok* iyi idare *edildiğinizi* söylüyor!"

"Ona çok minnettarım!" dedi Vikont. "Beni bu kadar iyi yargılayabileceğini düşünmek!"

Güldü. "Evet, gerçekten! İlgi çekici tavırlara sahip olmanın avantajını gösteren çarpıcı bir örnek. Büyüleme gücüne sahip olmanın değerlilikten çok daha fazla işe yaraması ne kadar üzücü bir düşünce!" Öne doğru eğilip adamın çenesini sıktı, gözleri sevgi dolu bir alaycılıkla doluydu. "Beni kandıramazsın, seni haydut! Sen tam da babamın sana söylediğine inandığım gibi, burada ve orada yaşayan birisin! Keşke çok hoş bir kıza gönül versen ve onunla yuva kursan! Boş ver! Seni kızdırmak istememiştim!"

Kadın elini geri çekti, ama adam elini tuttu ve araştıran bir bakışla şöyle dedi "Öyle mi anne? Dokuz yıl önce Hetta'ya evlenme teklif etmemi istemiş olabilir misin? Onun senin gelinin olmasını ister miydin?"

"Benim hakkımda ne kadar tuhaf bir fikre sahipsin, aşkım! Umarım kalıcı bir tutku duymadığın bir kızla evlenmeni isteyecek kadar bezelye faresi değilimdir! Emin ol, Hetta'ya büyük saygı duyuyorum, ama senin uygun olmayacağını söyleyebilirim. Ne olursa , bu geçmişte kaldı ve hiçbir şey bunu hatırlatacak kadar can sıkıcı olamaz! Size söz veriyorum, sonunda seçeceğiniz gelini, Hetta'nın seçtiği adamla düğününe katılacağım kadar büyük bir zevkle karşılayacağım."

"Ne, adını hatırlayamadığınız desen kartına mı? Silverdale'ler Inglehurst'te mi? Hetta'yı haftalardır şehirde görmedim, ama Castlereagh'ların balosunda karşılaştığımızda bana anlattıklarına bakılırsa şimdiye kadar Worthing'e yerleşmiştir diye düşünmüştüm, zavallı kız!"

"Leydi Silverdale," dedi annesi ifadesiz bir sesle, "Worthing'de kalabileceği tek yerin bu yaz müsait olmadığını fark etti, deniz havasının onu her zaman safralı yaptığını hatırladı ve başka bir tatil beldesinde kalacak yer aramaktansa Inglehurst'e çekilmeyi tercih etti."

"Ne iğrenç bir kadın!" dedi Vikont neşeyle. "Oh, pekala! Hetta'nın desen kartıyla daha iyi olacağını söyleyebilirim! Yarın Londra'ya dönerken Inglehurst'e uğrayacağım ve Nether denen bu adamın gerçekte neye benzediğini öğrenmeye çalışacağım!"

Leydi Wroxton biraz şaşırılmış bir halde, yumuşak bir ifadeyle şöyle dedi: "Sevgili oğlum, Hetta'yı onun hakkında sorgulayamazsın herhalde?"

"Tanrım, evet! Elbette yapabilirim!" dedi Vikont. "Hetta'yla aramızda Griselda'yla aramızda olduğundan daha fazla sır yok anne, hatta," diye ekledi, bu kendinden emin iddiayı değerlendirmeye tabi tutarak, "çok daha az!"

BÖLÜM 2

" ^ "

Vikont Desford ertesi sabah babasıyla bir daha görüşmek istemeden atalarının evinden ayrıldı. Kont öğleden önce yatak odasından nadiren çıktığı için bu zor olmadı. Vikont tek başına mükemmel bir kahvaltı yaptı; annesine sevgiyle veda etmek için üst kata çıktı, kendisini Hampshire'a kadar bagajıyla takip edecek olan uşağına son birkaç talimat verdi ve ahırın saati on biri vurmaya başladığında atına bindi. Saatin son vuruşunun yankıları bittiğinde evin görüş alanından çıkmış, ana kapılara giden uzun caddede ilerliyordu.

Zayıf atlarını sürdüğü hız, yanında oturan orta yaşlı seyisten daha az demir sinirli kişileri telaşlandırabilirdi; Ama çocukluğundan beri ona hizmet eden Stebbing'in mizacı, sert yüzüyle uyumluydu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde tam bir umursamazlık ifadesiyle oturuyordu. İlk midillisine binmeyi öğrettiği ve başarılı bir eskrimci olduğu kadar birinci sınıf bir çekiççi de olan bu çocukla gurur duyduğunu, telaşa kapıldığını belli etmediği kadar az belli ediyordu. Yalnızca yakın dostlarının yanında, ağır bir ıslaklıkta, onu koşum takımına sokup çıkardıktan sonra, hiç kimsenin atlarıyla Lord Desford'dan daha iyisini yapamayacağını söyledi.

Desford'un kullandığı curricule tam olarak bir yarış curricule'i değildi ama Longacre'lı Hatchett tarafından kendi tasarımına göre yapılmıştı, o kadar hafifti ki atları için çok kolaydı ve (lord hazretlerinin ahırlarında tuttuğu türden kan sığırları tarafından çekilirse) uzun mesafeleri inanılmaz derecede kısa bir sürede kat edebiliyordu. Genelde Desford sadece direğin altında bir çiftle at sürerdi, ama uzun bir yolculuğa çıktığında arabaya takımı bağlatarak (alaycı ahbabları öyle derdi) ne kadar becerikli olduğunu gösterirdi. Bu muhteşem grilerden oluşan bir ekip kullanıyordu ve eğer *Morning Post*'un sütunlarında sık sık satılık ilanı verilen saatte on altı mil hız yapan memelerden değillerse, Vikont'un varış noktasına öğleden oldukça önce ve bir kez bile hızlı bir tırıs geçmelerine izin verilmeden ulaşırlar.

Inglehurst Place, birkaç yıl önceki ölümüne kadar, Lord Wroxtton'ın hayat boyu arkadaşı olan birine ait çok saygın bir mülktü. Şimdiki sahibi Sir Charles Silverdale, henüz Harrow'dayken babasından miras kalmıştı ve henüz reşit olmamıştı ya da (onun huysuzluklarına üzülenlere göre) mirasının getirdiği sorumlulukları üstlenmek için en ufak bir istek göstermemişti. Serveti mütevellileri tarafından kontrol ediliyordu ama hayatlarını hukuka adanmış bu iki beyefendiden hiçbiri taşra meseleleri hakkında yüzeysel bir anlayışa sahip olmadığından, mülkün yönetimi Sir Charles'ın icra memuru ve kız kardeşi Bayan Henrietta Silverdale tarafından paylaşılıyordu.

Oldukça görkemli bir kişiliğe sahip olan kâhya, Vikont'u selamladı ve hanımefendinin

Kayıtsız bir gece geçirmişti, henüz aşağıya inmemişti ve bu yüzden onu kabul edemedi.

"Yüksek iplerinden in Grimshaw!" dedi Vikont. "Hanımefendilerini ziyarete gelmediğimi çok iyi biliyorsun! Bayan Silverdale evde mi?"

Grimshaw, Bayan'ın bahçede bulunacağını düşündüğünü söyleyecek kadar eğilmedi, ama Desford'un evin köşesinden uzaklaşmasını izlerken yüzünde kasvetli bir onaylamama ifadesi vardı.

Vikont, Bayan Silverdale'i gül bahçesinde, biri tanıdığı, diğeri yabancı iki beyefendinin refakatinde buldu. Bayan Silverdale onu büyük bir memnuniyetle karşıladı: "Des!" dedi ve ellerini ona doğru . "Brighton'da olduğunu sanmıştım! Seni Hertfordshire'a getiren nedir?"

Vikont onun ellerini tuttu, ama yanağından öptü ve şöyle dedi: "Evlat dindarlığı, Hetta! Nasılsın canım? Sormama gerek yok! Çok güçlü olduğunu görebiliyorum!" Başını salladı ve orada bulunan iki beyefendiden daha genç olanına gülümsedi ve diğesine sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"Bay Nethercott'u tanıdığını sanmıyorum, değil mi Des?" dedi Henrietta. "Bay Nethercott, sizi neredeyse üvey kardeşim olan Lord Desford'a tanıtmama izin vermelisiniz!"

İki adam el sıkıştı, her biri diğersini hızla tarttı. Cary Nethercott, Desford'dan oldukça yaşlıydı ama Vikont'un rahat ve kendinden emin havası onda yoktu. Davranışları son derece terbiyeli olmasına rağmen, utangaç bir çekingenlik taşıyordu. Desford'dan daha uzun boylu ve daha iri yapılydı; giyim kuşamında da modayı takip eden bir adam izlenimi yoktu: Ceketi Bath kumaşından yapılmıştı ama ancak bir ahmak bunun Weston ya da Nugee'nin elinden çıktığını düşünebilirdi. Biçimli bir vücudu, düzgün yüz hatları vardı ve alı\$ılagelmi\$ ifadesi ciddi olsa da aynı zamanda kibardı ve nadir gülümsemesi oldukça tatlıydı.

"Hayır, sanırım daha önce hiç kar\$ıla\$madık," dedi Desford. "Bölgeye daha yeni geldiniz, değil ? Annem dün sizden söz ediyordu:

Bay Bourne'un varisi olduğunuzu söyledi."

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı Cary. "Öyle olmam çok garip, çünkü onu neredeyse hiç tanı mıyordum!"

"Senin için çok daha iyi!" dedi Desford. "Hayatımda tanıdığım en huysuz ihtiyar rumstick! Tanrım, Hetta, bizi arazisine izinsiz girerken bulduğunda çıkardığı tozu hiç unutacak mısın?"

"Hayır, kesinlikle!" dedi gülerek. "Ve en ufak bir zarar vermiyorduk! Umarım Bay Nethercott, Marley House'un kutsal topraklarına girersem öfkeden deliye dönmezsiniz!"

"Yapmayacağımdan emin olabilirsin!" dedi ona sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Bu noktada genç Bay Beckenham'ın şeytani dehası onu karmaşık bir konuşma yapmaya itti. Gırtlaktan şöyle dedi: "Kendi adıma, Bayan Silverdale'e söz verebilirim ki, eğer bir gün *benim topraklarıma* gelirse, bundan sonra orayı kutsal topraklar olarak göreceğim! En azından benim toprağım *olsaydı* öyle düşünürdüm, ama bunun bir önemi yok, çünkü babam öldüğünde öyle olacak

-Ve her halükarda, eğer bizim topraklarımıza gelme ihtimaliniz olsaydı, sizi Foxshot'ta *ağırlamaktan* en az benim kadar mutlu olurdu! Keşke Foxshot, Inglehurst'e yürüme mesafesinde olsaydı!"

Sonra Cary Nethercott'un çok eğlenmiş göründüğünü fark etti ve utangaç bir sessizliğe gömüldü.

"İyi dedin!" diye onayladı Vikont, omzunu sıvazlayarak. "Eğer ona çok minnettar değilsen, Hetta, olmalısın!"

Henrietta genç hayranına nazikçe gülümseyerek, "Elbette öyleyim!" dedi. "Ve eğer Foxshot on beş mil uzakta olmasaydı, sanırım oraya doğru yola çıkardım!"

"Bu arada," diye araya girdi Cary Nethercott sessizce, "sanırım ikimizin de ayrılma ve Bayan Silverdale'in lord hazretleriyle rahat bir yemek yemesine izin verme zamanı geldi."

Bay Beckenham buna itiraz edemedi ve Henrietta neşeyle, kendisinin ve lord hazretlerinin rahat bir yemekten ziyade kelepçelenme ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylese de, gidişini engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bay Beckenham saygıyla onun elini öptü, ama daha yaşlı ve daha az gösterişli olan rakibi elini sıkmakla yetindi ve annesine selamlarını iletmesini rica etti. Daha sonra Vikont'a hoşça kal dedi ve onunla tekrar karşılaşma zevkine erişebileceğine dair geleneksel bir umut ifade ederek ayrıldı.

"Pekala," dedi Vikont, geri çekilişini eleştirel bir gözle izleyerek, "beklediğimden de iyi çıktı! Ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Hetta: O sana göre biri değil!"

Bayan Silverdale'in çok güzel gözleri vardı. Gerçekten de güzellik konusundaki tek iddiası bu gözlerdi; çünkü ağzı çok büyük, burnu çok sivri ve saçları da fark edilmeyen bir kahverengiydi. Gözlerinin rengi dikkat çekici değildi, gri yerine geçen o belirsiz renkteydi, ama daha çok beğenilen mavi ya da kahverengi gözlerde nadiren görülen değişikliklere maruz kalırlardı. Eğer canı sıkılıyorsa, neredeyse ışsız görünüyorlardı, ama ilgisi uyanır uyanmaz kararıyor ve parlıyorlardı; öfkeyle ya da daha sık olarak eğlenceyle parlayabiliyorlardı; ve her zaman onun ruh halini yansıtıyorlardı. Şimdi onları Vikont'a çevirdiğinde, şaşkınlık, biraz öfke ve bolca kahkaha içeriyorlardı. Şöyle dedi: "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsunuz? Eğer haklıysanız, bana bir teklifte bulunmamış olması ne büyük bir şans! Kim bilir, bu yaşında belki de kabul ederdim?"

"Dişlerini benden saklama, Hetta! Sana bir teklifte *bulunacağı* gün gibi ortada! Çok değerli bir adam olduğunu söyleyebilirim ve iyi, yumuşak huylu olduğunu da görebiliyorum, ama senin için yapmaz! Sözüme güvenin!"

"Yemlikteki köpek gibisin, Ashley!" diye haykırdı, öfke ve eğlence arasında. "Beni kendin istemiyorsun ama başka bir adamla evlenebileceğim düşüncesine katlanamıyorsun!"

"Öyle bir şey yok!" dedi Vikont. "Seninle evlenmek istemeyebilirim- ve beni söğüt ağacı taktığına inandırmaya çalışma

Çünkü hafızamda hiçbir sorun yok ve babanla benim aramda o iğrenç komplo kurulduğunda sana evlenme teklif etmemem için bana nasıl yalvardığını dün gibi hatırlıyorum! Ama sana çok düğünüm ve senin ağırlığında bir adamla evlendiğini görmek beni mutlu eder. Mesele şu ki Nethercott öyle biri değil! Balayınız bitmeden ondan sıkılırsınız, Hetta!"

"Benim çıkarlarımı bu kadar düğündüğün için sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin Des!" dedi sahte de olsa büyük bir ciddiyetle. "Ama bana neyin uyacağını senden daha iyi biliyor olmam da mümkün, biliyorsun, çok zayıf bir ihtimal! Hafızanız bu kadar iyi olduğuna göre, benim aptal bir kız öğrenci olmadığımı, yirmi altıncı yaşında olduğumu hatırlatmama gerek yok-"

"Hiç gerek yok," diye sözünü kesti, silahsız gülümsemelerinden biriyle. "Önümüzdeki Ocak ayının 15'inde yirmi altı yaşına basacaksın ve bu vesileyle sana ne vermek istediğimi şimdiden biliyorum. Doğum gününü unutacağımı nasıl düşünebilirsin, dostlarımın en iyisi?"

"Biliyorsun, sen oldukça acımasısın," diye ona boyun eğmiş bir sesle bilgi verdi. "Yine de en iyi arkadaşlar olmaktan vazgeçersek seni çok özleyeceğim, çünkü ne zaman başım sıkışsa senden tavsiye alabilmenin ne kadar büyük bir rahatlık olduğunu inkar edemem. Bu yüzden, lütfen, zavallı Bay Nethercott hakkındaki bu saçma tartışmayı kendimizi dışarıda bulmadan önce bırakalım! Sizi eve getirenin evlat dindarlığı olduğunu söylemişsiniz: Umarım bu Lord Wroxtton'ın hasta olduğu anlamına gelmiyordur?"

"Öfke onu apoplektik bir krize sürüklediği sürece hayır," diye cevap verdi. "Dün gece çok kötü bir şekilde ayrıldık -aslında bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledi- ama annem ve Pedmore bana bunu kastetmediğini söylediler ve ben de onlara inanıyorum. Eğer phiz'imi ona çok erken sokmak gibi bir hata yapmazsam, onu tekrar görmekten oldukça memnun olacağını söyleyebilirim. Elbette, iki aydan kısa bir süre içinde iki kez görmesine izin vermekle büyük bir aptallık ettim!"

Güldü. "Buradan anladığım kadarıyla yine gut hastalığına yakalanmış! Zavallı Lord Wroxtton! Ama onu sana kızdıran neydi? Bazı gevezeler

Ona seninle ilgili hikayeler mi taşıyorsun?"

"Kesinlikle hayır!" diye cevap verdi sertçe. "Taşınacak masal yok!"

"Ne yani, bir ay önce Vauxhall'da seni birlikte gördüğüm keseri mi attın?" diye sordu Bayan Silverdale şaşırılmış bir ifadeyle.

"Hayır, beni kovdu!" diye karşılık verdi. "Küçük, sevimli bir kırılganlık teknesiydi, değil mi? Ama ne yazık ki çok pahalı!"

"Oh, bu çok kötü!" dedi sempatik bir şekilde. "Onun yerini alacak başka birini bulamadın mı? Ama bulacaksın, Des, bulacaksın!"

Vikont, "Günün birinde boğulmuş olarak bulunacaksın - büyük olasılıkla benim tarafımdan!" diye uyardı onu. "Lütfen, özenle yetiştirilmiş bir kadının böyle şeylerden ne haberi olabilir ki?"

"Ah, insanın kızlık dönemini geride bırakmış olmasının avantajlarından biri de bu!" dedi. "İnsanın artık masummuş gibi davranmasına gerek yok!"

Vikont onun yanında, kaba bir iskemleye uzanmıştı ama bu söz üzerine irkilerek doğruldu ve haykırdı: "Tanrı aşkına, Hetta-! İnsanlarla böyle mi konuşuyorsun?"

Gözleri muzipçe parıldadı; kahkahalara boğularak şöyle dedi: "Hayır, hayır, sadece sana, Des! Beni rahatlatmanın bir başka yolu da bu! Elbette Charlie'yle de rahatça konuşuyorum, ama o benim sadece küçük kardeşim, büyük kardeşim değil! Griselda seninle hiç açık konuşmuyor mu?"

"Hiç yaptığını hatırlamıyorum, ama Broxbourne'la evlendiğinde Oxford'dan yeni gelmiştim ve bugünlerde onu pek ." Ani bir kahkaha attı. "Buna inanabiliyor musun, Hetta? Babam birdenbire yıllar önce ölüp gömüldüğünü sandığım eski bir küskünlüğü ortaya çıkardı ve seni benimle evlenmeye ikna edemediğim için beni yerden yere vurdu!"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "*Hâlâ mı?* Niye ona bizim bir şey yapmadığımızı söylemedin? birbirinizle evlenmek *ister* misiniz?"

"Söyledim, ama bana inanmadı. Emin olmak için ona, onun ve babanın acemice hazırladıkları komplo hakkında her şeyi bildiğimizi ve bu konuda ne yapmamız gerektiğine karar verdiğimizi söylemedim. İnan bana canım, bu asla olmazdı!"

"Hayır," diye kabul etti. "Ve bu annem için de uygun olmazdı! Babama söyledim, o da duygularımızı çok iyi anladı ve beni bir kez bile kınamadı. Ama annem bunu yapmaktan hiç vazgeçmiyor! Keşke ona kendini sevdirmek yerine, senden tiksinişini sağlayacak bir şeyler yapsan! Seninle her karşılaştığında çığlık atana kadar nankörlüğünden yakınıyor ve kendimi son dualarımda bulduğumda onu suçlamamam için bana yalvarıyor. Ona göre, siz en çok arzulanan her şeysiniz ve ben de kafamda her şey olmalıyım! Eğer bir Kontluğun varisi olmasaydın senin hakkında ne derdi, ona sormadım!" Küçük öfke patlaması yatıştı; alaycı bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Ah, canım, onun hakkında böyle konuşmam ne kadar da uygunsuz! Seni temin ederim ki senden başka kimseye böyle bir şey yapmadım! Bugün kendini pek iyi hissetmemesine ve odasından çıkmak istememesine sevinmem ne kadar da Çok edici! Umarım Grimshaw'a burada olduğunuzu ona söylemeyeceği konusunda güvenebilirim!"

"Şok edici olabilir ama ziyaretçi kabul etmediğini öğrenince daha da sevindiğimi söylemekten çekinmeyeceğim!" dedi Vikont içtenlikle. "Bana kendimi kalpsiz bir gevşek vida gibi hissettiriyor, çünkü ona nezaket gösterdiğimde iç çekip bana üzgün ve sitemkâr bir şekilde gülümsüyor." Saatini çıkardı ve şöyle dedi: "Gitmeliyim, Hetta. Hazelfield'e gidiyorum ve gece yarısı varmam teyzemin hoşuna gitmez."

Henrietta oturduğu yerden kalktı ve eve doğru ona eşlik etti. "Emborough Teyzeni ziyarete mi gidiyorsun? Lütfen ona selamlarımı iletin!"

"Söyleyeceğim," diye söz verdi. "Ve sen de -eğer Grimshaw burada olduğumu öğrenmişse- annene uygun olan her şeyi söyle! Saygılarımı ve rahatsız olduğu bir zamanda onu sabah ziyaret ettiğim için üzüntülerimi ilet!" Ona kardeşçe sarıldı, yanağından öptü ve şöyle dedi: "Güle güle, canım! Kaz gibi bir şey yapma, olur mu?"

"Hayır, sen de kaz gibi bir şey yapma!" diye karşılık verdi.

"Ne, Sophronia Teyzemin gözü önünde mi? Buna cüret edemem!" diyerek omzunun üzerinden onu fırlattı ve ahıra doğru ilerledi.

BÖLÜM 3

" ^ "

Leydi Emborough, Lord Wroxton'ın hayatta kalan tek kız kardeşi idi. Görünüş olarak birbirlerine çok benziyorlardı, ama gergin mizaçlı kişiler bu benzerliğin bir deri bir kemik olmaktan çok daha fazlası olduğunu düşünseler de, yüksek sesi ve düpedüz tavırları onları yanıltıyordu. Otokrasisine boyun eğecek kadar zayıf zihinli olan herkesin işlerini yönetmeye kesinlikle meyilliydi, ancak kendi yanılmazlığına olan inancından olduğu kadar, bu tür insanların kendi işlerini yönetmekten aciz olduklarına dair bir inançtan da ilham alıyordu ve ona karşı koyduğu için kimseye en ufak bir kötülük yapmadı. Bazıları tarafından iğrenç bir şekilde zorba olduğu düşünülüyordu, ama ihtiyaç anında ondan yardım isteyenler tarafından öyle düşünülmüyordu. Kaba tavırlarının altında sıcak bir kalbi ve tükenmez bir nezaket deposu vardı. Kocasını az konuşan, sessiz bir adamdı ve çoğunlukla evi istediği gibi yönetmesine izin verirdi; bu durum, bilmeyenlerin kocasının kılıbık olduğunu düşünmesine neden olurdu. Ama onu daha yakından tanıyanlar, efendisinin onu bir bakış ve neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasından başka bir şeyle kontrol edemeyeceğini biliyorlardı. Bu sessiz sitemleri gayet iyi karşılıyor, sık sık iyi huylu bir kahkaha atarak şöyle diyordu "Ah, işte Emborough bana kaşlarını çatıyor, bu yüzden bu konuda başka bir kelime söylemeyeceğim!"

Yeğenini karakteristik bir şekilde karşıladı ve şöyle dedi: "Sonunda buradasın Desford! Geç kaldın ve sakın bana atlarından birinin nalını kaybettiğini ya da bir izini kıldığını söyleme, çünkü bu saçmalıklarının hiçbirine inanmayacağım!"

"Zavallı Des'i öküz yerine koyma anne!" diye tembihledi büyük oğlu, bir taşra beyinin tüm görünüşüne sahip yiğit bir genç adam.

"Çok umurunda!" dedi kadın, içtenlikle gülerek.

"Tabii ki istemiyorum!" Desford onun elini öperek şöyle dedi. "Beni bir tavşan emici mi sanıyorsunuz, hanımefendi? Atlarımdan hiçbirini nal kaybetmedi, hiçbir izi kırmadım ya da herhangi bir kazaya uğramadım ve eğer bana sizi akşam yemeği için beklettiğimi söylemek istiyorsanız, elbette *sizi* suçlayacak kadar saygısızlık yapmayacağım, ama bunu düşüneceğim! Yolumun üzerindeki Inglehurst'e uğradım ve Hetta ile planladığımdan daha uzun süre sohbet ettim. Bu arada size selamlarını iletmemi söyledi."

"Inglehurst! Wolversham'dan mı geldiniz?" diye haykırdı. "Ben senin hâlâ Londra'da olduğunu sanıyordum! Baban nasıl?"

"Gut hastalığında!"

Bir homurtu çıkardı. "Sanırım! Kendisinden başka kimseyi suçlamıyor! Wolversham'da yaşamam ona iyi gelecektir: Annen ona karşı çok yumuşak davranıyor!"

Wolversham'a son gelişinde Lord Wroxton ile kız kardeşi arasında yaşanan şiddetli tartışmalar Vikont'un hafızasında hâlâ canlıydı ve bir ürpertiye zorlukla bastırdı. Neyse ki teyzesine cevap vermek zorunda kalmadı, çünkü teyzesi aniden başka bir konuya geçti ve postilyonlarına Blue Boar'da kalmalarını söyleyerek ne demek istediğini öğrenmek istedi. "Bilmeni isterim ki Desford, ben misafirlerine uşaklarından başka hizmetçi kabul etmeyeceklerini söyleyen şu modern ev sahiplerinden değilim! Bu tür züppece davranışlar bana göre değil: *ben* onlara pejmürde-genteel diyorum! Damadınız ve postacılarınız bizimkilerle birlikte kalacak ve bu konuda tartışma istemiyorum."

Vikont itaatkâr bir tavırla, "Pekâlâ hanımefendi," dedi, "hiçbir şey almayacaksınız!"

"İşte sende sevdiğim şey bu!" dedi teyzesi, ona sıcak bir onaylamayla bakarak. "Süslü laflarla beni hiç iğrendirmiyorsun! Bu arada, evi akıllılarla dolu bulmayı bekliyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın: burada sadece Montsales'ler, genç Ross ve kız kardeşi kalıyor. Ancak, eğer nehirde iyi bir spor yaparsanız, ki Ned bana yapacağınızı garanti ediyor, bunu umursamayacağınızı söyleyebilirim. Sonra Winchester'da yarış var ve-"

Bu konuşmanın ortasında odaya giren Lord Emborough sözünü kesti ve esprili bir şekilde şöyle dedi "Sakladığın ikramlarla onu bunaltma, aşkım! Nasılsın Desford? Eğer alabalıktan uzaklaştırılabilirsen, yarın gelip genç bakmalı ve şimdiye kadar yetiştirdiğim en iyi yavruyu nasıl bulduğunu bana söylemelisin! Kısrağım Creeping Polly'den, Whiffler'dan, ve eğer onun içinde bir kazananım yoksa kendime şaşıracağım."

Bu açıklama, orada bulunan beş beyefendiyi anında tamamen erkeklere özgü bir sohbe sürükledi ve bu sırada Bay Edward Emborough yüksek sesle babasının görüşünü destekledi; kendisinden bir yaş küçük olan Bay Gilbert Emborough, tayın harika bir kemik ve sahip olmasına rağmen, hayvanın *biraz* düz omuzlu olduğu kanısından kurtulamadığını söyledi; Lord Emborough'nun ardından odaya giren ve beyefendinin iki damadından büyüğü olan Bay Mortimer Redgrave, kendi adına daha umut verici bir genç görmek istemediğini söyledi; Oxford'da birinci sınıfta okuyan ve kuzeninin ceketinin zarif kesimini saygıyla inceleyen Bay Christian Emborough, onun tay hakkında ne düşündüğünü duymak istediğini söyledi, "çünkü Des atlar hakkında Ned ve Gil'den çok daha bilgilidir - bununla övünmese bile!" Bu küçümsemeyi üstlerine ilettikten sonra, utangaç bir sessizliğe büründü. Tayı görmemiş olan Vikont hiçbir fikir beyan etmedi, onun yerine ev sahibiyle genel ahır sohbetlerine daldı. Leydi Emborough araya girmeden önce beylerin bir çeyrek saat kadar kendi hallerinde eğlenmelerine izin verdi ve oğullarıyla yeğenine, eğer bir an önce yemeğe hazırlanmazlarsa yiyecek bir şey bulamayacaklarını, çünkü onları beklemek niyetinde olmadığını hatırlattı. Bunun üzerine erkekler topluluğu dağıldı, genç Bay Christian Emborough kuzenine, geniş merdivenlerden çıkarken, ikinci yemeğin ana yemeklerini bir çift ördek yavrusu ile tombul bir leveretin oluşturacağını bildiğini söyledi. Vikont bu leziz yemeklerin bozulmasının çok kötü bir şey olacağı konusunda hemfikir; genç Bay Emborough cesaretini toplayarak ona boyunbağını Şark usulü olarak bilinen tarzda bağlayıp bağlamadığını sormaya cüret etti. Vikont ciddiyetle cevap verdi: "Hayır, buna Matematiksel Kravat deniyor. Size bunu nasıl yapacağınızı öğretmemi ister misiniz?"

"Oh, Jüpter adına, öyle değil mi?" diye haykırdı Christian, memnuniyetten yanaklarının rengi atmığtı.

"O zaman yaparım," diye söz verdi Desford. "Ama şu anda değil, eğer o ördekler fazla kıztartılmayacaksa!"

"Oh, hayır, hayır! Sizin için ne zaman uygunsa o zaman!" Christian kekeledi.

Sonra, Des'in kendi kardeşlerinin yarısı kadar olmasa da, çok iyi bir adam olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuş bir şekilde kendi yatak odasına gitti; ve bu sansürcü kıdemlileri, işarete kadar tokat hemen fark etmeleri gereken bir boyunbağı içinde görünerek şaşırtmak gibi hoş bir hayalle doluydu.

Vikont salona döndüğünde, partinin teyzesinin tahmin ettiğinden daha kalabalık olduğunu gördü, çünkü bahsettiğı kişilerin yanı sıra Bayan Montsale, evin evli iki kızı ve eşleri de vardı; Leydi Emborough'nun yoksul kuzenlerinden birini hayal meyal tanıdığı, yaşı belirsiz bir kadın; ve ailenin en büyüğü olan ve evrensel sırdaş, ebeveynlerinin yoldaşı, erkek ve kız kardeşlerinin bilge ve güvenilir kız kardeşi ve çocuklarının sevgili teyzesi rollerini doldurmaya yazgılı görünen Saygıdeğer Rachel Emborough. Güzellik konusunda hiçbir iddiası yoktu, ama etkilenmeyen tavırları, neşesi ve sıcak bir kalpten kaynaklanan nezaketi onu herkesin gözdesi haline getirmişti. Ve son olarak, Leydi Emborough neredeyse son anda sayılarının eşit olmadığını fark ettiğı için, Saygıdeğer Clara Emborough da dahil edilmişti. Henüz on yedinci yaş gününü doldurmamış olan bu genç kızın okuldan çıktığı düşünölmüyordu ama annesinin Vikont'a söylediğı gibi "Kızları normal bir şekilde dışarı çıkarmadan önce birkaç partiye katılmalarının bir zararı olmaz. Onlara toplum içinde nasıl davranacaklarını öğretir ve yabancılarla konuşmaya alıştıtır! Elbette ben onu takdim etmeden resmi partilere katılmasına izin vermem! Ve Rachel'ın ona göz kulak olacağına güvenebilirim!"

Rachel'ın Bayan Clara'nın artan coşkusunu en nazik şekilde kontrol etmesini izleyen Vikont, kardeşlerinin düşüncelerini aktarmak için araya girdi

Aralarında çıkan bir tartışma şiddetlenme tehlikesi gösterdiğinde yeni bir yöne doğru ilerledi ve misafirlerin rahatına dikkat etmeden, düşüncesizce şöyle dedi "Rachel ne kadar iyi bir kız, hanımefendi!"

Leydi Emborough biraz kasvetli bir sesle, "Evet, buğday kadar iyi," diye onayladı. "Ama o bir kız değil, Desford: senden daha yaşlı! Ve hiç kimse onun için teklifte bulunmadı! Tanrı biliyor ya, onsuz ne yapacağımı bilemezdim, ama onun bir kız kurusuna dönüştüğünü görmekten memnun olamam! Erkekler ondan hoşlanmıyor değil: hoşlanıyorlar ama ona aşık olmuyorlar. Hetta Silverdale'e benziyor -Hetta'nın çok güzel bir kız olması dışında, ve benim zavallı Rachel'ım- şey, onun bir tür Homely Joan olduğu inkar edilemez! Ama her ikisi de her erkeğe mükemmel birer eş olurlar, benim Theresa'mdan çok daha iyi bir eş olurlar, o kadar kapris ve huysuzlukla dolu ki, John Thimbleby gibi iyi bir pazarlık yapmasını bir yana bırakın, gitmesini bile beklemezdim!"

Vikont, Bay Thimbleby'nin kulaklarının dibinde oturduğunu fark edince ona istemsiz bir bakış fırlattı. Bu beyefendinin gözlerinde takdir dolu bir pırıltı görmek ve ondan şüpheli bir şekilde göz kırpmaya benzer bir şey almak onu rahatlattı. Böylece teyzesine mükemmel bir soğukkanlılıkla cevap verebildi: "Çok doğru, hanımefendi! Ama zevklerin hesabı olmaz, biliyorsunuz! Ancak, Hetta'nın talibi olmadığını söylediğinizde yanıyorsunuz! Size parmağını sahip olabileceği en az dört tane çok uygun *partizan* sayabilirim. Nitekim bu sabah onu gördüğümde iki tanesiyle daha eğlendiğini gördüm! Belki de ne o ne de kuzenim Rachel sadece bir eş olmak istiyordur!"

"Gammon!" dedi hanımefendi kabaca. "Bana evlenmeyi ummayan bir kadın gösterin, ben de size dua edilmeyecek bir deli göstereyim! Evet, eğer ne düşündüğümü bilmek istiyorsan -bunu bildiğini sanmıyorum- Hetta'yı istediğinde onunla evlenmediğin için çok aptalsın!"

Vikont sinirlenmişti ve bunu kaşlarını hafifçe çatarak ve dikkatli bir nezaketle söylediği şu sözlerle belli etti "Yanıyorsunuz sevgili teyzem: Hetta hiçbir zaman benim olmadı. İkimiz de her zaman tadını çıkardığımız ve inanıyorum ki her zaman tadını çıkarabileceğimiz dostluktan daha yakın bir ilişki istemedik!"

Leydi Emborough, kocasının onun taşkınlıklarına uyguladığı sessiz kontrollere ne kadar az içerlediyse, hak ettiği bu küçümsemeye de o kadar az içerledi. Gülerек cevap verdi: "İşte çekiç bu! Beni aşağılamakta çok haklısın, çünkü ne yaptığın beni ilgilendirmez! Emborough ağzı çok geniş olduğu için beni sürekli azarlıyor! Ama espri bir yana, Desford, evliliği düşünmenin zamanı gelmedi mi? Hetta'yı kastetmiyorum, çünkü birbirinizden hoşlanmıyorsanız, *bu* konuda söylenecek bir şey yok, ama Horace hala Fransa'dayken ve Simon, duyduğum kadarıyla, babanın zamanında yaptığından daha fazla yaban yulafı ekerken, babana bir ya da iki torun vermeyi borçlu olduğunu düşünmeden edemiyorum - meşru olanları kastediyorum!"

Bu sözler Vikont'u kahkahalara boğdu ve kızgınlığını giderdi. "Sophronia Teyze," dedi, "çok iğrençsin! Sana bunu söyleyen oldu mu hiç? Ama son zamanlarda farkına vardığım gibi, her şeye rağmen haklısın. Keyifli ve özgür hayatıma bir son vermemin zamanı geldi. Tek zorluk, hem babamın onayını alacak hem de bana ömür boyu ona bağlanmak için en ufak bir arzu uyandıracak bir kadınla henüz tanışmamış olmam!"

"İstekleriniz konusunda fazla iyisiniz," dedi ona sertçe; ama bir an düşündükten sonra ekledi: "Çocuklarımdan hiçbirinin kesin bir tercih hissetmediği biriyle evlenmesini istemem. Ben genç bir kızken, bilirsiniz, çoğumuz ailelerimizi memnun etmek için evlenirdik. Hatta o günlerde, ailesinin onu nişanladığı adamdan hiç hoşlanmamasına rağmen, bağrıma bastığım kız bile böyle yapmıştı! Ve çok mutsuz bir ! Ama büyükbaban, sevgili Ashley, kendisi de mutlu *uzak* bir evlilik yapmak zorunda kaldığı için, çocuklarından hiçbirinin benzer bir duruma düşmemesi konusunda kararlıydı. Ve sen de kabul edersin ki, hiçbir şey onun bu cömert düşüncesinin sonucundan mutlu olamazdı! Elbette sadece üç kişiydik ve Jane Teyzen sen doğmadan önce öldü ama ben Emborough'la, Everard da sevgili annenle evlendiğinde, hiç kimse büyükbabandan daha fazla sevinemezdi!"

Desford, "Ben kısa önlüklerimi çıkarmadan önce öldüğü için üzgünüm," dedi. "Onunla ilgili hiçbir anım yok, ama onun hakkında sizden ve annemden duyduklarına bakılırsa, keşke onu tanıma ayrıcalığına sahip olsaydım."

"Evet, ondan hoşlanırdın," diye başını salladı. "Dahası, o da seni severdi! Ve eğer baban annenle evlenmeden önce otuzunu geçene kadar beklemeseydi, onu tanıyacaktın! Ve Wroxton'ın tam da kendisinin yaptığı şeyi yaptığın için sana neden kızdığını anlamıyorum ya da anlamak istemiyorum! Kuzenlerinle ve Montsale'in kızıyla bilardo oynamaya git, yoksa baban hakkında konuşurken hep böyle yaptığımı söylerler!"

Adam ona itaat etmeye çok hazırdı ve kadın bir daha konuya dönmedi. Hampshire'da bir hafta kaldı ve zamanını çok hoş bir şekilde geçirdi. Bitmek bilmeyen kahvaltılar, balolar, geziler, Ascot'daki yarış partileri, opera partileri, Cribb's Parlour'daki keyifli toplantılar, Watier's'de geçirilen akşamlar, sayısız piknikler ve sıradan partilerden hırslı ev sahiplerinin verdiği, en az üç gün boyunca konuşulacak kadar orijinal eğlencelere kadar uzanan açık hava eğlencelerinden sonra, Hazelfield'deki tembel ve tekdüze hayat tam da onun mizacına uyuyordu. Emborough'ları ziyaret ettiğinizde, her günün her anının planlanmış olmasından ya da tek yapmak istediğiniz partinin benzer düşünen diğer üyeleriyle gezintiye çıkmakken, bir harabeyi veya yerel güzellik noktasını keşfetmeye sürükleneceğinizden korkmanıza gerek yoktu. Leydi Emborough konuklarını eğlendirmek için asla ayrıntılı planlar yapmazdı. Sadece onları çok iyi besler ve istedikleri sporları ya da egzersizleri yapabilmeleri için gereken her türlü kolaylığın her zaman ellerinin altında olmasını sağlardı; ve eğer yarış gibi bir eğlence yapılacaksa, arabaların onları oraya götürmek için hazır olduğunu bildirirdi, ama yarışa gitmek istemeyen olursa bunu söylemesi yeterliydi ve Leydi Emborough'nun güceneceğinden korkmasına gerek yoktu.

Desford'a, ziyaretinin son gecesinde iki büyük oğlunu, uygun gördüğü kadar kızını ve Hazelfield'de kendisiyle birlikte kalacağından kuşku duymadığı ve küçük bir kır balosunu küçümsemeyen konuklarını da yanına alarak bir partiye katılmaya söz verdiğini açıkladığında da bu takdire değer tutuma sıkı sıkıya bağlı kaldı. "Gitmek zorundayım," dedi, teklif edilen şenlikten herhangi bir zevk almayı beklemeyen birinin teslim olmuş sesiyle. "Emma ve Mortimer da gitmek istiyorlar. Theresa ağlayarak gitti ama bu Lady Bugle'ı şaşırtmayacak, çünkü Theresa'nın arttığını çok iyi biliyor. Montsales'ler

Onlar da gitmek istiyorlar ve benim gitmem *gerekirken* gitmeleri için bir neden yok, Mary'ye onlar için refakat edebilirim. Ned ve Gil gitmek istiyorlar, ama Christian istemiyor: henüz güzel kızların peşinden koçmaya bağlamadı. Eğer gitmek Desford, burada kalıp Montsales ve John Thimbleby ile whist oynamaman için hiçbir neden yok! Aslında bunu yapmanı şiddetle tavsiye ederim, çünkü Bugles'ın partisini çok sıkıcı bulacağına inanıyorum."

Bu konuşmanın son bölümünü duymak için tam zamanında odaya girmiş olan Bay Gilbert Emborough, "O görkemli yaratık oradayken bunun sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "O oradayken hiçbir şey sıkıcı olamaz!"

"Gelin, bu çok umut verici!" dedi Desford. "Kim bu görkemli *kadın*? Onu tanıyor muyum?"

"Hayır, onu tanımıyorsun," diye cevap verdi Gilbert, "ama onu gördün! Dahası, çok etkilendiniz -herkes etkilenirdi- ve Ned'e onun kim olduğunu sordunuz."

"Yarışlarda gördüğüm o büyüleyici kız mı?" diye haykırdı Desford. "Sevgili teyzem, tabii ki seninle bu baloya geleceğim! Son on iki ayda gördüğüm en nefis doğa parçası! Ned'in beni ona takdim etmesini umuyordum ve bunu yapmamasının çok yakışksız olduğunu düşünüyordum."

Gilbert bir kahkaha attı. "Onu kesip atmandan korktum! Bakalım bunun için onu kızartmayacak mıyım!"

"Ama o kim?" diye sordu Vikont. "Ned'e bu soruyu sorduğumda ne dediğini tam olarak duyamadım, çünkü o anda bize bazı arkadaşları katıldı ve onlardan ayrıldığımızda bir sonraki yarış başlamak üzereydi ve Güzel hakkında daha fazla düşünmedim."

"Yazık!" dedi kuzeni ona sırtarak.

"Adı Lucasta," dedi Leydi Emborough. "Sir Thomas Bugle'ın en büyük kızı; beş kızı ve dört oğlu var. Kesinlikle çok yakışıklı bir kız ve iyi bir evlilik yapabileceğini söyleyebilirim, çünkü tüm erkekleri kendinden . Ama payı beş bin sterlinden fazlaysa

kendimi hayrete düşmüş hissediyorum. Sir Thomas'ın serveti kibarlıktan öte değil ve hesapları bozmaya çalışmak gibi bir düşüncesi de yok."

"Zavallı Lucasta!" dedi Vikont hafifçe.

"Öyle de diyebilirsiniz! Annesi onu ilkbaharda getirdi ve hiç bu kadar talihsiz bir şey olmamıştı! İnanır mısınız, saraya takdim edilmesinden üç gün sonra Sir Thomas, Dr. Cromer'den *yaşlı* Lady Bugle'in aniden hastalandığını bildiren bir mektup aldı! Tabii ki aceleyle eve postalamak zorunda kaldılar, çünkü Leydi çok yaşlıydı ve insan onun çok sağlam olduğunu bilse bile, böyle insanların bir gün çok sağlam olup ertesi gün ölme ihtimali her zaman vardır. Ertesi gün ölmedi: iki aydan fazla dayandı, bu da doğal olarak annesinin Lucasta'yı siyah eldivenleri bitene kadar balolara ve toplantılara götürmesini imkansız hale getirdi. Lady Bugle'in hazırladığı bu dans oldukça küçük bir olay olacak. Stonor Bugle'in yaşlı Bayan Windle ile nişanlanması şerefine veriyor. Kendi çapında iyi bir kız ama oğullarımdan biri için hoş karşılayacağım bir birliktelik değil!"

"Hiç sanmıyorum!" dedi Gilbert. "Düpedüz gümbür gümbür bir yüzü var!"

Leydi Emborough, Bayan Windle'in görünüşünü bu kadar kabaca abarttığı için onu sert bir dille azarladı; ama ertesi akşam Vikont leydiye takdim edildiğinde Gilbert'in haksızlık ettiğini düşünemedi. Ama Leydi Bugle onu Lucasta Bugle'la yan yana durup konukları kabul etmesine neden olmasaydı, evcimenliğinin onu bu kadar etkilemeyeceğini de hissetti.

Lucasta kesinlikle alışılmışın dışındaydı, çünkü klasik güzellikteki yüzünün yanı sıra vücudu da güzeldi ve gülümsediğinde dişlerinin çok düzgün ve balina kemiği kadar beyaz olduğu görülürdü. Sadece kıskanç rakiplerinin zencefilli olarak damgaladığı gür saçları vardı: aslında olgunlaşan mısır rengindeydi; ve gururlu annesinin, parlak bukleleriyle ilgili iltifatları kabul ederken, asla kağıtlanmamaları gerektiğini gizlice fısıldadığı sık sık bilinirdi. Evdeki işlerinin aniden kesilmesine rağmen, kolay ilişki kurma alışkanlıkları edinmiş görünüyordu.

Çünkü balodaki eşlerinin okuldan yeni çıkmış kızlarla konuşmasını zorlaştıran utangaçlık belirtilerinden hiçbirini göstermiyordu. Görgü kurallarından emindi; dilinin ucunda bir sosyal gevezelik fonu vardı; annesinin misafirlerine karşı tamamen zevk ve samimiydi; hareketliydi ve gülüyordu; ve hafif yürekli flört sanatında bir uzman gibi görünüyordu.

Vikont, Emborough partisi geldiğinde oluşmakta olan dans için onunla birlikte ayağa kalkma onuruna sahipti ve bu sanatta ondan daha uzman olduğu için, ona en kabul edilebilir olduğunu düşündüğü türden iltifatlarla bulunmak için aldığı teşviklere en uygun şekilde karşılık vererek onu memnun etti. Kuzeni Edward, Güzel'in gözüne girme yolunda kaydettiği ilerlemeyi ve Güzel'in kendisine attığı alaycı bakışları öfkeyle izlerken, onun hitap tarzını kıskanmakla bir Kontluğun varisi olmanın getirdiği avantajlar üzerine alaycı düşünceler arasında gidip geliyordu. Bunlar için kendini ciddi bir şekilde görevlendirdi, kendisine inatçı bir sadakatle, ilahi Lucasta'nın sadece bir yabancıyı rahatlatmaya çalıştığını söyledi. Ama Güzel'in gözünde hiçbir zaman ağabeyinden daha fazla yükselmeyi başaramamış olan Gilbert, kısa bir an için onunla karşılaştığında, kötü niyetli bir göz kırpmasıyla şöyle dedi "Des ona fena halde vurulmuş, öyle değil mi?" Bu sözlere katılmamak mümkün değildi. Aklına gelen tek şey, bunda bir şey olmadığından emin olduğuydu. Ama akşamın ilerleyen saatlerinde ilahiyatçısını Desford'la vals yaparken gördüğünde, çok iyi huylu bir genç olmasaydı, kuzeninden şiddetle nefret ederdi. Vals, eski kafalı insanlar tarafından hâlâ uygunsuz bir dans olarak görülüyordu ve kır toplantılarında nadiren oynanırdı. Bir ya da iki gösterişli ev sahibi bu dansın oynanmasına neden olmuştu ama Ned adımları özenle öğrendikten sonra zamanını boşa harcadığını fark etmişti: Lucasta asla vals yapmazdı.

Bu dansın, Bugle'ların işletmesinde konuklara sunulan kır dansları ve boulanger'lar arasında yer alacağını tahmin etmemiştir ama Leydi Emborough'nun küçük partisine tonton yeğenini de getireceğini uman Leydi Bugle, müzisyenleri bu dans için hazırlıklı olmaları konusunda uyarmış, Lucasta'ya da Vikont kendisiyle dans etmesini isterse bunu yapabileceğini söylemişti.

"Çünkü *burada*, özel dostlarımızın arasında bunu yapmana hiçbir olamaz, aşkım. Londra'da durum elbette farklı olacaktır -size hatırlatmama gerek yok sanırım, Almacks Patroniçeleri tarafından onaylanana kadar; ama konuklarımızdan herhangi biri bunun kibar bir parti olduğunu düşünürse çok utanırım ve eğer sevgili Leydi Emborough Lord Desford'u getirirse, vals çalınmasını bekleyeceğinden emin olabilirsiniz, çünkü o Ton'un Pinks'lerinden biridir, biliyorsunuz!"

Lord Desford ona teklifte bulundu, kır dansının sonunda onu çıkarırken, kendisiyle tekrar ayağa kalkacağını umduğunu söyledi ve çekici gülümsemesiyle ekledi: "Benimle vals yapmanı isteyebilir miyim? Yoksa Hampshire'da vals yapmaktan hoşlanmaz mısınız? Acaba teyzem de hoşlanıyor mu? Ona sormamakla ne kadar aptallık ettim! Şimdi, yalvarırım yapmayın, Bayan Bugle, bana sosyal bir solecism yaptığımı söylemeyin!"

Güldü ve şöyle dedi: "Hayır, gerçekten de yapmadınız! Vals yapıyorum ama annemin bunu herkesin içinde yapmama izin verip vermeyeceği ayrı bir konu!"

"O zaman seninle vals yapmak için hemen annemden izin isteyeceğim!" dedi.

Bu kabul edildikten sonra, bir koluyla Lucasta'nın ince belini hafifçe sararak odanın içinde dönerken görüldü: Leydi Bugle'in memnuniyetle izlediği, ama Vikont'un iki kuzeninin ve Güzelliğe aynı derecede hayran olan diğer birkaç genç beyefendinin hiç de zevk almadan izlediği bir manzaraydı bu.

Bundan sonra Vikont, Bayan Windle ve Bayan Montsale'e karşı görevini yerine getirdi ve kuzeni Emma'dan kendisiyle birlikte ayağa kalkmasını istedi.

"Tanrı aşkına Ashley, beni dansa kaldırma ama bu dayanılmaz sıcak odadan çıkar!" diye cevap verdi Bayan Redgrave, annesinin açık sözlülüğünün çoğunu miras almıştı.

"Dünyanın en büyük zevkiyle, kuzen!" diye yanıtladı kolunu uzatarak. "Son yarım saattir gömleğimin uçlarının solmaya başladığının huzursuzca farkındayım! Mortimer'la konuşmak istiyormuşuz gibi kapıya doğru yürüyeceğiz ve bir sonraki takım oluşurken odadan sıvışacağız. Sanırım kimse yokluğumuzu fark etmeyecektir."

"Fark etseler bile umurumda değil!" dedi Bayan Redgrave, kendini kuvvetle yelpazeleyerek. "İnsanların böyle boğucu bir gecede toplantı yapmaya hakları yok! En azından bir pencere açabilirlerdi!"

"Ah, asla yapmazlar!" dedi Desford. "Emma, en sıcak gecelerde bile pencereleri açanların sadece tedbirsiz *gençler* olduğunu biliyor olmalısın! Böylece büyüklerinin, eminim ki, cereyanda oturmaktan kaynaklanan bütün hastalıklara yakalanmalarına ve kendilerini daha da kötü tehlikelere maruz bırakmalarına neden olurlar. Mortimer, neden bir erkek gibi görevini yapmıyorsun, orada uzanıp şirkete burun kıvrırmak yerine?"

"Etmiyordum!" dedi Bay Redgrave öfkeyle. "Mesele şu ki, dans etmek için fazla sıcak bir hava var ve biz yaşlı evli erkekler dans etmeyi tercih etmediğimizde kimse bir şey düşünmüyor!"

"Ak sakallı!" diye mırıldandı Desford.

"Sessiz ol, sefil!" Emma onu uyardı. "Zavallı Mortimer'ın kızarmasına izin vermeyeceğim! Senden çok fazla yağlı olmamasına rağmen *çok* daha Giğman olduğunu unutma!"

"İşte sana bir baş ebe!" dedi Bay Redgrave. "Eğer tavsiyemi dinlersen, Des, papazın fare kapanından uzak duracaksın!"

"Teşekkür ederim, öyle demek istedim! Kedinin ayakları altında yaşadığınızı görmek, her erkeğin dikkatli olması için yeterli!"

Bay Redgrave sırtıttı, ama Des'in tam on ikiden vurduğunu söyledi ve düzenli bir Jerry-sneak'e dönüştüğünü ekledi. Emma bu kaba ifadenin kılıbık bir koca anlamına geldiğini çok iyi biliyordu, ama ağırbaşlılıkla bu terimleri anlamadığını söyledi. Ardından, her iki bey de gülerken, onların iğrenç bir çift olduğunu söyledi.

"Kesinlikle öyleyiz!" diye içtenlikle onayladı hayat arkadaşı. "Biliyorsunuz, eğer bu dansa katılmak istiyorsanız, ikiniz de çok geç olmadan sete katılsanız iyi olur!"

Ama sete katılmak şöyle dursun, biraz temiz hava almaya çıktıklarını öğrenince, Des'in Bayan Bugle'la umutsuzca flört edişini izledikten sonra, Emma'yla da arasını düzeltme fırsatını kaçırmamak için elinden geleni ardına büyük bir soğukkanlılıkla söyledi.

Böylece üçü birlikte salona açılan çift kanatlı geniş kapıdan geçtiler. Orada küçük gruplar halinde birkaç kişi toplanmıştı; hanımların çoğu yelpazeleniyor, beyler de gizlice kızarmış kaşlarını siliyordu; ama Bayan Redgrave evin coğrafyasını bildiği için onlardan daha avantajlıydı ve iki şövalyesini salonun arka tarafındaki merdivenlerden geçirerek bahçeye bir kapıdan geçirdi. Hava gün içinde olduğundan daha bunaltıcıydı ama evin içindeki koşullarla kıyaslandığında Bay Redgrave'in derin bir nefes alıp kaba bir sesle: "Vay be!" demesine neden olacak kadar ferahlatıcıydı. Ardından bir puro içmek istediğini söyledi, ama karısı bunun bir baloda puro yakmak gibi uygunsuz bir şey yapmaması için yalvarması için onu kandırmaya yönelik bir girişim olduğunu anladığından buna aldırmış etmedi, elini koluna soktu ve çimlere doğru yürüdü. Ay dolunay halindeydi ama arada bir gökyüzünde sürüklenen bulutlar tarafından gizleniyordu. Yaz şimşekleri çakıyordu ve Bay Redgrave bir fırtına çıkarsa hiç şaşırmayacağını söyledi. Birkaç dakika sonra uzaktan gelen bir gümbürtü Emma'ya belki de balo salonuna dönme zamanlarının geldiğini düşündürdü. Genel olarak sakin bir mizacı vardı ama gök gürültülü fırtınalardan korkardı. Erkek kardeşlerinden herhangi biri onun korkularıyla alay edebilirdi ama kocası ve kuzeni daha anlayışlıydı ve ne alay ettiler ne de fırtınanın yakın olmadığına onu ikna etmeye çalıştılar.

Eve tekrar girdiklerinde salonda kimse yoktu ama tam Bay Redgrave bahçeye açılan kapıyı usulca kapatırken Stonor Bugle balo salonundan çıktı ve haykırdı: "Demek buradasın! Her yerde seni arıyordum!"

"Ah, canım!" dedi Emma suçlulukla. "Birkaç dakikalığına sıvışırsam kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum! *Ne kadar* sıcak bir gece, değil mi?"

Buna içtenlikle güldü. "Ay! Şeytani, değil mi? Keşke bahçeye çıkıp şeri içebilseydim, ama yapamam, biliyorsun! Eğer yapsaydım annem saçımı bir tabure ile tarardı! Mesele şu ki, yaşlı Bayan Barling

Sizi sorup duruyor hanımefendi: Aklı başından gittiğinden beri sizi görmediğini söylüyor ve biri ona burada olduğunuzu söylediğinden beri odanın içinde sizi arayıp duruyor."

"Oh-! Sevgili Bayan Barling! Hemen geliyorum!" dedi Emma ve isteksiz eşini de yanına alarak balo salonuna geri döndü.

Stonor onları takip etti, ama Vikont salonda oyalanarak boyunbağını düzeltti ve salona açılan çift kapının yanında asılı duran aynada kendini gördü. Bir züppe değildi; Leydi Bugle'ın kendisinin bir Ton Pembesi olduğu iddiasını tereddütsüz reddedebilirdi; ama inkar edilemez bir şekilde Akıllılardan biriydi ve kendisini solmuş gömlek uçları ve hafifçe dağılmış bir boyun örtüsü içinde görmek ona hoş olmayan bir şok gibi geldi. Gömleğinin yakasının kolalı sertliğini geri getirmek için yapabileceği çok az şey vardı ama boyun örtüsünün kıvrımlarını onarmak için gereken tek şey birkaç ustaca dokunuştı. Bunları yaptıktan sonra arkasını döndü, gömleğinin bantlarını bir iki kez düzeltti ve tam balo salonuna geri dönmek üzereydi ki, sandığı gibi yalnız olmadığını hissederek başını kaldırdı ve salona hızlıca bir göz attı. Görünürde kimse yoktu ama gözlerini üst kata doğru kaldırdığında, sahibinin baktığı trabzanların çerçevelediği sevimli, küçük bir yüze yerleşmiş bir çift meraklı, masum göz tarafından izlendiğini fark etti. Evin küçük kızlarından birine ait olduğunu tahmin ederek gülümsedi: muhtemelen okul partisinin bir üyesi, ama daha büyük olasılıkla kreş çocuklarından biri ve kızın belirgin bir telaşla kaçmak üzere olduğunu görünce şöyle dedi "Oh, kaçma! Söz veriyorum seni yemeyeceğim ya da annene seninle ilgili hikayeler anlatmayacağım!"

İri gözleri korku ve kuşkunun karışımıyla büyüdü. "Yapamazsınız!" dedi kadın. "Benim bir annem yok! O öleli yıllar oldu! Bir babam olduğunu da sanmıyorum, ama bu kesin bir şey değil! Oh, yukarı gelmeyin! *Lütfen* gelmeyin, efendim! Çok kızarlar!"

Merdivenin ilk basamağını yarılamıştı ki, bu acil yalvarış karşısında durakladı ve merakla eğlence arasında bir şeyler söyledi: "Annem yok mu? Ama siz Sir Thomas'ın kızlarından biri değil misiniz?"

"Oh, hayır!" diye cevap verdi, hala o boğuk, korkmuş sesiyle. "Onunla bir akrabalığım yok, çünkü teyzemle evli olması onu gerçek bir amca yapmaz, öyle değil mi?"

"Hayır, hayır!" diye onu temin etti. "Bu onu kayınbiraderden başka bir şey yapmaz. Ama öyle bile olsa, şu trabzanlardan şık balo giysileri içindeki hanımları ve boyunluklarını düzeltmeye çalışan beyleri dikizlediğin için sana kızacağına inanmakta güçlük çekiyorum!"

"değil!" dedi, başının üzerinden salona doğru endişeli bir bakışla. "Bugle Teyze ve Lucasta! Ah, lütfen, efendim, kimse sizi merdivenlerde görüp orada ne yaptığınızı sormadan gidin buradan! Benimle konuştuğunuzu söylemek zorunda kalırsınız ve bu da başımı yine derde sokar!"

Eğlencesi ve aynı zamanda merakı da arttı. "Kimse beni merdivenlerde görmeyecek, çünkü seninle tanışıklığımı ilerletmek için yukarı geliyorum, seni ilgi çekici elf! O kadar korkmuş görünme! Seni yemeyeceğime söz verdiğimi hatırla! Yemek demişken," diye ekledi, kendi çocukluğunu hatırlayarak, "akşam yemeği için hazırlandığımı gördüğüm tart ve jölelerden getireyim mi sana? Onları kuzenim için istediğimi söyleyeceğim, böylece kimsenin onları yediğinizi bilmesinden korkmanıza gerek kalmayacak!"

Ayağa fırlayıp aceleyle geri çekilmek üzereymiş gibi görünüyordu ama bu sözler onu durdurdu. Bir an adama baktı, sonra yumuşak bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Hayır, teşekkür ederim, efendim! Saatler önce Oenone, Corinna ve tabii ki Bayan Mudford'la yemek yedim.

-Teyzem de aşçıya tart ve keklerin bir kısmını okuldaki akşam yemeği için ayırmasını söyledi. Yani hiç aç değilim. Aslında hiç aç değilim, çünkü teyzem beni aç bırakmıyor! Ama bu kadar nazik olduğunuz için size çok minnettarım - ki başınızı kaldırıp bana gülümsediğiniz anda öyle olduğunuzu düşünmüştüm!"

"Ah, demek sen de okuldaki kızlardan birisin, öyle mi?" dedi, merdivenlerin geri kalanını tırmanarak üst kattaki koridorun başında durdu. "O zaman sana bir özür borçluyum, çünkü seni bakıcı bebeklerden biri sandım!" Sözüünü kesti, çünkü kadın ayaktaydı ve sahneyi aydınlatan tek ışık avizede yanan mumlardan gelmesine rağmen

Alt kattaki koridorda asılı duran kadın, onun tahmin ettiğinden çok daha yaşlı olduğunu göstermeye yetiyordu.

Utangaç bir şekilde ona gülümsedi ve şöyle dedi: "İnsanlar neredeyse her zaman böyle yapar. Çünkü ben çok zavallı, küçük bir yaratığım ve benim için ciddi bir utanç kaynağı - özellikle de kuzenlerimin arasındayken, hepsi o kadar uzun ki, onların yanında kendimi sadece bir cüce gibi hissediyorum! En azından Lucasta, Oenone ve Corinna uzun boylular ve Dianeme çok iyi yetişti, onun da öyle olacağını umuyorum. Perenna ise daha yeni yetişiyor, o yüzden onun hakkında henüz bir şey söyleyemeyiz."

Biraz afallamış bir halde, belli belirsiz konuştu: "Kuzenlerinizin isimlerini doğru yazdığınızdan emin misiniz? *Dianeme* mi dediniz? Ve *Perenna*?"

"Evet," diye cevap verdi, yine o yumuşak kıkırdamalarından biriyle. "Görüyorsunuz, teyzem çok küçükken şiire çok düşkündü ve babasının eski kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardı. Robert Herrick'in şiirleriyle bu şekilde tanışmış. Kitap bugün bile onda ve bir keresinde kuzenlerimin neden bu kadar tuhaf isimleri olduğunu sormaya cüret ettiğimde bana göstermişti. Onları çok güzel bulduğunu ve Maria, Eliza ve Jane gibi sıradan isimler olmadıklarını söyledi. Lucasta'ya Electra adını vermeyi çok istiyordu ama Lucasta'nın beklentileri olan vaftiz annesinin adını vermenin daha akıllıca olacağını düşündü. Gerçi ben de bundan bir Gey çıkacağını sanmıyorum," diye ekledi düğünceli bir ses tonuyla, "çünkü *yağlı* Leydi Bugle kadar huysuz ve bana Lucasta'dan hoşlanmıy ya da onun güzelliğine hayran olmuğ gibi görünmüyor, ki bunun haksızlık *olduğunu* kabul etmek gerekir, çünkü Lucasta ona her zaman çok nazik davranır ve kabul etmek gerekir ki çok güzeldir!"

"Çok doğru!" diye onayladı, sesi ciddi ama gözleri kahkahalarla doluydu. "Peki ya Oenone ve Corinna da güzel mi? Öyle olmalılar, böyle isimlerle!"

"Eh," dedi kız sinirli bir tavırla, "*yaşlı* Leydi Bugle teyzeme ikisinin de Londra'da tanınacak kadar güzel olmadığını söyleyip duruyordu, ama bence ikisi de çok güzel, tabii Lucasta'yla kıyaslanamazlar bile. Ve isimlerine gelince-" Boğuk bir kıkırdamayla boğuldu ve gözlerinde yaramaz bir parıltı parladı. Gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı ve sırrını açıkladı:

"Oenone onunkini sevmiyor ama Corinna onunkinden tamamen nefret ediyor, çünkü Stonor *Corinna'nın Mayıs Gidişi* adlı şiiri keşfetti ve diğer çocuklara okudu, böylece anında ona Tatlı Sümüklüböcek demeye başladılar ve sabahları kapısının önünde ona kalk, utanç için kalk diye bağırdılar, bu da onu öylesine alevlendirdi ki, teyzemin ona böyle aptalca, modası geçmiş bir isim takmasına izin verdiği için babasıyla kelepçelemeye çalıştı. Bu elbette uygunsuz bir davranıştı ama insan ona sempati duymadan edemiyor."

"Hayır, gerçekten! Peki babasının bu haklı azarlamaya cevabı ne oldu?" diye sordu, bu kurnazca anlatımdan çok hoşlanmıştı.

"Oh, sadece Sappho adını almadığı için kendini şanslı sayabileceğini ve eğer o olmasaydı Sappho olacağını söyledi. Bana Corinna'dan daha kötü bir isim gibi gelmedi, ama sanırım bu isimde bir Yunanlı vardı ve hiç de öyle değildi. Lütfen bu kadar yüksek sesle gülmeyin efendim!"

İstemsiz bir kahkaha attı ama sonra kontrol etti ve özür diledi. Bu zamana kadar kızın kıyafetinin ve kişiliğinin ayrıntılarını özümseyecek zamanı olmuştu ve kızın zarif bir vücudu olduğunu ve elbisesinin aslında çok daha iri bir kız için yapılmış bir elbiseden oldukça acemice uyarlandığını fark etmişti. Ayrıca, bu konularda oldukça deneyimli olduğu için, elbisenin biraz rüküş olduğunu ve yumuşak kahverengi lülelerinin bir kuaförün elinden geçmediğini de fark etmişti. Bayanların saçlarını kırpıp kıvırmaları ya da yüksek Grek düğümleri şeklinde bükmeleri ve bu özenle taranmış ve pomatlanmış bukle kümelerinin kulaklarının üzerine düşmesi modaydı; ama bu çocuğun saçları, başının etrafına bağlanmış bir kurdeleden gevşek bir şekilde düşüyor, birkaç tutam kurdeleden kaçıyor ve bu da ona biraz dağınık bir görünüm veriyordu.

Desford aniden söyledi: "Kaç yaşındasın, çocuğum? On altı mı? On yedi mi?"

"Hayır, ben bundan çok daha yaşlıyım!" diye cevap verdi. "Lucasta kadar yaşlıyım - sadece birkaç hafta!"

"O zaman neden aÇağıda diğerleriyle dans etmiyorsun?" diye sordu. "Mutlaka dışarıda olmalısın!"

"Hayır, değilim," dedi. "Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum. Tabii babam ölmediği ortaya çıkmazsa ve eve gelip bana kendisi bakmazsa. Ama buna hiç ihtimal vermiyorum, eve gelse bile faydası olmaz, çünkü cebinde altı penisi bile yok gibi. Korkarım pek saygıdeğer biri değil. Teyzem, korkunç derecede borçlu olduğu için yurtdışına gitmek zorunda kaldığını söylüyor." İçini çekti ve hüzünle şöyle dedi: "İnsanın babasını eleştirmemesi gerektiğini biliyorum, ama beni terk etmesinin *biraz* düşüncesizce olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Yani seni teyzenin sorumluluğuna mı bıraktı?" diye sordu kaşları birbirine çarparak. "Seni *terk* etmiş olamaz!"

"Evet, öyle yaptı," dedi kadın. "Ve korkunç derecede rahatsız ediciydi, size söyleyebilirim, efendim! Hâlâ Bath'da okuldaydım ve itiraf etmeliyim ki babam parası varken faturaları ödüyordu ve Bayan Fletching çok nazikti ve bana bunu yapmayı bıraktığını hiç söylemedi, ta ki babamın bir yıl boyunca ona borçlu olduğunu hatırlamayacağını anlamak zorunda kalana kadar. Daha sonra bana, uzun süre ondan bir mektup almayı, hatta bazen beni ziyarete gelmesini beklediğini söyledi. Görünüşe göre adam Bayan Fletching'e ödeme yapmakta hiç dakik davranmamıştı, bu yüzden Bayan Fletching'in beklemek gibi bir alışkanlığı vardı. Sanırım ona karşı bir ilgisi vardı, çünkü sürekli onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu, ne kadar nazik ve seçkin davranışları olduğunu söylüyordu. Bana da çok düşküncü: Uzun zamandır onunla yaşadığım için olduğunu söylerdi, ki öyleydim, çünkü annem öldüğünde babam beni okula yerleştirmişti ve o zaman sadece sekiz yaşındaydım ve bütün yıl boyunca okulda yaşadım."

"Seni zavallı çocuk!" diye haykırdı.

"Oh, hayır!" diye güvence verdi ona. "Tatillerde gündüzlü arkadaşlarım beni sık sık partilerine davet ediyor ya da gezilere götürüyorlardı, Bayan Fletching de beni birkaç kez tiyatroya götürdü. Son derece mutluydum, hatta bir daha bu kadar mutlu olabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama doğal olarak orada sonsuza kadar kalamazdım, bu yüzden Bayan Fletching büyükbabama yazmak zorunda kaldı. Ama tesadüfe bakın ki, babamı yıllar yıllar önce evlatlıktan reddetmişti ve Bayan Fletching'e hiç de nazik olmayan bir mektup yazarak, 'un 'un hakkında hiçbir şey bilmemesini istediğini söyledi. onun köhne oğlunun veletleri, ve

annemin akrabalarına başvurmasını tavsiye ettim. Ben de bu sayede buraya geldim."

Sözlerini kederli bir şekilde bitirince Desford nazikçe şöyle dedi: "Ama burada mutlu değilsin, değil mi?"

Başını salladı ama cesur bir gülümseme çabasıyla şöyle dedi: "Pek mutlu değilim efendim. Ama mutlu olmaya çalışıyorum, çünkü Bugle Teyze'ye bana bir yuva verdiği için çok minnettar olduğumu biliyorum, oysa babamdan hiç hoşlanmıyordu ve annem babamla kaçtığında onunla korkunç bir kavga etmişti ve onu hiç affetmemiştii. Bu yüzden ona minnettar olmak benim görevim, öyle değil mi?"

"Baban kim?" diye sordu, bu soruya cevap vermedi. "Onun adı ne? Peki senin adın ne?"

"Steane," diye cevap verdi. "Babam Wilfred Steane, ben de Cherry Steane."

"Çok güzel bir adınız var Bayan Steane!" dedi ona gülümseyerek. "Ama-Steane? Lord Nettlecombe ile bir akrabalığınız var mı?"

"Evet, o benim büyükbabam," dedi. "Onu tanıyor musunuz, efendim?"

"Hayır, o onura sahip değilim," diye cevap verdi oldukça kuru bir sesle. "Ancak Jonas amcanla tanıştım ve babasına çok benzediğini öğrendiğim için, teyzenle birlikte olmanın büyükbabanla birlikte olmaktan daha iyi olacağını çocuğum! Ama neden ikisinden birini konuşarak vaktimizi harcayalım ki? Bana adınızı söylediniz ama benimkini bilmediğinizi fark ettim! Bu-"

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum!" dedi. "Siz Lord Desford'sunuz! Sizi Lucasta'yla vals yaparken gördüğümde anlamıştım. Bu yüzden tırabzanların arasından bakıyordum: salonun bu ucunu buradan görebiliyorsunuz, biliyorsunuz. Sizi ilk olarak kır dansına geldiğinizde gördüm, ama Lucasta'yla vals yaptığınızı görene kadar siz olduğunuzdan emin olamadım."

"Ve sonra pozitif mi oldunuz?" dedi biraz eğlenerek. "Neden?"

"Oh, çünkü Bugle Teyze'nin Lucasta'ya, eğer onu davet edersen vals yapabileceğini söylediğini duydum!" diye cevap verdi umursamazca. Sonra arkasındaki gölgelerden gelen belli belirsiz bir ses kulağına çalınınca yüz ifadesi hızla değişti ve yüzüne o temkinli, korkmuş ifade geri döndü. Fısıldadı: "Kalmamalıyım! Bu bir tahta gıcırtısıydı! Lütfen, ah, lütfen ve merdivenlerden inerken kimsenin sizi görmemesine dikkat edin!"

Bir hayalet kadar gürültüsüz bir şekilde sözlerini bitirdi ve Vikont ortalığın sakin olduğundan emin olduktan sonra sakin adımlarla merdivenlerden inerek balo salonuna geri döndü.

BÖLÜM 4

" ^ "

Leydi Emborough, kızının fırtına yüzünden Hazelfield'e geri dönmekten korkmasını bahane ederek, akşam yemeğinden sonra hemen yola çıktı. Leydi Bugle üzgündü, ama şimşekten Emma'dan daha çok korktuğu için onun endişelerine tamamen hak veriyordu ve yola çıkmayı geciktirmek için hiçbir çaba göstermedi, fırtınanın yaklaştığını duyduğunda birçok kişinin de erkenden yola çıkacağı kehanetinde bulundu: kesinlikle yarım saatten fazla sürecek bir yolculukla karşı karşıya kalanların hepsi.

Redgrave'ler Edward ve Gilbert'ı arabalarına aldılar ve Desford da Emborough'ların arabasında dördüncü koltuğa, amcasının yanına oturarak Leydi Emborough ve Bayan Montsale ile karşı karşıya geldi. Bayanlar ilk birkaç dakika balo hakkında konuKtular, ama daha sonra Bayan Montsale, Bayan Bugle'ın Ned ve Gil tarafından yapılan hevesli tanımlamaların gerisinde kaldığını düKünmeye hazır olmasına rağmen, onu görür görmez güzelliğini abartmak yerine küçümsediklerini hissettiğini söyledi. "Ne kadar büyük, pırıl pırıl gözler!" dedi. "Ne kadar güzel bir ten ve ne kadar görkemli saçlar! Onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıklardan biri olduğunu düşündüm! Değil mi, Lord Desford?"

Amcası gibi uyuklamıyordu ama belli ki dalgındı ve kadın onu zihnini meşgul eden düşüncelerden uzaklaştırmak için sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. Şöyle dedi: "Özür dilerim! Ben katılmıyordum! Bayan Bugle? Oh, evet, şüphesiz! Doğanın göz kamaştırıcı bir parçası!"

"Ve sadece sıradan bir tarzda değil!"

"Hiçbir şekilde!"

"Ne düşünüyorsun, Desford? Kabul edecek mi?" diye sordu Leydi

Emborough. "Tanrım, evet!"

"Umarım öyle olur. Annesini hiç sevmiyorum ama ona içtenlikle acıyorum, çünkü insanın çarkları döndürecek kadar büyük bir serveti yokken beş kızının olması hiç de gülünecek bir şey değil," dedi açıkça. "Önümüzdeki sezon ortaya çıkarılması gereken biri var ve yaşlı Lady Bugle olabilecek en uygunsuz zamanda ölmeyi seçmeseydi öyle olacaktı! Lucasta Gimdiye kadar niçanlanmıŸ olabilir, bu da bir sonrakinin -adını hatırlayamıyorum! Hepsinin çok tuhaf isimleri var! - bu geceki küçük olayda kanatlarını denemesine izin verilmesini ve bu sonbaharda, Küçük Sezonda ortaya çıkarılmasını mümkün kıldı. İnsanın tercih edeceği bir şey değil elbette, ama kız on yedi yaşına girmişken ve ablası henüz neredeyse hiç görülmemişken ne yapılabilir ki? Ve o talihsiz kadın kendini toparlamaya vakit bulamadan üçüncü kız da ortaya çıkmaya hazır olacak!"

"Söyleyin hanımefendi!" diye araya girdi Desford. "Leydi Bugle'ın yeğeni hakkında ne biliyorsunuz? Onunla tanıştınız mı?"

"Neden, onunla tanıştın mı?" diye sordu, oldukça şaşırmıştı.

"Evet, onunla bu gece tanıştım," diye cevap verdi. "Ama lütfen bunu teyzesine söyleme! Dans edenleri görebildiği kadarıyla izlemek için tırabzanların arasından bakıyordu ve ben de tesadüfen onu gördüm. Önce onu çocuklardan biri sandım, ama kuzeni Lucasta'yla aynı yaşta olduğunu fark ettim. İri, korkmuş gözleri, karmakarışık kahverengi saçları ve içler acısı modası geçmiş, üzerine tam oturmayan elbisesiyle çok güzel bir çocuk."

Leydi Emborough onun yüzünü görmek için çok uğraştı ama arabanın içi çok karanlıktı ve yüz hatlarından fazlasını seçemiyordu. Şöyle dedi: "Evet, sanırım onu bir kez görmüştüm. İtiraf etmeliyim ki, onun bu kadar yaşlı olduğunu öğrenmek beni şaşırttı."

Lucasta gibi, çünkü senin gibi ben de onu okullu bir kız sanıyordum! Zavallı küçük bir kız, değil mi? Leydi Bugle'ın tek kız kardeşinin kızı, yaşlı Nettlecombe'un o kötü oğluyla kaçtı. Sizin zamanınızdan önceydi ama nasıl bir skandal olduğunu hatırlıyorum! Leydi Bugle bu kızı çatısı altına almak zorunda kalmıştı, bir yıldan biraz fazla bir süre önce! Haklarını unuttum ama bana anlattığında bunu yapmasının çok hayırsever bir davranış olduğunu düşündüğümü biliyorum."

"Oh, öyle ?" dedi kayıtsız bir ses tonuyla.

"Hayırsever mi?" dedi Bayan Montsale. "Evet, tabii hayırseverlik daha çıkarıcı amaçları gizlemek için bir kılıf olarak kullanılmadıysa!"

"Aman Tanrım, Mary, ne demek istiyorsun?" diye sordu Leydi Emborough.

"Oh, hiçbir şey, sevgili hanımefendi, Lady Bugle'a karşı! Bu geceden önce onunla hiç karşılaşmamışken nasıl karşılaşabilirim ki? Ama o kadar çok gördüm ki -sizin de görmüş olmanız gerektiğine eminim- hayırseverlik amacıyla daha varlıklı akrabalarından birinin evine kabul edilen ve bir angaryaya dönüştürülen yoksul kadınları!"

"Ve bunun için minnettar olması bekleniyor!" diye atıldı Vikont.

"Eğer bu sözler kuzenim Cordelia'nın Hazelfield'deki konumuyla ilgiliyse-" dedi Leydi Emborough korkunç bir sesle.

"Oh, hayır, hayır, hayır!" Bayan Montsale gülerek ona güvence verdi. "Tabii ki öyle değil! Lord Desford, kimse Bayan Pembury'nin ezilmiş bir angaryacı olduğunu düşünebilir mi?"

"Kesinlikle hayır!" diye cevap verdi hemen. "Hiç kimse, yani onun teyzeme güzel sözler söylediğini duyma ayrıcalığına sahip olan hiç kimse! Ama çok haklısınız Bayan Montsale: Tam da anlattığınız şeyi ben de gördüm ve bu gece tanıştığım çocuğun da bu tür bir hayırseverlik örneği olabileceğinden şüpheleniyorum."

Başka bir şey söylenmedi, çünkü bu sırada araba Hazelfield Evi'nin görkemli kapılarının önünde durmuştu. Hanımlar arabadan indirildi; Lord Emborough yeğeni tarafından nazik uykusundan uyandırıldı; bir dakika sonra gelen Redgrave'in arabasından inen oğulları öfkeyle, fırtınanın hâlâ kilometrelerce uzakta olduğunu ve (onlara göre) balo daha yeni başlamışken kendilerini balodan uzaklaştırmanın büyük bir utanç olduğunu itiraf etmeleri için iradesiz kız kardeşlerine sesleniyorlardı.

Lord Emborough evine girerken yarı uyanık bir beyefendi görüntüsü veriyordu, ama bir saat sonra leydimin yatak odasına girdiğinde, uyku sersemliğinden sıyrılmıştı ve leydimle özel bir sohbete dalmak istediği o kadar belliydi ki, leydim demir grisi saçlarına bir gecelik takmakta olan abigail'ini kovdu ve bu mükemmel kadın reverans yaparak odadan çıkarken şöyle dedi "Artık rahat edebilir ve parti hakkında konuşabiliriz - ki ben uzun zamandır partilerin en iyi yanının bu olduğunu düşünüyorum, en iyilerinin bile! Tanrı biliyor ki bu öyle değildi! Tatsız bir akşamdı, değil mi?"

"Gerçekten de öyleydi," diye kabul etti, minderli bir sandalyeye oturdu ve esnedi. "Eski dostumun -Oxford'da birlikteyken adım attığı kadar iyi bir adamdı- neden -bir zampara demeyeceğim, ama sadece bir bayan, hepimiz onu öyle sanıyorduk- evlenmeyi seçtiğini hiç anlayamadım, aşkım!"

"Eh," dedi Leydi Emborough hoşgörüyüyle, "onun birinci sınıf bir kadın olduğunu söylemiyorum, ama Sir Thomas'a iyi bir eş ve mükemmel bir anne olduğunu kabul etmek gerekir. Ve sen bile, Emborough, Sir Thomas'ın anlayışının üstün olmadığını kabul etmelisin!"

"Hayır," diye kabul etti, melankolik bir iç çekişle. Sonra sustu, ama birkaç dakika sonra biraz sert bir sesle şöyle dedi "Karımın bir kızını, ancak Çok edici olarak tanımlayabileceğim bir Çekilde, seçkin bir *partinin* bağına fırlattığını görmediğim için çok mutluyum, hayatım!"

"Kesinlikle hayır!" diye cevap verdi hanımı, sakın bir tavırla. "Umarım böyle kuş beyinli bir şey yapmayacak kadar akli başındayım. Ama unutulmamalı ki lordum, beş kızım ve beceriksiz bir kocayla lanetlenmedim! Size söz veriyorum, Leydi Bugle'ı ne kadar az sevsem de ona içtenlikle acıyorum ve Lucasta'ya mümkün olan en kısa zamanda iyi bir eş bulma kaygısını çok iyi anlıyorum."

Ona endişeli bir bakış yöneltti. "Desford'un o kızdan çok etkilendiğini mi düşünüyorsun, aşkım?"

"de değil," diye yanıtladı tereddütsüz.

"Umarım haklısınızdır," dedi. "Bana öyle geldi ki, ona çok gurur verici bir ayrıcalıkla davrandı! Ve bu olmazdı, biliyorsun!"

"Tabii ki olmaz, bunu o da bizim kadar iyi biliyor! Tanrım, sevgili bayım, yıllardır kasabada yaKayan ve kim bilir kaç kızı peşinden koşturan, soylu ve servet sahibi bir adamın, bir kuzu kuyruğunu sallamaktan daha kısa bir süre içinde bir cazibeyi tanımayacağını düşünebilir misiniz? Annesinin iğrenç dalkavukluğu onu tiksindirmediyse, Lucasta'nın takındığı tavırların tiksindirdiğine emin olabilirsiniz!"

"İnsan öyle düşünebilirdi ama bana öyle geldi ki, onunla oldukça açık bir şekilde flört ediyordu!"

"Elbette öyleydi!" dedi leydi hazretleri. "Ama bana kalırsa Lucasta'nın küçük kuzeniyle çok daha fazla ilgileniyordu!"

"Yüce Tanrım!" diye boşaldı Emborough. "O haylazın çocuğunu mu kastediyorsun?"-

Wilfred Steane'in kızı mı?"

Karısı bir kahkaha patlattı, çünkü adamın yüzündeki dehşet ifadesi komikti. "Evet, ama kıpır kıpır olmana gerek yok, söz veriyorum! Desford'un yarın bizden ayrılacağını unutma! Kızı bir daha görmesi pek olası değil; Londra'ya vardığında onu tamamen unutmuK olmayacağına dair kendi adıma bir groat bile bahse girmem!"

Eğer bu biraz abartılı bir ifade ise, Chance araya girmeseydi Bayan Cherry Steane'in Vikont'un hafızasında uzun süre yaşamamış olması muhtemeldir. Ama Chance müdahale etti ve hemen ertesi gün.

Hazelfield, Alton'a birkaç mil mesafede bulunduğundan ve kendisi de Londra'ya gitmek üzere yola çıktığından, rahat bir kahvaltı yapana kadar ev sahiplerinden ayrılmadı. Emma'nın anlattığına göre, tehdit edilen fırtına sabahın erken saatlerinde evin tam üzerinde patlamıştı, ama şiddetli bir sağanaktan sonra hava açmıştı ve Vikont, mesafeyi parlak güneş ışığı altında kat etme ve varış yerine mükemmel bir zamanda ulaşıp elbisesini değiştirerek Arlington Sokağı'ndaki evinden yemek yiyeceği White's Club'a kadar dolaşma umuduyla yola çıktı.

Alton'da Southampton'a giden posta yoluna katıldı ve kısa süre sonra Farnharn'a doğru yola çıktı. Bu kasabanın birkaç mil ötesindeyken kader onun işlerine el attı.

Yuvarlak bir başlık ve gri bir pelerin giymiş, elinde hafifçe harap olmuş bir portmantoyla ilerleyen bir kadın figürü dikkatini çekmedi, ama atları tam onun yanına geldiğinde başını çevirip ona baktı ve Bayan Cherry Steane'in çocuksu yüzünü ortaya çıkardı. Oldukça irkilen adam bir haykırış kopardı ve atlarını dizginledi.

"Ne oldu lordum?" diye sordu Stebbing, daha da şaşırılmış bir halde.

Vikont, Bayan Steane'i bir kez daha görebilmek için arkasına döndüğünde, arabası geçip giderken ona attığı kısacık bakışın kendisini yanıltmadığını fark etti: Kesinlikle Bayan Steane'di. Dizginleri Stebbing'in ellerine bıraktı ve kısaca şöyle dedi: "Tut onları! Bu bayanı tanıyorum!" Sonra hafifçe yola atladı ve Bayan Steane'i karşılamak için geri döndü.

Onu içten bir sevinçle karşıladı ve tutkulu bir şükran sesiyle şöyle dedi "Siz olduğunuzu *sanmıştım*, efendim! Oh, çok sevindim! Eğer Londra'ya gidecekseniz, beni arabanıza alma nezaketini gösterir misiniz?"

Portmantoyu ondan aldı ve yere koydu. "Ne, Londra'ya mı? Neden?"

", " diye açıkladı güven dolu bir gülümsemeyle.

"Bu, çocuğum, çok açık!" dedi. "Ama bu olmaz, biliyorsun! Teyzenin korumasından ayrılmaya nasıl yardım ve yataklık edebilirim ki?"

Yüzü gülünç bir şekilde düştü; bir an için gözyaşlarına boğulacakmış gibi oldu, ama bu dürtünün üstesinden geldi, kararlı bir şekilde yutkundu ve küçük, kederli bir sesle şöyle dedi: "Yapamaz mısınız, efendim? Özür dilerim, düşünmüştüm... Ama bunun bir önemi yok!"

"Bana neden söyler misin?" diye nazıkçe önerdi.

"Dayanamadım! *Bilmiyorsun!*" dedi boğuk bir ses tonuyla.

"Hayır, ama bana anlatmanı istiyorum. Dün gece birlikte konuştuğumuzdan beri bir şeyler olmuş olmalı diye düşünüyorum. Biri seni duydu ve teyzene söyledi mi?" Dudaklarını ısırarak başını salladı. "Ve belki de seni azarlamıştır?"

"Oh, evet! Ama öyle değil! Sadece azarlamak umurumda değil, ama o böyle şeyler söyledi -ve Lucasta da öyle- ve hepsi Corinna'nın önünde -ve Corinna diğerlerine söyledi-" Sesi bir hıçkırıkla kesildi ve devam edemedi.

Kadının soğukkanlılığını bir ölçüde toparlamasını bekledi. Daha acıklı bir tabloyu nadiren gördüğünü düşündü. Sadece yüzü kederli değildi, aynı zamanda ayakkabıları ve giydiği spor pelerinin etekleri de çamur içindeydi; asi saçlarının birkaç teli yuvarlak okul şapkasının hapsinden kurtulmuş ve kızarmış yüz hatlarına dağılmıştı; alnında boncuk boncuk terler parlıyordu. Sıcak, yorgun ve umutsuz görünüyordu. Bu üç rahatsızlığın ilkinden kesinlikle pelerin sorumluydu; ikincisinden ise, evinden onca yolu yorucu bir portmanto taşıyarak geldiyse yorgun olması şaşırtıcı değildi; ama umutsuzluk o kadar kolay açıklanamazdı: Bir önceki akşam ona söylediği hiçbir şey, onu sahip olduğu tek evin güvenliğinden kaçarken bulmaya hazırlamamıştı.

Heyecanına hâkim olmayı başarmış, hatta inandırıcı olmasa da kibar bir gülümseme bile takınabilmişti. "Özür dilerim!" dedi. "Sadece çok nazik görüldüğünüz ve dün gece benimle konuştuğunuz için efendim... Ama beni arabınıza almanızı istemekle hata ettim. Lütfen bunu dikkate almayın! Benim işlerim sizi ilgilendirmez ve ben kendi başıma çok iyi idare ederim!"

Kadının kararlılıkla kendisine uzattığı eli görmezden gelerek portmantosunu aldı ve şöyle dedi: "Yolda konuşarak duramayız! Seni Londra'ya götüreceğime söz vermiyorum ama en azından Farnborough'ya götüreceğim! Hatırladığım kadarıyla orada hoş bir han var, size içecek bir şeyler hazırlayabilirim ve bu sohbeti rahatça sürdürebiliriz. Hadi gelin!"

Geri çekildi ve korku dolu gözleriyle adamın yüzünü aradı. "Beni Maplewood'a dönmeye zorlamayacaksın, değil mi?"

"Hayır, bunu yapmayacağım. Sizi bir şey yapmaya zorlamaya ne hakkım var? Yapmam gereken şey şüphesiz bu olsa da!"

Bu cevaptan tatmin olmuK gibi görünüyordu, çünkü baKka bir Key söylemedi ve itaatkâr bir tavırla efendisinin yanına, arabasının durduğu yere gitti. Stebbing, efendisinin, bakımsız hali ve pejmürde kıyafetiyle önemli bir kadın olmadığını açıkça belli eden bir genci arabaya bindireceğini anladığında yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu; ama dizginleri tek kelime etmeden Vikont'a bıraktı ve yayların arasındaki seyis koltuğuna tırmandı.

Bayan Steane arkasını koltuklara yaslayarak rahat bir nefes aldı. "Oh, burası ne kadar rahat!" dedi minnetle.

"Maplewood'dan onca yolu teperek mi geldiniz?"

"Hayır, hayır! Froyle'a bir vergi arabasıyla bırakıldığım için çok şanslıydım, bu yüzden sadece altı ya da yedi mil yürümek zorunda kaldım ve bu portmantoyla yükümlü olmasaydım bunu hiç de önemsemezdim. Ve itiraf etmeliyim ki, keşke pelerinim tamamen yıpranmasaydı da bu korkunç pelerin yerine onu giyebilseydim."

"Böylesine sıcak bir gün için kesinlikle uygun bir şey değil," diye kabul etti.

"Hayır, ama yağmur yağarsa ya da güneş battığında üşürsem diye giymem gerektiğini düşündüm."

"Güneş battığında-! Seni aptal çocuk, gece çökene kadar yürümeye devam etmek niyetinde değilsin herhalde?"

"Hayır, en azından, posta arabasıyla seyahat edebileceğimi sanıyordum, ama Alton'a vardığında tıka basa doluydu ve tabii ki yer ayırtmamıştım, bu yüzden bilet alamadım ve görevli beni almadı. Yer olsaydı bile yol parasını ödeyecek kadar param olmadığını fark ettim. Ama bir nakliyecinin arabasına binebileceğimi sanıyorum: insanları sık sık yukarı çıkarırlar, bilirsiniz, hem de bir ya da iki Çilinden fazlasına değil. Eğer bulamazsam da gidebildiğim kadar gider, sonra da saygın bir çiftlik evinde geceyi geçirecek bir yer bulurum."

Vikont'un saygın bir çiftlik evinde nasıl karşılanacağı konusundaki düşüncelerini kendine sakladı ve ona Londra'ya ulaştığında nerede kalmayı düşündüğünü sormakla yetindi.

"Büyükbabama gidiyorum," diye cevap verdi, sesinde biraz meydan okuma vardı. "Gerçekten de! Bunu bilip bilmediğini sorabilir miyim?"

"Şey, şey, henüz değil!" diye itiraf etti.

Duyulabilir bir nefes aldı ve oldukça acımasızca konuştu: "Evet, bu konuyu Farnborough'ya gidene kadar erteleyelim, o zaman seni bu planının işe yaramayacağına ikna edebileceğimi umuyorum, çocuğum!"

"Beni ikna edemezsiniz!" dedi, telaşlı olduğu her halinden belliydi. "Oh, lütfen denemeyin, efendim! Yapabileceğim tek şey bu! Anlamıyorsunuz!"

"O zaman bunu bana sen açıklayacaksın," dedi neşeyle.

Başka bir şey söylemedi ama pelerininin kıvrımları arasında el yordamıyla mendilinin bulunduğu cebi aradı. Kadının ağlayacağından korktu ve bir an için dehşete . Korkak biri değildi ama kendini oldukça

Bir bayanı gözyaşları içinde işlek bir posta yolu boyunca sürme ihtimalini soğukkanlılıkla karşılayamadı. Yine de, küçük bir hıçkırık dışında hepsini cesurca bastırdı ve burnunu silmekten başka bir şey yapmadı. Onu cesaretlendirmek için şöyle dedi: "Aferin kızıma!" derken ona bakıyor ve gülümsüyordu.

Elbette bu çok kısa bir bakıştı, ama yolu izlemek için başını tekrar geriye çevirdiğinde, ona cevap veren tereddütlü, yiğitçe gülümsemeyi bir anlığına yakaladı ve yüreği burkuldu.

Birkaç dakika içinde Farnborough'ya varmış ve Gemi'önünde durmuştu. Bu küçük postaneyi pek fazla kişi kullanmıyordu, bu yüzden Quality'nin tanınmış bir üyesini karşılamak için dışarı çıkan ev sahibi, Vikont Bayan Steane'i kendisine teslim ederken, sadece yem atmak için durduklarını söylediğinde üzüldü ama şaşırmadı. "Kahve odasında kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim, hiç kimse-şu anda değil! Ama eğer zatıalınız özel salonda bir şeyler içmek isterseniz-"

"Hayır, kahve odası çok iyi olur. Hanımefendi için biraz limonata ve soğuk et-kek-meyve-ne varsa! Ve kendim için de bir fiçı bira, lütfen!" Bayan Steane'e baktı ve şöyle dedi: "İçeri gir canım, hemen geliyorum."

Onun hana girmesini izledi ve tekerlekçilerin başında duran Stebbing'e birkaç talimat vermek için döndü. Stebbing bunları tahta gibi bir sesle karşıladı: "Çok iyi lordum," ama Vikont hanın kapısına doğru ancak iki adım atabilmişti ki, duyguları onu ele geçirdi ve patlayarak şöyle dedi: "Lordum!"

Vikont omzunun üzerinden, "Eee?" dedi.

"Konuşmak bana düşmez," dedi Stebbing dikkatli bir tavırla, "ama lord hazretlerini küçüklüğünüzden beri tanıdığımı *göre*, ki ilk midillinize binmeyi ben öğretmişim ve sizi zor durumlardan kurtarmıştım!

"Devam etmene gerek yok!" diye sözünü kesti Desford, onu sorguya çekerek. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum! Bağıma yeni bir bela gelmemesine dikkat etmeliyim, değil mi?"

"Evet, lordum ve umarım yaparsınız - her ne kadar işlerin gidişatı bana yapacağınızı göstermese de!"

Ama Desford sadece güldü ve hana girdi. Müessesenin sahibesi Bayan Steane'i üst kata çıkarmıştı ve biraz sonra lordun yanına kahve salonuna geldiğinde yüzünü yıkamış, dağınık saçlarını toplamış ve pelerinin kolunun üzerinde taşıyordu. Çok daha şık görünüyordu, ama giydiği soluk pembe kumaştan yuvarlak elbise oldukça buruştu, ayrıca etekleri çamurluydu ve ona hiç yakışmıyordu. Çok ciddi görünüyordu, ama masadaki tavuğu, dili ve ahududuları görünce gözleri belirgin bir şekilde parladı ve minnetle şöyle dedi "Oh, teşekkür ederim, efendim! Size çok minnettarım! Kahvaltıdan önce kaçtım ve ne kadar aç olduğumu tahmin bile edemezsiniz!"

Sonra masaya oturdu ve doyurucu bir yemek hazırlamaya başladı. Hiç de aç olmayan Desford, on dokuz yaşına rağmen çocukluktan çok az uzaklaştığını düşünerek, elinde içki kadehiyle onu izledi. Yemek yerken ona soru sormaktan kaçındı, ama yemeğinin sonuna geldiğinde ve artık kendini çok daha iyi hissettiğini söylediğinde, "Kendini yeterince iyi hissediyor musun?" diye sordu: "Bana her şeyi anlatmak için yeterince iyileşmiş hissediyor musun? Umarım anlattırın!"

Parlayan gözleri bulutlandı, ama hafif bir tereddütten sonra şöyle dedi: "Size neden kaçtığımı söylersem, beni Londra'ya götürür müsünüz, efendim?"

Güldü. "Bana söylemezsen seni doğruca Maplewood'a geri götürmek dışında acele bir söz vermiyorum!"

Tuhaf bir vakarla, ama sanki boğazında bir yumru varmış gibi konuştu: "Bu kadar yakışsız bir şey yapabileceğine inanamıyorum!"

"Hayır, eminim yapamazsınız," dedi sempatik bir şekilde. "Ama benim durumumu göz önünde bulundurmalısın, biliyorsun! Şu anda bildiğim tek şeyin

Dün gece bana pek mutlu olmadığınızı söylemiş olsanız da, o zaman kaçmak gibi bir niyetiniz olmadığına ikna oldum. Oysa bugün sizi büyük bir sıkıntı içinde, görünüşe göre teyzenizden ayrılmaya ani bir karar vermiş olarak buldum. Belki de onunla kavga ettiniz, dallara doğru uçtunuz ve böyle aşırı bir yol izlemenizi gerektirecek kadar kaba davranıp davranmadığınızı düşünecek zaman bulamadan kaçtınız? Yoksa o da mı kendini kaybetmiş ve kastettiğinden çok daha fazlasını söylemişti?"

Ona kederle baktı ve başını iki yana salladı. "Biz kavga etmedik. Corinna'yla bile kavga etmedim. Ya da Lucasta ile. Ve bu öyle ani bir karar da değildi. Umutsuzca -ah, neredeyse teyzem beni Maplewood'a götürdüğü andan beri!- kaçmayı diledim. Ne zaman teyzeme kendi ekmeğimi kazanabileceğim bir iş bulmama yardım edip etmeyeceğini sorma cesaretini göstersem, nankörlük ettiğim için beni hep azarladı ve çok geçmeden Maplewood'a geri dönmek isteyeceğimi, çünkü sıradan bir iş dışında hiçbir şeye uygun olmadığımı söyledi." Durakladı ve bir iki dakika sonra umutsuzca şöyle dedi: "Bunu sana açıklayamam. Açıklayabilsem de anlamayacağınızı sanıyorum, çünkü siz hiç kimsenin koluna asılacak kadar fakir olmadınız ve kuzenlerinizden birinin size verdiği yıpranmış bir kurdele ya da yırtık bir dantel parçasını atmak yerine ona minnettar olmaya çalıştınız."

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama anlamadığımı söylerken yanıyorsunuz. Anlattığınız gibi pek çok vaka gördüm ve minnettarlıklarını göstermek için aralıksız hizmet vermeleri beklenen bu sözde hayırseverliğin kurbanlarına içtenlikle acıdım-" Sözüünü kesti, çünkü kadın yüzünü buruşturmuş ve yüzünü çevirmişti. "Seni üzecek ne söyledim?" diye sordu. "İnan bana, öyle bir niyetim yoktu!"

"Oh, hayır!" dedi boğuk bir sesle. "Özür dilerim! Bunu önemsemekle aptallık ettim, ama bu kelime bana her şeyi geri getirdi, sanki bir bıçak gibi! Lucasta bana iyi bir isim takıldığını söyledi, halam da şöyle dedi: Çok doğru, aşkım!" dedi ve gelecekte bana Charity denmesini, böylece benim bir hayırsever kız olduğumu aklından çıkarmamamı söyledi!"

"Ne griffin ama!" diye haykırdı küçümseyerek. "Ama sana Charity demeyecek, biliyorsun! Emin ol, insanların onun kindar olduğunu düşünmesini istemez!"

"Yapmazlar. Çünkü bu benim adım!" diye trajik bir şekilde açıkladı. "Size Kiraz olduğunu söylediğimi biliyorum, ama bunu söylemem saçmalık değildi, efendim, çünkü bana hep Kiraz derlerdi."

"Anlıyorum. Charity'yi Cherry'den daha çok sevdiğimi biliyor musun? Bence çok güzel bir isim."

"Bu senin adın olsaydı böyle düşünmezdin ve *doğru!*"

"Sanırım yapmamalıyım," diye itiraf etti. "Ama bütün bu kötü niyeti başınıza yıkmak için ne yaptınız?"

"Dün gece merdivenlerde konuşurken Corinna da dinliyordu," dedi. "O hayal edilebilecek en iğrenç, en aşağılık küçük kedi ve eğer onun hakkında böyle bir şey söylememem gerektiğini düşünüyorsanız üzgünüm, ama bu doğru! Onu kuzenlerimin en sevimlisi ve arkadaşım olarak görürdüm! Ve onun korkunç bir yalancı olduğunu ve Oenone aleyhinde teyzeme hikâyeler anlatmaktan hiç çekinmediğini bildiğim halde, aynı şeyi bana da yapacağını hiç düşünmemiştim! Oenone'den intikam almaya çalışmasının bir mazereti vardı, çünkü Oenone çok huysuz bir kızdır ve her zaman halamı kız kardeşleriyle karşı karşıya getirmeye çalışır. Ama-" Gözleri yaşlarla doldu ve onları silmek için acele etti: "Bana kötülük yapmak için hiçbir nedeni yoktu! Ama size söylediğim her şeyi çarpıttı, efendim, söylediklerimden tamamen farklı görünmesini sağladı! Size yem atmamış olsaydım yukarı gelmeyeceğinizi bile söyledi! Ki atmadım! *Atmadım!*"

"Tam tersine! Yukarı gelmemem için bana yalvardın!" dedi gülümseyerek.

"Evet, ben de onlara anlattım ama ne teyzem ne de Lucasta bana inanmadı. Beni tasarımcı küçük bir sincap olmakla suçladılar ve teyzem benim gibi kızların Magdalen'e gittiğine dair bir azar okudu: ve ona Magdalen'in ne olduğunu sorduğumda, yolumdan geçen her erkeğe koyun gözü yapmaya devam edersem çok yakında ne olduğunu keşfedeceğimi söyledi. Ama yok, *yok!*" dedi şiddetle. "Dün gece benimle konuşmaya gelmeniz benim suçum değildi ve Sir John Thorley'nin beni arabasına alıp Maplewood'a geri götürmesi de benim suçum değildi."

yağmur; ve bir akşam Dianeme ve Tom'u salona getirdiğimde Bay Rainham'ın benimle konuşmaya gelmesi benim suçum değildi! Kendimi öne çıkarmadım! Teyzemin buyurduğu gibi duvara dayalı bir sandalyeye oturdum ve onu yanımda tutmak için en ufak bir çaba göstermedim! *Yemin* ederim yapmadım, efendim!" Gözyaşları sel oldu, ama onları sildi ve şöyle dedi: "Bu onların nezaketinden başka bir şey değildi ve ikisini de Lucasta'dan uzaklaştırdığımı söylemek büyük haksızlık olur!"

Kendisi de onun iri gözlerinin bilinçsiz çekiciliğine yenik düktüğü ve acınacak halini görünce merhamete kapıldığı için, Lucasta'nın hayranları olduğunu tahmin ettiği iki beyefendiyi ona biraz ilgi göstermeye iten duyguları kolayca anlayabiliyordu. Dudaklarını alaycı bir tavırla kıvrarak, Leydi Bugle'ın ıslak bir kazdan daha akıllı olmadığını düşündü ve eğer Cherry uygun bir şekilde giyinmiş ve Leydi Bugle tarafından Leydi'nin Lucasta'ya gösterdiği şefkatle karşılanmış olsaydı, Lucasta'nın maiyetinden kaç kişinin küçük kuzenine ilgi göstereceğini merak etti. Çok fazla değil, diye tahmin etti, çünkü masum bir çekiciliği olmasına rağmen, Lucasta'nın güzelliğinin güneşi karşısında bir mumdan daha fazlası değildi; ve eğer mutlu olsaydı, hiçbir erkeğin göğsünde şövalyece duygular uyandırmazdı. Yine de bu düşüncelerini kendine sakladı, onun yerine kendisini onun tedirginliğini yatıştırma görevine verdi, önce onu esaret evine dönmek için şimdiki planından daha iyi olacağına ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Bu amaçlardan ilkinin göz önünde bulundurarak, dertlerini dökmesine izin verilmesinin, onu incitmiş ve haksızlığa uğramış gibi hissettiren duygularını yatıştıracağını düşünerek, hatalarını anlatması için onu cesaretlendirdi. Bu duyguların, belli ki bir kep çekme olayı yüzünden kızın zihninde abartılmış olabileceğinden kuşkulanıyordu; ama kız Maplewood'daki yaşamının nasıl olduğunu anlatmaya ikna edildiğinde ne gözlerinde bir gülümseme ne de aklında bir kuşku kalmıştı.

Çünkü onun sorularına isteyerek cevap vermiyordu ve Maplewood'da gördüğü pek çok kabalık için her zaman bir bahane bulabiliyor gibiydi. Kendisinden talep edilenlere de : Teyzesinin cömertliğine, kendisinden istenen her hizmeti yerine getirerek karşılık vermesinin doğru olduğunu düşünüyordu; ama basitçe, "Beni biraz sevse ve *bir kez* olsun teşekkür etse her şeyi yaparım!" dediğinde, bundan daha üzücü bir söz duymadığını düşündü.

Belli ki Leydi Bugle onda el üstünde tutulacak yetim bir yeğen değil, gün boyu getir götür işleri yapacak, sadece teyzesine değil kuzenlerine de hizmet edecek ve Hemşire ne zaman isterse en büyük iki çocuğa bakacak bir ev kölesi görmüştü. Eğer daha az uysal ve daha az kolay korkutulabilir olsaydı

Maplewood'da daha iyiydi: Bir önceki akKam Lady Bugle kocasına yaklaKtığında onu gözlemleyebilecek kadar yakınında durmuK ve ona nefesinin altında oldukça sert bir Keyler söylemiKti. Ne dediğini duymamıştı ama bir emir verdiği kesindi, çünkü Sir Thomas önce itiraz etmiş, sonra da onun emrini yerine getirmeye gitmişti ve Desford onu o anda, kendisine karşı koyamayacak kadar uysal ya da korkak olan herkese zulmeden o zorba kadınlardan biri olarak not etmişti. Cherry'yle olan kısa görüşmesinin onun başına böylesine zehirli bir azar getirdiğini öğrenmek ilk başta onu şaşırtmıştı ama karşısındaki tatlı küçük yüzü inceledikçe, hırslı anne ve kızın, Cherry'nin onunla konuşmak için üst kata çıkacak kadar ilgisini çektiğini öğrendiklerinde bu kadar öfkelenmiş olmalarına daha az . Lucasta bir güzeldi ama Cherry açık ara daha çekiciydi.

Kadın hikâyesini anlatırken, adamın beyninin en az yarısı onun için ne yapacağını düşünmekle meşguldü. Onu teyzesine geri verme niyetinden vazgeçmesi uzun sürmemişti ve onu böyle bir yolu kabul etmeye ikna etmeye çalışmak için hiçbir belagat harcamadı. Onu Leydi Emborough'nun himayesine vermek gibi geçici bir düşünce aklına gelir gelmez bu fikri aklından kovdu ve Bayan Fletching'e dönmesini önerdiğinde başını sallayarak, hiçbir şeyin kendisini o hanımefendinin iyiliğini daha fazla talep etmeye ikna edemeyeceğini söyledi.

"Ona çok faydalı olabileceğinizi düşünmüyor musunuz?" diye ikna etti. "Öğretmen olarak, belki?"

"Hayır," diye cevap verdi. Birden gözleri umutsuz bakışlarını kaybetti ve muzipçe dans etti. Kıkırdadı ve şöyle dedi: "Hiç de yararlı olamam, hele bir öğretmen olarak hiç! Hiç kitaba meraklı değilim ve piyanoda nasıl çalınacağını *bilmeme* rağmen hiç de iyi çalamıyorum! Dillere ya da resim yapmaya da yeteneğim yok ve hesaplarım hep yanlış çıkıyor. Gördüğünüz gibi-!"

Kesinlikle ürkütücüydü. Gülmekten kendini alamadı ama şöyle dedi: "Peki, yapamayacağın her şeyi söylediğine göre, şimdi bana ne yapabileceğini söyle!"

Bulut tekrar alnına indi. Dedi ki: "Hiçbir şey, kıbar bir şey değil. Teyzem sadece ufak tefek iğleri yapmaya uygun olduğumu söylüyor ve sanırım bu doğru. Ama Maplewood'dayken ev idaresi konusunda çok şey öğrendim ve hasta yaşlı kadınlara bakabileceğimi biliyorum, çünkü yaşlı Leydi Bugle yatağından kalkamayacak kadar hastalandığında odasına benden başka kimsenin girmesine izin vermediği günler oldu. Ve sanırım benden hoşlanıyordu, çünkü bana çok kızmasına rağmen -zavallı yaşlı kadın neredeyse her zaman yengeçler kadar huysuzdu- hiçbir zaman teyzeme, Lucasta'ya ve Oenone'ye kızdığı gibi bana kızmadı ya da beni onun ölmesini istemekle suçlamadı. Bu yüzden büyükbabamı teselli edebileceğimi düşündüm. Sanırım hizmetçiler dışında tamamen yalnız yaşıyor, bu da onun için aşırı derecede melankolik olmalı. Sizce de öyle değil mi, efendim?"

"Kesinlikle öyle buluyorum, ama büyükbabanızın kesin bir münzevi olduğu söyleniyor. Onunla hiç tanışmadım, ama hakkında anlatılanlar doğruysa, pek sevimli bir insan olduğu söylenemez. Sonuçta, Bayan Fletching'in mektubuna çok aşağılayıcı bir cevap yazdığını bana kendiniz söylediniz, değil mi?"

"Evet, ama ondan benim sorumluluğumu almasını istediğini sanmıyorum," diye itiraz etti. "Babamın ona olan borcunu ödemesini istedi ve eğer babamın sırtını sıvazladıysa buna hiç şaşırırmam, çünkü babamın bana söylediklerinden, onun şaşırtıcı derecede eli sıkı biri olduğunu biliyorum."

"Teyzen ona ödeme yaptı mı?" diye araya girdi.

Biraz kızarak başını salladı. "Hayır. O da sorumlu olmadığını söyledi, ama kan sudan daha kalın olduğu için beni kendisiyle yaşamaya götürerek Bayan Fletching'i rahatlatacaktı. Yani henüz kimse benim için ödeme yapmadı! Ama kazanabildiğim her kuruşu biriktireceğim ve ona ödeyeceğim!" Çenesini kaldırdı ve şöyle dedi: "Eğer büyükbabamı görebilsem ve ona durumu açıklayabilirsem, en azından uygun bir durum bulana kadar onunla kalmama izin vermeyi reddetmez değil mi?"

Vikont buna ihtimal vermiyordu. Lord Nettlecombe ne kadar rahatsız ve eksantrik olursa olsun, Londra'da kendi evinden başka sığınağı olmayan yoksul bir torunu geri çeviremezdi. Büyük olasılıkla ondan hoşlanacaktı ve eğer böyle bir şey olursa

geleceği garanti altına alınmış olacaktı. Ve eğer onu geri çevirecek kadar şerefsizse, Lord Desford'la uğraşmak zorunda olduğunu görecekti; o da ilk günlerinden itibaren büyüklerine karşı duyduğu saygıyı bir kenara bırakacak ve yaşlı pislik kurduna, sahip olduğu birkaç arkadaşını bile yabancılaştıracak kadar pullu bir şekilde davranmadan önce iyi düşünmesini açık bir şekilde öğütleyecekti, çünkü hikaye bir kez duyulduğunda, Desford, bunun olmasını sağlamak için kendi işini yapacaktı.

Cherry'nin bu düşüncelerine katılmadı, ama aniden ayağa kalkarak şöyle dedi: "Pekâlâ! Seni Londra'ya götürreceğim!"

Ayağa fırladı, adamın elini tuttu ve adam engel olamadan öptü. "Oh, teşekkür ederim, efendim!" diye bağırdı, minnettarlığı sesinde zonkluyor ve gözlerini dolduran ani rahatlama gözyaşlarının arasından parlıyordu. "Teşekkür ederim, teşekkür *ederim*, teşekkür ederim!"

Oldukça utanmış bir halde elini çekti ve kızın omzuna vurarak şöyle dedi: "Dizginleri ek, seni aptal ocuk! Kendinden geçmeden önce büyükbabanın seni nasıl karşılayacağını bekle! Eğer seni kabul etmezse, bana teşekkür edecek hiçbir şeyin olmayacak, biliyorsun!"

Daha sonra, birkaç dakika içinde arabasını kapıya getireceğini söyleyerek atışını yapmak üzere uzaklaştı ve böylece onun minnettarlığını ifade eden diğer ifadeleri kısa kesti.

Ama yine de sadık hizmetçisinin onaylamamasına katlanmak zorundaydı. Stebbing'e Bayan Steane'i Londra'ya götürreceğini haber verdiğinde, o değerli kişi bu haberi makamına yakışır bir şekilde karşılayamayacağını anladı ve açık yüreklilikle şöyle dedi "Lordum, böyle bir şey yapmamanız için size yalvarıyor ve rica ediyorum! Kendinizi alıların arasında bulacağınızdan emin olabilirsiniz ve lord hazretleri bunu duyduğunda bunun suçlusu ben olacağım!"

Vikont sabırsızlıkla, "Bu kadar geveze olma!" dedi. "Lord Hazretleri bunu duymaya gelmeyecektir ve gelse bile sizi suçlayacağı tek şey, boş yere böyle bir iş yaptığınız içindir! ocuğu kaçırdığımı mı sanıyorsunuz?"

"Büyük olasılıkla sizi kaçırıyor, lordum!" diye mırıldandı Stebbing.

Vikont'un gözleri sertleşti; soğuk bir sesle: "Sana çok fazla izin veriyorum, Stebbing, ama bu söz izin vereceğim sınırın çok ötesine geçiyor!" dedi.

"Lordum," dedi Stebbing inatla, "eğer çok özgürce konuştuydum, affınızı dilerim! Ama beni özel seyisiniz olarak kabul ettiğinizden beri size sadakatle hizmet ettim ve eğer bu genç bayanı kaçırmak gibi çok akıllıca bir şey yapmanızı engellemek için çaba göstermeseydim yüzünüze bakamazdım! Beni geri çevirebilirsiniz lordum, ama size şunu söylemeliyim ve söyleyeceğim ki, Bayan Steane gibi bir beyefendiyle gitmeye istekli bir genç hanım görmedim!"

"Bu sizin edep anlayışınıza uymuyor mu? Arkamızda oturacağınızı unutmamalısınız ve Bayan Steane'in namusunu ona yapabileceğim herhangi bir uygunsuz girişimden korumak için müdahale etmenize izin veriyorum!" Stebbing'in derinden rahatsız olduğunu anlayınca yumuşadı ve gülerek şöyle dedi "Bu kadar öfkelenmene gerek yok, seni yaşlı puding kafalı! Kendimi sadece Bayan Steane'i büyükbabasının evine götürmekle görevlendirdim. Ve eğer bir puding kafalı olmasaydın, onun benimle Londra'ya gelme isteğinin masumiyetten kaynaklandığını bilirdin, sandığın gibi incelikten değil! Yüce Tanrım, bu durumda ne yapmamı isterdin? Yolda karşılaştığı ilk çapkın utanmazın avı olması için onu terk mi edeyim? Beni güzel bir adam sanıyor olmalısınız!"

"Hayır, lordum, böyle bir şey düşünmüyorum! Ama düşündüğüm şey, onu geldiği yere geri götürmeniz gerektiği!"

"Gitmeyecek ve benim de onu buna zorlamaya hakkım yok." Gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi; ekledi: "Hakkım olsa bile bunu yaparsam lanetlenirim! Tanrım, Stebbing, hüngür hüngür ağlayan bir kızı açık bir arabaya bindirir miydin?" Adam güldü ve şöyle dedi: "Yapmayacağını biliyorsun! Atlara binin ve daha fazla vaaz vererek vakit kaybetmeyin!"

"Çok iyi, lordum. Ama -bütçemi açacak kadar cüretkâr olduğum için affınıza sığınarak- sizi hiç görmediğimi söylemeliyim -hayır, kanın en parlak dönemindeyken ve her türlü güven sarsıntısını yaşarken değil! Ve eğer sen ve ben de seninle birlikte sepete girmezsek, bana Jack Adams diyebilirsin lordum!"

"Size çok minnettarım! Yapacağım!" diye karşılık verdi

Vikont. BÖLÜM 5

" ^ "

Vikont iki buçuk saat sonra Albermarle Sokağı'nda terleyen ekibini topladı, atlarını öyle bir sürmüştü ki, kendisi gibi iyi bir şahin olmayan biri için son derece tehlikeli olabilirdi. Stebbing bile, ki onun çok iyi bir sürücü olduğunu bilmek için iyi bir nedeni vardı, üç kez koltuğunun kenarına yapıştı: iki kez, yolun dar bir bölümünde, daha yavaş bir araca yol vermek için atlarını fırlattığında ve bir kez de kontrol etmeden kör bir viraja girdiğinde; ama ancak Londra'nın dış mahallelerine ulaştıklarında, sert bir uyarıda bulunmasına izin verdi, şöyle dedi: "Sivilcelerinize dikkat edin lordum, size yalvarıyorum!"

"Beni ne sanıyorsun?" diye omzunun üzerinden fırlattı Vikont. "Bir kaşık mı?"

Stebbing buna cevap vermedi, çünkü efendisinin birinci sınıf bir kemancı olduğunu gizliden gizliye düKünse de, Horse and Groom'daki bazı ahbabları arasında Vikont'un üstünlüğüyle övünmesi dıKında hiçbir Key onu bunu söylemeye itmezdi. Vikont'un yeteneğini yüzüne nadiren överdi; Desford'un kara kaplı defterlerinde dururken de asla.

Desford'un kendisini Londra'ya götüreceğini andan itibaren keyfi yerine gelen Bayan Steane yolculuktan büyük zevk aldı. Kuzeni Stonor'a, çok içten olduğunu düşündüğü bir ifadeyle, daha önce hiç curricle'e binmediğini söyledi. Şimdiye kadar açık arabalarla ilgili tek deneyimi bir araba olmuştu ve kuzeni Stonor'un bir arabası olmasına rağmen

Vikont'un hafif yapılı ve zarif arabasıyla kıyaslandığında çok pejmürde bir şeydi. Kadın atlarını da çok beğeniyor ve bunu ona da söylüyordu; Vikont da bu övgüye, sesindeki kahkaha titremesinden çok az etkilenen bir ciddiyetle teşekkür etti. Aslında atlar mükemmel bir şekilde uyumlu grilerdi ve onlar için babasının (eğer bilseydi) varisinin dağınık olduğuna dair inancını doğrulayacak kadar uzun bir bedel ödemişti.

"Bunun benim için ne kadar büyük bir zevk olduğunu tahmin edemezsiniz, efendim!" dedi neşeyle. "Her şey yeni! Görüyorsunuz, babam beni Bath'a götürdüğünden beri hiç seyahat etmedim ve o yolculuk hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ayrıca kapalı bir faytonla gittik ve kırları görmenin yolu bu *değil*. Bu harika bir şeyin ötesinde!"

Meraklı bakışlarıyla karşılaştığı her Keyle ilgilenerken, özellikle parlak bir bahçeyi ya da bir yan sokakta kısa bir süre için görülen pitoresk bir kulübeyi daha iyi görebilmek için sürekli boynunu bükerek bu sanatsız tarzda sohbet etti. Geçip giden sahnelerle ilgili olmayan konuşmalarının bir kısmını Desford'la büyükbabasına nasıl yaklaşması gerektiği konusunda ciddi bir tartışmaya ayırmıştı. Ama Londra'ya vardıklarında oldukça sessizleşmişti: "Yoruldu mu, küçük gayda? Fazla uzağa gitmeye gerek yok!"

Gülümsedi ve başını salladı: "Hayır, yorgun değilim. Dilim keman çubuğu gibi mi çalışıyor? Özür dilerim! Neden bana dudağımı iliklememi söylemediniz? Sizi çok sıkışmış olmalıyım."

"Tam tersine! Sohbetinizi çok canlandırıcı buldum. Neden dükkânı kapattınız? Büyükbabanız için mi endişeleniyorsunuz?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Londra'nın bu kadar büyük ve gürültülü olduğunu bilmiyordum ve büyükbabam beni görmeyi reddederse ne yapacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Keşke burada bir tanıdığım olsaydı!"

"Endişelenme!" dedi güven verici bir şekilde. "Böyle bir şey pek olası değil. Ve eğer yaparsa, seni terk etmeyeceğime söz veriyorum! Emin ol, seni rahatlatacak bir plan bulacağız!"

Bu konuyu düşündükçe Lord Nettlecombe'un ne kadar eksantrik olursa olsun, çocuksu masumiyeti iflah olmaz bir lobcock dışında herkes için aşikâr olması gereken bir torunu dünyaya bırakacak kadar edep duygusunu yitirmiş olamayacağına daha çok ikna oluyordu. Ama yorgun ekibini Lord Nettlecombe'un Albemarle Sokağı'ndaki evinin önüne getirdiğinde bu iyimser düşünceleri ciddi bir darbe aldı. Evin bütün pencereleri kapalıydı ve kapının tokmağı yerinde değildi: Lord Hazretleri'nin eksantrikliği yaz aylarında Londra'da kalmasına neden olmamıştı.

"Lord hazretleri zili çalmamı ister mi?" diye sordu Stebbing, Cassandra'yı andıran bir ses tonuyla.

Vikont sert bir sesle, "Evet, öyle yap!" dedi.

Bu sırada Bayan Steane kapalı panjurların anlamını özümseyecek zaman bulmuştu ve panik onu ele geçirdi. Cesurca sakin kalmaya çalışarak ellerini kucağında sıkıca kavradı ve Stebbing'in zili sertçe çektiği birkaç dakikanın ardından, umursamaz bir sesle "Görünüşe göre ev kapatılmış, öyle değil mi efendim?"

"Gerçekten de öyle! Ama büyükbabanın yönünü öğrenebileceğimiz yetkili biri kalmış olabilir. Bodrumu dene, Stebbing!"

"Lord Hazretleri'nin affına sığınarak, bölge kapısı zincirli ve asma kilitli için bunu nasıl yapabileceğimi pek bilmiyorum." Vikont'un, en azından bir süreliğine, bir artıda olmadığını memnuniyetle gözlemledi ve komşu evlere soracağını söyleyecek kadar rahatladı. Ama bunlardan biri, Stebbing'in küçümseyerek Uygun Mantarlar olarak tanımladığı ve Lord Nettlecombe hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir aile tarafından yaz ayları için kiralanmıştı; diğeri ise, kapıcısı burnunu çekerek, ihtiyarları bir hafta kadar önce arabayla giderken gördüğünü, ama nereye gittiğini bilmediğini söyleyen yaşlı bir çift tarafından kiralanmıştı. "Ne efendimin ve hanımımın onunla bir ilgisi var, ne de bu evdeki hiçbirimizin onun hizmetçileriyle bir ilgisi var," dedi kibirli bir şekilde.

Stebbing bu cesaret kırıcı haberi vermek üzere arabaya döndüğünde, Bayan Steane acı dolu bir fısıltıyla "Ah, ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?"

"Diğer evlere de sorayım mı lordum?"

Ama Vikont'un düşünecek zamanı vardı ve cevap verdi: "Hayır. Yeterince zaman kaybettik ve lord hazretleri her neredeyse bugün ona ulaşmayı pek ummuyoruz. Haydi bakalım!" Sonra dikkatini telaşlı yolcusuna çevirdi ve hissetmekten uzak olduğu bir neşeyle şöyle dedi "Neden tir tir titriyorsun, küçük bezelye kazı? Bu talihsizliğin yolumuza hafif bir engel çıkardığı kesin ama durum o kadar da vahim değil, biliyorsun!" Konuşurken atlarını harekete geçirdi, onları döndürdü ve alaycı bir kahkahayla ekledi: "Tabii ki, Bath'daki suları içtiğini keşfedersek, boş görünmek *zorunda kalacağız*, değil mi?"

Kadın buna aldırmadı, ama tekrarladı: "Ne yapmalıyım? Ne *ki*? Efendim, çok fazla param yok!"

Bu açıklama ağzından kaçırıldı ve bir hıçkırıkla son buldu. Gerçekçi bir şekilde cevap verdi: "Yapabileceğin tek şey, Cherry, üzülmeyi ve öfkelenmeyi bırakmak ve bu bataklıktan çıkmanın bir yolunu bulmayı bana bırakmak. Sana söz veriyorum bulacağım, o yüzden toparlan!"

"Toparlanamıyorum!" diye bağırdı. "Anlamıyorsunuz! Kendini bu korkunç şehirde tek başına, cüzdanında sadece birkaç şilinle ve nereye gideceğini bilmeden bulmak ciğerini burkmuyor mu, ya da-ah, nasıl gülecek kadar duygusuz olabiliyorsun?"

"Canım, gülmekten kendimi alamıyorum! Bu deyimi nereden öğrendin?"

"Bilmiyorum, peki bu ne anlama geliyor?" diye haykırdı. "Beni nereye götürüyorsunuz? Nerede bir Nüfus Dairesi olduğunu biliyor musunuz? Hemen bir yer bulmalıyım! Ama geceyi burada geçirmek zorunda kalacağım -ah, canım, belki de birkaç gece, çünkü hemen bir iş bulsam bile hemen aranmam beklenemez!"

Birisi bir kaza ya da hastalık nedeniyle aranan biri değilse, o zaman-"

"Kendinize bir tavsiye mektubu vermek zorunda kalacağınızı unutuyorsunuz," diye nemli bir şekilde araya girdi.

"Bayan Fletching'in bana bir tane vereceğine ikna oldum!"

"Hiç şüphesiz ister, ama ondan bir tane temin etmenin zaman alacağını hatırlatabilir miyim?"

Gözü korkmuştu ama kendini çabuk toparladı. "Çok doğru! Ama beni tavsiye edebilirsiniz, değil mi efendim?"

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi.

Göğsü kabardı. "Bu kadar saygısız olabileceğinizi hiç düşünmemiştim!"

Gülümsedi. "Küçümsemiyorum. İnanın bana, hiçbir şey uygun bir iş bulma şansınızı benim ya da benim yaşımdaki herhangi bir bekâr erkeğin tavsiyesinden daha fazla engelleyemez!"

"Ah!" dedi bunu sindirerek. Bir at arabası kornası onu irkiltti ve hararetle şöyle dedi: "Bu iğrenç yerde yaşamaya nasıl katlanabiliyorsunuz, her şey gürültü, patırtı ve sokaklar faytonlar, arabalar ve at arabalarıyla o kadar dolu ki - Ah, lütfen dikkat edin, efendim! Bir şeyle çarpışacağımızı *biliyorum*, şu sokaktan çıkan arabaya bakın!"

"Gözlerini kapa!" diye öğüt verdi , kazadan kaçınma yeteneğine olan bariz inançsızlığıyla eğlenerek.

"Hayır!" dedi kararlılıkla. "Kendimi alıştırmayı öğrenmeliyim! Londra her zaman bu kadar kalabalık mıdır, efendim?"

"Korkarım genellikle çok daha kalabalık oluyor," dedi özür dileyerek. "Aslında, şu anda çok boş!"

"Ve insanlar burada yaşamayı seçiyor!" diye ürperdi.

Birkaç dakika önce Piccadilly'ye geri dönmüştü ve şimdi Arlington Caddesi'ne dönüş için atlarını kontrol ediyordu. "Evet, ben de o tuhaf insanlardan biriyim ve yolculuğumuza devam etmeden önce dinlenip tazelenebilmeniz için sizi şimdi evime götürüyorum."

Tedirgin bir şekilde dedi ki: "Sanırım evinize gitmemeliyim, efendim. Bir bezelye fıstığı olabilirim ama kadınların beyefendilerin evlerini ziyaret etmesinin doğru olmadığını biliyorum ve-"

"Hayır, biraz düzensiz," diye kabul etti, "ama daha ileri gitmeden önce yapmam gereken bazı düzenlemeler var ve sokakta beklemek istemezsiniz, değil mi? Bu yüzden yapabileceğim en iyi şey sizi yarım saatliğine hizmetçime teslim etmek. Ona Emborough Teyzemin sizi bana emanet ettiğini ve sizi Hertfordshire'daki evinize götüreceğimi söyleyeceğim."

Endişeyle sordu: "Beni nereye götürüyorsunuz, lütfen, efendim?"

"Hertfordshire'a. Ben büyükbabanı bulana kadar eski ve sevgili bir arkadaşımın sana bakmasını isteyeceğim. Adı Bayan Henrietta Silverdale ve annesiyle birlikte Inglehurst adlı bir yerde yaşıyor. O kadar korkma! Onu seveceğinden ve sana karşı çok nazik olacağından eminim."

Araba sokağın doğu tarafındaki küçük evlerden birinin önünde durdu ve Stebbing aşağı inerek atların başına gitti. Bayan Steane fısıldadı: "Kaçmakla hata ettim, değil mi? Artık biliyorum, çünkü her şey ters gitti ve bu zor durumda yardım isteyebileceğim bir tek sen varsın. Ama gerçekten, gerçekten, efendim, nasıl olacağını bilseydim beni Londra'ya götürmenizi asla istemezdim!"

Elini onun sıkıca kavradığı ellerinin üzerine koydu ve nazıkçe şöyle dedi: "Yorgunsun çocuğum ve dünya kapkara görünüyor, öyle değil mi? Sana sadece şunu söyleyebilirim: *Güven bana!* Seni terk etmeyeceğimi söylemedim mi?"

Elleri onun ellerinin altında kıvrıldı ve sarsılarak sıktı. Şöyle dedi: "Sana böyle bir yük olmak istemezdim! Oh, lütfen bana inan!"

"Oh, yapmadığını biliyorum! Bilmediğin şey, bu macerayı bir suçlama olarak görmediğim: Bunu bir meydan okuma olarak görüyorum ve onu aramak için ülkedeki tüm su kaynaklarına gitmem gerekse bile büyükbabanı yeryüzüne çıkarmaya kararlıyım!" Uşağının kapıyı açtığını ve arabaya doğru geldiğini gördü ve elini çekerek şöyle dedi: "Ah, işte Aldham! Sana iyi günler, Aldham! Tain henüz gelmedi mi?"

Aldham ona sevgiyle bakarak, ama arkadaşına kuşkulu bir bakış atarak, "Sadece bir saat oldu, lordum," diye cevap verdi. Desford'un bekihte olduğu günlerden beri Vikont'u tanıyordu; o zamanlar Wolversham'da uşak olarak çalışırken, bu alçakgönüllü görevden yavaş yavaş birinci uşaklığa yükselmiş, oradan da özlemle beklenen bir sıçramayla genç lordun onurlu kâhyası olmuştu; Ve onun hakkında Stebbing kadar, hatta Arlington Sokağı'ndaki küçük ev halkının Wolversham'da doğup büyümemiş tek üyesi olan, Lord Hazretleri'nin mükemmel uşağı Tain'den daha çok şey biliyordu. Tain (eğer ağzı sıkı olmasaydı) uçarı efendisinin aşk maceraları yaşadığı her güzel Cyprian'ın adını sayabilirdi; onun ilk, toy hayalini yakalayan saman kızdan, onu neredeyse mahveden yüksek uçan kıza kadar; ve sık sık Arlington Sokağı'ndaki saygın olmaktan uzak partilerde görev almıştı. Ama Vikont'un güpegündüz, yanında sahipsiz bir genç kadınla kapıya kadar geldiğini hiç görmemişti. Vikont'un eve taşralı bir hafif etekli getirdiğine dair ilk izlenimi, Bayan Steane'e ikinci ve gizli bir bakışla ortadan kalktı: Bir kere o hafif etekli değildi; diğer yandan Vikont genç kadınlardan hiç hoşlanmıyor gibiydi. Aldham'ın tecrübeli gözlerine göre o daha çok okuldan yeni çıkmış bir kıza benziyordu - gerçi Vikont'un böyle bir kızla ne işi olduğu onun çözemeyeceği bir sorundu.

Ama kızın curricle'deki varlığıyla ilgili olarak kendisine üstü kapalı bir açıklama yapıldığında, bunu hiç düşünmeden kabul etti. Leydi Emborough, diye düşündü, lorduma bir kız çocuğunu, onu Hertfordshire'daki evine götürme talimatıyla birlikte, sanki

Hazelfield'den Londra'ya giderken olmuştı. Görünüşe bakılırsa genç bayan çok utanmıştı! Bu yüzden onu babacan bir gülümsemeyle karşıladı ve Bayan Aldham'ı beklemesi için hemen getireceğini söyleyerek evin dar salonuna soktu.

Vikont, başlıca akıl hocalarından ve iyi dileklerinden konuşmak için bayrak yolunda oyalandı; yüzündeki üzüntü ve kınama karışımı ifade şöyle demesine neden oldu: "Evet, bana öyle bakmanıza gerek yok -sanki bunun nadir görülen bir turşu vakası olduğunu ben de sizin kadar iyi bilmiyormuşum gibi!"

"Lordum," dedi Stebbing büyük bir ciddiyetle, "Bayan'ı Hertfordshire'a götüreceğinizi söylediğinizi duyduğumda o kadar rahatladım ki neredeyse koltuğumdan düşecektim, çünkü bana onu Wolversham'a götürecektiğiniz gibi geldi!"

"Hayır, öyle yapmayı düşündüm ama cevap vermedi," diye yanıtladı Vikont.

"Hayır, lordum - lordunuza söyleme cüretini gösterdiğim gibi! Şimdi bunu yapmak için izin istiyorum, çünkü yapmazsam yatağımda rahat uyuyamam ve beni geri çevirmeyi seçmeniz bir anlam ifade etmiyor, çünkü-"

"Tabii ki bir anlamı yok! Sen gitmezdin!" diye karşılık verdi Vikont.

Stebbing'in acımasız ağzının kenarları istemsizce seğirdi, ama kandırılmayı reddetti. Dedi ki: "Lordum, zamanında çok çılgınca şeyler yaptığınızı biliyorum, ama bugüne kadar hiç bu kadar saçma sapan bir şey yapmamıştınız! Ki öyle! Lordum, Bayan'ı asla Inglehurst'e götüremeyeceksiniz!"

Vikont, "Ama öyleyim," diye iddia etti. "Tabii onu başka nereye götürebileceğimi söyleyemezseniz?" Durakladı ve uşağına gözlerinde alaycı bir ifadeyle baktı. "Yapamazsın, değil mi?"

"Onu Londra'ya hiç getirmemeliydin!" diye mırıldandı Stebbing.

"Büyük olasılıkla hayır, ama şimdi bunu benim tabağıma koymak zaman kaybı! Onu Londra'ya getirdim ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım. Sen bile

Onu burada terk etmek lanet olası çirkin bir müKterinin davranıKı olurdu, ki ben öyle biri değilim, ne kadar deli olduğumu düKünseniz de!" Stebbing'in derin bir sıkıntı içinde olduğunu gördü ve gülümseyerek elini omzuna attı ve onu hafifçe sarstı. "Kes sesini, seni ihtiyar serseri! Bu topallama işinde yardım için Bayan Hetta'dan başka kime başvurabilirim ki? Tanrı onu korusun, beni şimdiye kadar hiç hayal kırıklığına uğratmadı! Tanrım, birbirimizi ne kadar çok zor durumdan kurtardığımızı bir bilsen!"

"Siz çocukken!" Stebbing dedi ki. "O farklıydı, lordum!"

"Bir parça bile değil! Grileri hemen ahıra koyun ve postilyonlara beni bir saat içinde Inglehurst'e götürmeleri gerektiğini söyleyin. Kendi arabamı alacağım ama at kiralamam gerekecek: Ockley'nin doğru atı seçeceğinden emin olabilirim ama onu bu gece dönmek istediğim konusunda uyarın. Hepsi bu kadar!"

Stebbing'e daha fazla itiraz etme fırsatı vermedi, ama topuklarının üzerinde döndü ve hızla evine girdi. Stebbing'e de arabaya binip uzaklaşmadan önce başında durduğu yorgun griye küskün sözlerini söylemek kalmıştı.

BÖLÜM 6

" ^ "

Vikont'un güzel yaylı arabası Inglehurst'e vardığında saat yediyi geçiyordu, çünkü yolculuğu üç saatten fazla sürmemiş olmasına rağmen Arlington Caddesi'nden ancak dördü geçte ayrılmıştı. Bayan Steane, Bayan Aldham'ın (Lord Wroxton'un geniş arazilerinde doğmuş olanlardan biri daha) nazik ve eleştirel olmayan tavrıyla olduğu kadar, ikram edilen çayla da canlanmış, utangaç bir kızın kaçınılmaz çekingenliğini elinden geldiğince bastırarak, oldukça neşeli bir ruh hali içinde yola koyulmuştu, Tedbirsizliğinin farkına çok geç vardığı için, koruyucusunun kararına boyun eğmekten ve onu hiç tanımadığı dul bir kadınla kızından oluşan bir evin içine sokmasına izin vermekten başka bir yol bulamamıştı. Tek umudu bu davetsiz misafirliğe kızmamaları ya da affedilmeyecek kadar uygunsuz olduğuna hızla ikna olduğu bir davranışta bulunduğu için kendisini ayıplamamalarıydı. Başka bir alternatif düşünebilseydi

Vikont'un planı, aşçı yamağı olarak bir görev teklifi bile olsa, bunu minnetle kabul edeceğine inanıyordu, ama ona başka bir alternatif sunulmamıştı ve Londra'da, cüzdanında sadece birkaç şilinle mahsur kalma düşüncesi ve tüm bu korkunç şehirde arayabileceği en ufak bir tanıdık bile yoktu, yüzleşebileceği bir şey değildi.

Vikont onun aklından geçenleri az çok tahmin ediyordu, çünkü Londra onun için bir korku kaynağı olmamasına ve hiçbir zaman cebinde parayla bir yere sıkışıp kalmamasına rağmen, ne mevkii ne de serveti onu daha az rahat durumda olan insanların başına gelen sıkıntılara karşı kör yapmıştı. Dikkatsiz ve sık sık huysuz olabilirdi ama zor durumda olan hiç kimse ondan boşuna yardım istememişti. Dostları, ki pek çok dostu vardı, onun hakkında çok iyi bir silahşor olduğunu söylerlerdi - dokunulduğu kadar doğru bir silahşor; ve en sert eleştirmenleri bile onun hakkında, artık bu işlere bir son verip durulma zamanının geldiğinden başka söyleyecek kötü bir şey bulamazlardı. Babası ona gerçekten de kötü sıfatlar yakıştırmıştı, ama lorduma varisi hakkında en hafif eleştiriyi kadar akılsız olan herkes çok kısa bir süre sonra cezasız kalmıştı. Vikont bunun çok iyi farkındaydı; ama babasının ona olan sevgisinden şüphe etmese de, Kont'un Bayan Steane'i evine sokmak konusundaki derin önyargılarını çok iyi biliyordu. Lordum katı bir titizdi ve hiç kuşkusuz küstahlık olarak kınayacağı bir şekilde davranan genç bir kadına sempati duyacağını düşünmek boşunaydı. Lordumun edep konusundaki görüşleri netti: erkeklerin sapkınlıkları affedilebilirdi; kadınların davranışlarını düzenleyen kurallardan en küçük bir sapma affedilemezdi. Oğulları üzerinde hiçbir kontrol uygulamamış, (kolik ya da gut hastalığının öfkesini arttırdığı zamanlar hariç) onların çılgınlıklarını ve aşk maceralarını alaycı bir eğlenceyle izlemişti, ama kızının, evlenene kadar, yanında bir uşak olmadan bahçelerin dışına adım atmasına asla izin verilmemişti; ve ne zaman onaylanmış bir arkadaşını ya da akrabasını ziyarete gitse, sadece uşağı ve hizmetçisi değil, aynı zamanda birkaç atlı eşliğinde lordumun arabasıyla seyahat etmişti.

Böylece Vikont, himayesindeki kızı Wolversham'a götürme fikrini birkaç saniyeden fazla düşünmeden, hemen hemen aynı süre içinde, dedesini yeryüzüne indirene kadar onu Bayan Silverdale'in himayesine vermeye karar vermiş ve onu sözünü tutmaya zorlamıştı.

yükümlülükler. Bu planın algılayabildiği tek kusuru, Bayan Silverdale'in annesinin buna karşı çıkabileceği -ve muhtemelen çıkacağı- itirazdı; ama Bayan Silverdale'in hastalık hastası anne babasını yola getirebileceğine dair rahat bir inancı vardı ve bu sayede bir terslemeyle karşılaşmaktan korkmadan Inglehurst'e doğru yola çıkabildi.

Yine de Cherry'yi, Leydi Silverdale'in sağlık durumunun pek iyi olmadığı, bu yüzden de garip huylara sahip olduğu, bu huyların da mavi şeytan nöbetlerinde, kendini kötü kullanılmış sanma eğiliminde ve Cheltenham trajedileri dediği şeyleri canlandırmaya karşı belirgin bir düşkünlükte ifadesini bulduğu konusunda uyarmanın yerinde olacağını düşündü.

Kadın onu dikkatle dinledi ve adamın şaşkınlığına rağmen, müstakbel ev sahibesinin bu biraz ürkütücü tanımından cesaret almış görünüyordu. Sakatların özelliklerini bilen birinin bilgeliğiyle şöyle dedi: "O zaman belki de evde işe yarayabilirim! Bugle Teyze bile hastalara bakmakta iyi olduğumu söylüyor ve kendimi övmek istemesem de bunun tamamen doğru olduğunu düşünüyorum. Aslında, yaşlı, huysuz bir hanımefendinin hizmetçisi olarak bir görev isteyip istemeyeceğimi merak ediyordum: Ne tür bir yaşlı bayandan bahsettiğimi biliyorsunuzdur, efendim!"

Babaannesinin ailesi ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler üzerinde uyguladığı zorbalığın canlı anıları zihninden geçti ve oldukça acımasız bir şekilde cevap verdi: "Biliyorum ve tek güvenebileceğim, böyle bir göreve talip olmak zorunda kalmayacağın!"

"Eh," dedi ciddi bir tavırla, "insanın yaptığı her şey için azarlanmasının nahoğ bir şey olduğunu kabul ediyorum, ama yağanmanın ve kendi başına bir şeyler yapamamanın ne kadar nahoğ bir şey olduğunu da unutmamak gerekir. Ayrıca," diye ekledi düğünceli bir şekilde, "eğer yağı bir kadın birinden hoşlanırsa, ailesi için değerli biri haline gelir. Teyzem ve kuzenlerim, zavallı yaşlı Lady Bugle ölmeden önceki aylarda bana karşı hiç bu kadar nazik olmamışlardı. Hatta teyzem bensiz nasıl geçineceklerini bilmediğini bile söyledi!"

Kadın bu övgüden o kadar memnun olmuştu ki, Desford dilinin ucuna gelen iğneleyici yorumu bastırdı ve sadece Leydi Silverdale'in ne yaşlı ne de ölmek üzere olduğunu söyledi.

bir azizin sabrını taşıyorsa, ona twitty demek haksızlık olur.

Gidecekleri yere vardıklarında Grimshaw tarafından karşılandılar; Grimshaw, midilliye binecek yağa geldiğinden beri Inglehurst'te özgürce dolağan birini görmekten hiç hoşlanmamıştı, ama sıkılgan bir tavırla, leydimin, lord hazretlerinin kendisini ziyaret etmek istediğini bilseydi, hiç kuşkusuz yemeğini onun rahatına göre ayarlayacağını söyledi. Hal böyle olunca, leydim ve Bayan Henrietta'nın çoktan salona çekilmiş olduklarını lord hazretlerine bildirmek zorunda kaldığı için üzüldü.

Kâhyanın alışlagelmiş aşağılayıcı kasvetli havasına ne şaşırarak ne de gücenecek kadar alışkın olan Vikont şöyle dedi: "Evet, nasıl olacağını tahmin etmiştim, ama hanımefendinin beni affedeceğini sanıyorum. İyi bir dost ol Grimshaw ve Bayan Hetta'nın kulağına onu özel olarak görmek istediğimi söyle! Ben kütüphanede bekleyeceğim."

Grimshaw Vikont'un gülümsemesine karşı dayanıklı olabilirdi ama eline tutuşturulan altın bir paranın cazibesine karşı dayanıklı değildi. Paraya bakarak kendini küçük düşürmedi, ama deneyimli parmakları ona bunun bir gine olduğunu söyledi, o da görkemli bir şekilde eğildi ve Bayan Steane'i onaylamadığını öfkeli bir şaşkınlıktan başka bir bakışla göstermesine izin vermeyerek işini halletmeye gitti.

Vikont daha sonra Bayan Steane'i küçük bir salona götürdü ve iyi bir kız gibi oturmasını ve Bayan Silverdale'i kendisine getirmesini beklemesini söyleyerek onu soktu. Daha sonra salonun arka tarafındaki kütüphaneye çekildi ve birkaç dakika sonra orada kendisine katıldı. Bayan Silverdale içeri girdi ve toparlayıcı bir ses tonuyla şöyle dedi: "Şimdi, bütün bunlar nedir, Des? Seni böyle beklenmedik bir anda buraya getiren nedir? Ve bu gizem neden?"

Ellerini tuttu ve onları kavradı: "Hetta, başım belada!"

Bir kahkaha patlattı. "Bunu biliyor olabilirdim! Ve seni bundan ben mi kurtaracağım?"

"Ve sen de beni bundan kurtaracaksın," diye onayladı, gözlerinde dans eden bir gülümsemeyle.

"Ne vicdansız bir namussuzsun sen!" dedi ellerini çekip bir kanepeye uzanarak. "Seni içine düştüğün bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilemiyorum, ama otur ve içini dök!"

O da öyle yaptı ve hikayesini hiç çekinmeden anlattı. Hetta'nın gözleri biraz büyüdü, ama hikâyenin sonuna gelene kadar onu sessizce dinledi ve şöyle dedi "Onu Wolversham'a götürebilirdim ama babamın ne olduğunu biliyorsun Hetta! Bu yüzden onu sana getirmekten başka çare yoktu!"

Sonunda konuştu ve onun güvenini sarstı. "Ama yapabileceğimi sanmıyorum, Ashley!"

İnanamayarak baktı. "Ama, Hetta-!"

"Düşünmüş olamazsın!" dedi. "Ben babanın ne olduğunu biliyorsam, sen de annemin ne olduğunu biliyor olmalısın! Kiraz'ınızın istismarı hakkındaki düşünceleri babanızdan kıl payı bile farklı olmaz!"

"Bunu biliyorum!" dedi. "Ona gerçek hikâyeyi anlatmayacağım, aptal! Tek yapmam gereken, Emborough Teyzemin onu bana emanet ettiğini ve ihtiyar Nettlecombe'un ellerine teslim etmemi emrettiğini söylemek, ama tarihi yanlış okuduğu için -ya da ona bunu bildiren mektup kaybolduğu için- ya da buna benzer bir şey yüzünden hâlâ şehir dışında olduğunu, bu yüzden de çocukla ne yapacağımı söylemek."

"Peki," diye sordu sohbet edercesine, "sana onu neden annene emanet etmediğini sorduğunda ne diyeceksin?"

Bu soruya bir cevap bulması bir iki dakika sürdü ama sonunda büyük bir ustalıkla cevap verdi: "Wolversham'dayken, bir geceden biraz fazla oldu, babamı oldukça buldum ve annem de onun için bir misafirle uğraşamayacak kadar endişeliydi."

Kadın duyulabilir bir nefes aldı. "Sen sadece bir haydut değilsin Des, aynı zamanda bir Banbury adamısın!"

Güldü: "Hayır, hayır, bunu nasıl söylersin? Hikâyenin bu kısmında büyük ölçüde doğruluk payı var ve annene, kolumda Cherry'yle içeri girecek olsam, zavallı yanlış yola sapmış babamın hemen ona aşık olmakla kalmayıp, onu tam da en tiksindiği türden bir evliliğe onay vermesi için büyüleyeceği umuduyla eve getirdiğim sonucuna varacağını söylememi beklemiyorsun herhalde. Onu büyüleyebileceğini söyleyebilirim, çünkü o küçük bir şey, ama o noktaya kadar zor!"

"Çok mu güzel?" diye sordu Bayan Silverdale, güzel gözlerini onun yüzünden ayırmadan.

"Evet, hem de çok... Ona hiç yakışmayan döküntü giysiler içinde ve saçları karmakarışıkken bile! Kalp şeklinde bir yüzün içinde kocaman gözler, öpüşmek için yaratıldığı belli olan bir ağız ve büyük bir masum çekicilik. Sizin tarzınız değil ama onu size sunduğumda ne demek istediğimi anlayacağınızı sanıyorum. Onu ilk gördüğümde bana aklını kaçırmış gibi göründü - ki teyzesinin evinde gördüğü Türk muamelesi sayesinde çoğu zaman öyle oluyor - ama korkmadığı zamanlarda en ilgi çekici şekilde sohbet ediyor ve gözlerinde en neşeli pırıltı var. Bence onu seveceksin Hetta, annenin de seveceğinden eminim. Anladığım kadarıyla yaşlı hastaları beklemek konusunda olumlu bir dehası var!" Durakladı, kızın yüzünü taradı. Yüzü anlaşılmazdı, bu yüzden bir süre sonra ikna edici bir şekilde şöyle dedi: " ama, Hetta! Beni hayal kırıklığına uğratamazsın! Yüce Tanrım, hayatım boyunca sana güvendim! Evet, iş o noktaya gelirse, sen de bana güvendirin.

-"Ve seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Gözlerinde bir mizah pırıltısı parladı. "Çocukken beni başıma gelen belalardan kurtarmış olabilirsin," dedi, "ama yıllardır başıma bir bela gelmedi!"

"Hayır, ama Charlie yaptı!" diye karşılık verdi. "Sırf bana yalvardığın için onu sık sık kurtardığımı inkâr edemezsin!"

"Şey, hayır," diye kabul etti. "Arazinin yönetimi konusunda bana birkaç kez mükemmel tavsiyelerde bulunduğunuzu da inkar edemem, ama bu sefer istediğinizi yapmamı çok zorlaştıran şey Charlie'nin evde olması! Ve eğer Bayan Steane bu kadar güzel ve

Büyüleyici, ona aşık olması kaçınılmaz, çünkü ne kadar sık aşık olduğunu bilirsiniz!"

"Evet ve aşktan ne kadar sık vazgeçtiğini de biliyorum! Onu son gördüğümde güzel bir erkek tuzağının peşinde sallanıyordu; otuz yaşındaydı ve on iki ay önce dul kalmıştı!"

"Bayan Cumbertrees," diye başını salladı. "Ama o haftalardır geçmişte kaldı, Des!"

"O zaman muhtemelen kendisinden yaşça büyük başka bir buçukluğun ayakları altındadır. Benden duymuş ol, Hetta, onun Cherry'den hoşlanma ihtimalinden dolayı endişelenmene gerek yok: Buçukluklar nadiren kendi yaşlarındaki kızlara deli olurlar. Her halükarda, Charlie'nin ona kalıcı bir tutku duymasına yetecek kadar uzun süre burada kalmayacak! Burada ne işi var bu arada? Birkaç seçkin ruhla birlikte İrlanda'ya at aramaya gittiğini sanıyordum?"

"Öyleydi ama üç gün önce yeni faytonunu devirme talihsizliğini yaşadı ve kafasını, kolunu ve iki kaburgasını kırdı," dedi Bayan Silverdale, bu tür talihsizliklere alışkın birinin sesiyle.

Desford hafif bir ilgiyle, "Sincap mı avlıyorsun?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla, tabii ki öyle söylemese de. Hâlâ yatağa mahkûm, çünkü bayağı hamile kaldı, ama annemin onu daha fazla orada kalmaya ikna edebileceğini sanmıyorum. Daha şimdiden kalkmak için can atıyor, bu yüzden annem Simon'un geldiğini görünce çok sevindi- Aman Tanrım! Sana söylemeyi tamamen unuttum! Sanırım Simon'ın bizimle yemek yediğini ve şu anda Charlie'yle oturduğunu bilmek istersiniz! En azından ben salondan çıktığımda öyleydi, ama annem şu anda onu yanından uzaklaştırmış olmalı, çünkü Charlie'yle sadece yirmi dakika kalmasına izin vereceğini söyledi."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Vikont en canlı dehşet sesleriyle.

Gülmekten kendini alamadı ama sertçe konuştu: "Eğer bir yabancı seni duysaydı, Des, küçük kardeşini tuttuğunu düşündüğü için suçlanamazdı."

en doğal olmayan hoşnutsuzluk!"

"Burada yabancı kimse yok ve onu sevmediğimi de gayet iyi biliyorsun," dedi Vikont acımasızca. "Ama eğer sızdıran bir çingirak varsa-! Sanırım onu görmek zorunda kalacağım, ama bu konuda dilini tutması için onu yumruklamamı sağlamazsa, genç Simon'u tanımıyorum!"

Ama sonuçta ağabeyini ondan daha iyi tanıdığı ortaya çıkmıştı; çünkü onu Cherry'yle tanışmaya ikna etmiş, onun ne kadar masum ve acınacak biri olduğuna kendisi karar vermiş ve ona Green salonuna kadar eşlik etmişti ki, Simon Carrington'ın Bayan Steane'e hoş görünmeye çalıştığını görünce hiç de hoş olmayan bir manzarayla karşılaştı ve Simon'ın onu selamlarken takındığı fesat bakışları yorumlamakta güçlük çekmedi.

Bunu duymazdan geldi ve Cherry'yi Bayan Silverdale'e takdim ederek rahatça konuştu: "Seni uyarmalıyım Hetta, bu aptal çocuğu sana kendi rızası dışında getirdim! Onu bir ejderhaya teslim ettiğimden korktuğundan şüpheleniyorum!"

Hızla ayağa kalkan Cherry kızardı ve hafif bir reverans yaparken kekeledi: "Oh, hayır, hayır! *Gerçekten* istemiyorum, hanımefendi!"

"Bayan Silverdale elini Cherry'ye uzatarak ve dudaklarında bir gülümsemeyle öne doğru ilerledi. "Benim hakkımda ne güzel bir resim çizmiş olmalısınız! Nasılsınız Bayan Steane? Desford bana maceralarınızı ve büyükbabanızın şehir dışında olduğunu öğrenince nasıl sarsıldığınızı anlattı. Ne hissettiğinizi tahmin edebiliyorum! Ama Desford'un onu çok yakında bulacağını umuyorum ve bu arada sizi Inglehurst'te rahat ettirebileceğimizi umuyorum."

Cherry minnet dolu gözyaşlarıyla dolup taşan iri gözlerini Henrietta'nın yüzüne kaldırdı ve fısıldadı: "Teşekkür ederim! Çok özür dilerim-!"

Vikont bu alışverişı memnuniyetle izledikten sonra dikkatini kardeşine çevirdi ve tiksintiyle sordu "Tanrı aşkına, Simon, bu ne biçim bir teçhizat?"

Henrietta omzunun üzerinden gülerek, "Sana söylemedim mi?" dedi: "Sana Des'in bunu tamamen kınayacağını söylemedim mi Simon?"

Genç Bay Carrington, çok gösterişli bir bıçaktı, gerçekten de şaşırtıcı bir kıyafet giyiyordu ve grotesk görünmeden herhangi bir abartılı tarzı benimseyebilecek boy ve vücuda sahip olması, benimsemeyi seçtiği tarzı ağabeyine tavsiye etmek için hiçbir şey yapmadı. Yakışıklı bir genç adamdı, coşkulu bir canlılıkla doluydu ve hemcinslerine olduğu kadar kendine de gülmeye hazırdı. Ciddiyetle konuşurken şimdi de gözleri gülüyordu: "Bu, Des, modanın en yüksek tekmesidir, eğer sandığın kadar şık bir köpek olsaydın bunu bilirdin!" Konuşurken bir ayağını öne attı ve eliyle alt uzuvlarını saran hacimli giysileri işaret etti. "Petersham pantolonu, oğlum!"

"Farkındayım!" dedi Vikont. Soru bardağını kaldırdı ve kardeşini topuklarından gömlek yakasının aşırı yüksek noktalarına kadar inceledi. Başının arkasında dik bir şekilde yükselen ceketinin yakasının yüksekliği ve paltosunun büzgülü ve oldukça dolgulu omuzları da bu yüksekliğe eşlik ediyordu. Ceketinin kolları çok sayıda düğmeyle süslenmişti, bileklerine en yakın olan düğmeler özensiz bir açık bırakılmıştı; boynuna ise çok geniş çizgili bir boyunbağı takmıştı. Vikont bütün bu çirkinlikleri görünce ürperdi ve kadehini yere bırakarak şöyle dedi: "Bu kıyafetle Leydi Silverdale'le yemeğe oturacak kadar cüretkâr mısın, jackanapes?"

"Ama Des, bunu yapmam için bana yalvardı!" dedi Simon, derinden yaralanmıştı. "Yeni güzel giysilerimi beğendi, değil mi Hetta?"

Henrietta, "Bence bu sözler onu şaşkına çevirdi," diye cevap verdi. "Ve o şoku atlatana kadar sen onu bizimle yemeğe davet etmen için kandırmıştın; on iki ay içinde görme ayrıcalığına sahip olduğumdan daha fazla kandırmaca oynayarak!"

"Ah, hadi, hadi!" diye itiraz etti Simon hemen. "Beni son gördüğünden bu yana o kadar da uzun zaman geçmedi!"

Güldü, ama ondan gözlerinde takdir dolu bir pırıltıyla bu şamatayı dinlemekte olan Cherry'ye döndü. Bayan Silverdale, Desford'un onu küçük bir şey olarak tanımlarken doğruyu söylediğini anladı ve açıklanamaz bir yürek daralmasıyla, belki de ondan bildiğinden daha fazla etkilenip etkilenmediğini merak etti. Hissettiği küçük acının, ne küçük ne de alıcı olan birinin -gençliğin ilk kızarıklığını geçmiş olmasının yanı sıra- genç, güzel, küçük ve gerçekten de çok alıcı olan birinin kıskançlığı olduğunu fark ederek, bu tür alçakça düşünceleri sertçe bastırdı, Cherry'ye gülümsedi ve elini uzatarak şöyle dedi: "Seni annemle tanıştırmalıyım, ama önce boneni ve pelerinini çıkarmak isteyeceğine eminim, bu yüzden seni odama götüreceğim, bu arada Desford anneme seni kısa bir süre ağırlama zevkine nasıl eriştiğimizi açıklayacak. Annemi salonda bulacaksın, Des!"

Başını salladı ve Simon geceyi Wolversham'da geçirip geçirmeyeceğini öğrenmek isteyerek onu alıkoymasaydı hemen salondan çıkıp onu takip edecekti. "Hayır, Londra'ya dönüyorum," diye cevap verdi. "Ama gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum, o yüzden konuşana kadar sakın eve gitme!"

Simon ona muzipçe sırtarak, "Ben olacağım, sen de geleceksin!" dedi. "Gitmeyeceğim!"

Vikont ona konuşur gibi bir bakış fırlattı ve Leydi Silverdale üzerinde kendi kurnazlık gücünü denemeye gitti.

Onu biraz durgun bir şekilde bir sunak örtüsü işlerken buldu, ama odaya girdiğinde çerçeveyi bir kenara itti ve ona tombul bir el uzattı ve tatlı, zayıf bir sesle şöyle dedi: "Sevgili Ashley!"

Elini öptü, bir süre kendi elinde tuttu ve iltifat ederek onu kandırmaya koyuldu. "Sevgili Leydi Silverdale!" dedi. "Beni iğrenç bir şekilde arsız sanmayın! Sizi her gördüğümde nasıl daha genç ve güzel görünmeyi başarıyorsunuz?"

Eğer yanında bir yelpaze bulundurmayı akıl , hiç kuşkusuz onunla adamın eklemelerine vururdu, ama bu durumda ona Çakacı bir tokat atmakla ve küstahça Göyle demekle yetinmek zorunda kaldı: "Dalkavuk!"

"Oh, hayır!" diye karşılık verdi. "Ben

asla yağcılık yapmam!" "Oh, bu ne

saçmalık!" dedi kadın.

Adam bunu inkâr etti ve o da bunu, genç kızlığının en parlak döneminde oldukça güzel bir kız olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlıkla kabul etti. Zaman ve kararlı bir tembellikle geçen yaşam, fiziğini önemli ölçüde bozmuştu, ama genellikle güzelliğinden geriye büyük kalıntılar kaldığı düşünülürdü; ve bir *fraise*'in ya da küçük bir büzgünün, çift çene geliştirme eğilimini hayranlık uyandıracak şekilde gizlediğini keşfetmişti. Merhum Sör John Silverdale'e duyduğu hafif bağlılık, dul kaldığı yıllar boyunca o beyefendiyi hayrete düşürecek boyutlara ulaşmış, soylu ve servetli başka bir talip tarafından kendisine yapılacak bir tekliften de geri kalmamıştı. Dul kadına kur yapmak için kimse ortaya çıkmamıştı, bu yüzden kendisinden ayırabildiği kadar sevgiyi tek oğluna vermişti. Onu yakından tanımayanlar, çocuklarına tutkuyla bağlı olduğuna inanırlardı, aslında kendisi de buna inanıyordu, ama onu yakından gözlemleme fırsatı bulanlar, okşayıcı tavrına aldanmadılar: Charles'ın üzerine titrediği söylenebilse de, Henrietta'ya karşı sadece ılık bir sevgi beslediğini biliyorlardı.

Vikont da onların arasındaydı ve hiç vakit kaybetmeden Charlie'nin sağlık durumunu sordu ve Charlie'nin aldığı çeşitli yaraları, kazanın sinirlerinde yarattığı şoku ve sevgili Dr. Foston'un onu odasından çıkabilecek kadar iyi olduğunu söyleyene kadar tamamen sessiz tutulmazsa bunun sonuçlarının ne kadar ciddi olabileceğini endişeyle dinledi. Çok az şey insan vücuduna saldırabilecek hastalıklardan daha fazla ilgisini çektiğinden ve fiziksel rahatsızlıkların onlara kurban gidenlere farklılık kazandırdığına inananlardan biri olduğundan, anlatımı zaman aldı ve oğlunun hırpalanmış bedeninin bir sedyeyle eve getirildiğini gördüğünden beri kendisinin de katlandığı spazmlar ve çarpıntılar anlatılarak daha da uzatıldı. "Bir anda yere yığıldım.

Onu öldü sandığım için bayılmışım!" dedi etkileyici bir şekilde. "Gerçekten de öldüğümü sandılar, çünkü beni hayata döndürebilmeleri için bir asır geçmesi gerekti ve sonra, biliyorsunuz, o kadar telaşlandım ki, sevgili Hetta bana Charlie'nin ölmediğini, derin bir sarsıntı geçirdiğini söylediğinde doğruyu söylediğine inanamadım. O zamandan beri çok kötü durumdayım ve Dr. Foston tahmin edebileceğiniz gibi çok sarsılmış olan sinirlerim için kediotunun yanı sıra bana bir içki vermek zorunda ."

Adam uygun bir şekilde cevap verdi; ve kızın bu kadar ağır bir deneyime dayanmak için gösterdiği harika ruha hayranlığını ifade ettikten sonra, sonunda ona işini açmaya cesaret etti. Bunu çok iyi yapmıştı ama teklifini kabul ettirmek hiç de kolay olmamıştı. Cherry'nin Lord Nettlecombe'un torunu olduğunu açıkladığında bu iş daha da zorlaştı. Cherry hemen, o ailenin hiçbir ferdiyle iş yapmak istemediğini haykırdı. Lord açık yüreklilikle cevap verdi: "Sizi suçlamıyorum hanımefendi, kim onlarla bir şey yapmak ister ki? Ama sanırım bu talihsiz çocuğun durumu sizin iyi yüreğinize dokunmuş olmalı! Babası ölmediyse bile onu terk ettiği kesin, hem de uçacak bir tüyü bile olmadan! Son zamanlarda onu hiç de iyi kullanmayan bazı anne akrabalarıyla yaşıyor. Aslında o kadar kötü ki, kibar bir evde iş bulana kadar büyükbabasının korumasını talep etmeye karar verdi. O sırada Hazelfield'de kaldığım için teyzem onu yanımda Londra'ya götürmemi ve yaşlı Nettlecombe'a emanet etmemi istedi. Albemarle Sokağı'na vardığımızda evin kapalı olduğunu ve komşulardan hiçbirinin bana Lord Hazretleri'nin talimatını veremediğini gördüğümde yaşıdığım dehşeti tahmin edebilirsiniz! Kızla ne yapacağımı şaşırdım, ta ki sizi hatırlayana kadar, hanımefendi!"

kesti ve sordu: "*Wilfred Steane'in kızı olması* mümkün mü? kızım?"

"Evet, zavallı çocuk! Yaşama şansı olsa bile öksüz kalmış sayılır!"

"Desford!" dedi el yordamıyla salata sosunu ararken, "o kadar insan arasından senin, o *Yaratık'ın* çocuğunu Inglehurst'e getirecek kadar terbiyesiz olacağını hiç düşünmemiştim! Ve teyzeniz nasıl olur da -ama ben her zaman

zavallı sevgili Sophronia'nın garip bir ucube olduğunu düşündü! Ama o kızla arkadaş olmak isteyeceğimi nasıl düşünebilirdi ki?"

"Öyle bir şey yapmadı hanımefendi!" diye araya girdi. "Benden tek istediği Cherry'yi büyükbabasına götürmemdi. Sizi teyzemden çok daha iyi tanıyan ben, bu talihsiz kıza sahip çıkacağına güvenebileceğim tek bir kişi varsa, onun da siz olduğunuzu fark ettim!" Ona gülümsedi ve ekledi: "Onu geri çevirecek kadar katı yürekli olduğuna inanmam için beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Başaramayacaksın: Seni çok iyi tanıyorum!"

Üzerindeki ipek şalın saçaklarını kararsızca çekiştiriyor, ona kızgınlıkla bakıyordu. Kendi mizacının azizliğine dair sahip olduğu vizyonu bozmadan Cherry'yi uzaklaştırması için ne söyleyeceğine karar veremedi kapı açıldı ve Henrietta, Bayan Steane'i elinden tutarak içeri girdi.

"Anne, işte zavallı küçük Cherry, Desford'un da sana söylediği gibi korkunç derecede rahatsız bir dönem geçiriyor. Yaşadığı sıkıntılar onu oldukça yıprattı ama onu yatağına yatırmadan önce sana istedi. Canım, annemin benden daha fazla ejderha olmadığını kendin de görebilirsin!"

"Çok memnun oldum!" dedi Leydi Silverdale zayıf bir sesle ve Cherry'ye başını hafifçe eğerek iltifat etti. "Hetta, aşkım, candan dostum!"

Dehşete kapılan Cherry fısıldadı: "Gelmemeliydim! Oh, gelmemem gerektiğini *biliyordum*! Özür dilerim, hanımefendi!"

Leydi Silverdale bencil bir kadındı ama duygusuz değildi ve yorgunluktan solgunlaşmış bir yüzle birleşen bu sinirli konuşma onu oldukça yatıştırdı. Bu zavallı küçük kıızı evden kovmanın imkânsız olduğu açıktı, bu yüzden bayılmak üzere olan birinin tavrını sürdürmesine ve zayıf, uzun süre acı çeken bir sesle konuşmaya devam etmesine rağmen şöyle dedi "Oh, hiç de değil! Size yatak odanızı gösterme işini kızıma bıraktığım için beni bağışlayın: Çok rahatsızım ve doktorum gereksiz her türlü efordan kaçınmam gerektiği konusunda beni uyarıyor. Tam da bu anda bizi ziyarete gelmiş olmanız ne büyük talihsizlik! Fakat

Kızım sana bakacak. Lütfen istediğiniz bir şey varsa söyleyin! Belki yatmadan önce bir bardak sıcak süt."

"Sanırım bir bardak süttten daha önemli bir şeye ihtiyacı var, hanımefendi," dedi Vikont, Cherry'nin oldukça ezilmiş göründüğünü fark ederek ve çok uygunsuz bir şekilde ona göz kırparak.

"Tabii ki öyle!" dedi Henrietta. "Onu yatağına yatırır yatırmaz akşam yemeğini yiyecek."

"Oh, teşekkür ederim!" dedi Cherry minnetle. "Böyle bir muameleyi hak ettiğimi düşünmüyorum ama çok isterim! Bugle Teyze bana hiç izin vermedi-"

Kadın şaşkınlıkla sözünü kesti, çünkü bu sözler ev sahibesi üzerinde şaşırtıcı bir etki yaratmıştı. Bir an sandalyesinde arkasına yaslanıp salata sosunu koklarken, aniden bu can çekişme halini terk etti, dimdik oturdu ve sertçe, "*Kim demiştiniz?*" dedi.

"Teyzem Bugle, hanımefendi," diye bocaladı Cherry.

Leydi Silverdale'in göğsü gözle görülür biçimde kabardı. "*O kadın!*" dedi korkunç bir sesle. "Bana onun teyzen olduğunu mu söylemek istiyorsun, çocuğum?"

Cherry titreyerek, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Onu tanıyor musun anne?"

Leydi Silverdale dramatik bir şekilde, "Aynı mevsimde dünyaya geldik!" dedi. "Yalvarırım bana Amelia Bugle'dan bahsetmeyin! Yoluna çıkan her beyefendiye şapkasını çıkararak, kendini güzel sanan ama hiç de öyle olmayan, içler acısı bir vücudu ve çok çirkin bir burnu olan, Bugle'ı yakaladıktan sonra kendini kibarlığın pambesi sanarak takındığı gösterişli tavırlara gelince, bunları ne zaman hatırlasam gülüyorum!"

Kahkaha onun baskın duygusu gibi görünmüyordu, ancak alaycı bir Ha! sesi çıkardı. Henrietta, Desford'un bakışlarıyla kısa bir süre

Dans eden gözlerle, titreyen bir dudakla şöyle dedi: "Onun senin yaylarından biri olmadığını öğrendik anne!"

"Kesinlikle hayır! Ama bir kapı aralığında karşıma dikilip, kendini beğenmiş bir mantar gibi, kocasının baronluğu Silverdale'inkinden daha eski olduğu için önceliğin kendisinde olması gerektiğini söyleme küstahlığını gösterene kadar onunla nezaket çerçevesinde kaldım! Ondan sonra, elbette, onu selamlamaktan başka bir şey yapmadım ya da ona karşı en küçük bir ilgi duymadım. Gel ve yanıma otur, sevgili çocuğum ve bana onun hakkında her şeyi anlat! Seni utanç verici bir Çekilde kullandığına inanıyorum, çünkü kendisinden aÇağı olduğunu düĞündüğü insanlara karÇı nezaketinin zerresini bile harcamadığını hatırlıyorum. Onu terk etmekle çok doğru yaptın!"

Leydi Silverdale davetkâr bir tavırla kanepede yanındaki yeri okşadı ve şaşkınlığını çabuk atlatan Cherry utangaç bir tavırla gülümseyerek küçük bir reverans yaptı ve daveti kabul etti. Reverans Leydi Silverdale'in hoşuna gitmişti; Cherry'nin elini sıktı ve şöyle dedi "Zavallı çocuk! İşte! *Bu* evde Türk muamelesiyle karşılaşmayacaksınız! O kadının *beş* kızı olduğu doğru mu?"

Uçarı ebeveyninin şu anda tamamen eski rakibinin başına gelen korkunç kaderle meşgul olduğunu anlayan Henrietta, Vikont'la birkaç kelime konuşmak için eline geçen fırsatı değerlendirdi. "Bundan daha talihli bir şey olamazdı, değil mi?" dedi alçak sesle. "Acaba o kadın annemin ondan bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptı?"

"Evet, ben de öyle!" diye karşılık verdi. "Cevabı bulmanız için size güveniyorum! Açıkça görülüyor ki, o kapı aralığında önceliği talep ederken gösterdiği nezaket eksikliği, küstahlığın doruk noktası olabilir ancak!"

Henrietta, "Herhalde birbirlerine rakip güzeller olmalılar," dedi. "Ama bunu boş ver! Siz büyükbabasını bulana kadar Cherry'yi yanımızda tutacağız, ama ona ne yapmasını söylememi istersiniz? Leydi Bugle'a şu anda Inglehurst'te oturduğunu bildiren sivil bir mektup yazması gerekmez mi? Tek kelime etmeden onu terk etmesini doğru bulmuyorum! Leydi Bugle onun için kaygı duymayacak kadar canavar olamaz!"

"Hayır," diye gönülsüzce kabul etti. "Aynı zamanda Hetta, ona büyükbabasını ziyarete gittiğini yazmasını ! Birkaç gün içinde nerede olduğunu öğrenebilirim ve Inglehurst'ten söz ederse mutlaka beni de bu işe bulaştırır, bu da Emborough Teyzemi soruşturmasına yol açar, o zaman da *başım* belaya girer!"

"Leydi Emborough'ya yazıp her şeyi açıklayamaz mısın?" diye önerdi.

"Hayır, Hetta, yapamam!" diye cevap verdi. "Lady Bugle'ı sevmez ama onunla kavga etmek de ve onu bu karışıklığa bulaştırdığım için bana teşekkür etmez!"

"Çok doğru! Bunu hiç düşünmemiştim. Nasıl isterseniz öyle olacak. Geceyi burada mı geçireceksiniz, yoksa Simon'la Wolverham'a mı gideceksiniz?"

"İkisi de değil: Londra'ya geri dönüyorum. Yarın , Nettlecombe'un yönünü verebilecek birini bulmak için şehri ararken hayal edebilirsin.

-Ve büyük olasılıkla zamanımı boşa harcıyorum! Ah, pekala! Zor durumdaki genç kızları kurtarmamak bana bir ders olacak, değil mi?"

"Her halükarda ayakkabıların, çizmelerin üzerinden geçmediğinden emin olmadan bataklıkları geçmeye kalkışmamak!" dedi ona gülerek.

"Ya da en azından Hetta'nın beni çıkarmak için orada olduğundan emin olmadan!" diye düzeltti. Onun elini tuttu ve öptü. "Teşekkür ederim, en iyi dostlarım. Size sonsuza dek minnettarım!"

"Ah, keman! Eğer bu akşam Londra'ya dönecekseniz, kızınızdan şimdi ayrılırsanız iyi olur, çünkü onu hemen yatırmak istiyorum: o kadar yorgun ki gözlerini zor açık tutuyor! Grimshaw'a senin için bir akşam yemeği hazırlamasını söyledim, Simon'ı da sana eşlik etmek için bekliyor bulacaksın."

"Tanrı seni korusun!" dedi ve çırağına veda etmek için ondan uzaklaştı.

Onun kanepeye doğru geldiğini görünce hızla ayağa kalktı ve gerçekten de çok yorgun görüldüğünü gördü. Çaba sarf ederek gülümsedi

Ona baktı ve nezaketi için teşekkür etmeye çalıştı. Adam onun sözünü kısa kesti, elini okşadı ve ona iyi bir kız olmasını öğütledi. Sonra Leydi Silverdale'e yemeğini yer yemez gelip ondan ayrılacağına söz verdi ve yemek salonuna gitti.

Burada kardeşini masaya yan oturmuş, bir dirseğini masaya dayamış, uzun bacaklarını, akıl almaz Petersham pantolonu içinde, önünde uzatmış ve konyak sürahisini de yanında buldu. Grimshaw, ince duyguları fena halde incinmiş birinin yüz ifadesiyle Vikont'u sandalyesine buyur etti ve önüne konan yemeklerin yetersiz olduğunu, ıstakoz ve tavukların akşam yemeğinde tüketildiğini söyleyerek hayıflandı. Ayrıca, ifadesiz bir ses tonuyla, Bay Simon'un çok beğendiği bademli cheesecake'leri de ekledi.

"Demek istediği yemeği benim bitirdiğim," dedi Simon. "Şeytani derecede de ! Keşke şu Cuma suratını çıkarsan, Grimshaw! Bütün akşam onu takıp durdun ve bu beni çok rahatsız ediyor!"

"Sanırım yeni teçhizatınız pek hoşuna gitmedi," dedi Vikont, somon turşusu yerken. "Ve onu kim suçlayabilir ki? Seni bir coxscumb gibi gösteriyor. Sen de benimle aynı fikirde değil misin, Grimshaw?"

"Bunun bana uygun bir tarz olmadığını söylemeyi tercih ederim, lordum. Fikrimi belirttiğim için bağışlanırsam, rütbeli genç bir beyefendiye de yakışmıyor."

"Eh, sen de oradasın!" diye karşılık verdi Simon. "Bu en son moda ve bunu başlatan da Petersham'dı!"

"Lord Petersham, efendim," dedi Grimshaw hiç istifini bozmadan, "eksantrik bir beyefendi olarak tanınır ve sık sık, ancak en iyisi denebilecek bir üslupla ortaya çıkar."

"Üstelik," dedi Desford, Grimshaw odadan çıkarken, "Petersham senden on beş yaş daha büyük ve ne giyerse giysin bir makarna tüccarına benzemiyor."

"Kendine dikkat et, kardeşim!" Simon onu uyardı. "Bu melodiye biraz daha devam kendini bir ineğin başparmağında bulursun!"

Desford güldü ve önündeki çeşitli tabakları kadehinin üzerinden inceledi. "Yapayım mı? Hayır, gerçekten, Simon, o pantolonların dışı yeter! Ancak buraya kıyafetlerini tartışmaya gelmedim: Sana söyleyecek daha önemli bir şeyim var."

"Şimdi aklıma getirdiniz ya, benim de söyleyecek önemli bir şeyim var! Bu gece burada yemek yemem büyük şans. Bana bir maymun ödünç verir Des?"

"Hayır," diye cevap verdi Desford açıkça. "Ya da iş noktaya gelirse bir groat."

"Çok doğru!" dedi Simon onaylayarak. "Kimse gençleri incik kırmaya teşvik etmemeli! Bana bunu bir hediye olarak ver ve birlikte dolaştığın bu söz tomurcuğu hakkında tek bir kelime bile ağzımdan çıkmasın!"

"Ne kadar da gerginsin!" dedi Desford, turtasını kaldırarak. "Neden bir maymun istiyorsun? Son çeyrek günden bu yana bir ay bile geçmediğini düşünürsek, senin için gelgitin yüksek olması gerekir."

"Ne yazık ki," dedi Simon, "son çeyreğin ödeneği, deyim yerindeyse, ısmarlamaydı!"

"Ve babam *bana* dağınık dedi!"

"Senin bu küçük büyücünü duyarsa sana ne diyeceği hiç önemli değil oğlum!"

Desford bu cilveye aldırmadı, ama kardeşine araştıran bir bakış fırlattı ve sordu: "Anladığım kadarıyla derin işler çeviriyorsun: Yunan kurumlarından birine takılmadın, değil mi?"

Simon pişmanlıkla gülümsedi. "Sadece bir kez, Des. Deneyimlerimi pahalıya satın aldığım söylenebilir."

"Seni dövdüler, değil mi? Bu hepimizin başına gelir. Seni eve getiren bu mu? Babam sana dürüst davranmaz mıydı?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, sevgili oğlum, beni eve getiren şey bu olsa *da*, konuyu açmaya cesaret edemedim. Henüz gıdıklayıcı konuları gündeme getirmenin zamanı gelmedi. Ruh hali hiç de iyi değil!"

"Seni o teçhizatın içinde gördüyse hiç şaşmamalı! Ne kadar aptalsın, Simon! Bunun onu çileden çıkaracağını bilmeliydin!"

"Hayır, hayır, benim bu kadar incelikten yoksun olduğumu nasıl düşünürsünüz? Zevkime son derece uygun giyindim. Hatta yemekte diz altı pantolon giyerek onu memnun etmeye çalıştım, ama diz altı pantolonun gut hastalığına karşı başarı şansı yoktur. Bu öğleden sonra bir saat boyunca bana, size ve hatta Horace' sataşmasını dinlemek zorunda kaldıktan sonra kaçmak için bir fırsat yakaladığımı ve annemin mektubunu Leydi Silverdale'e göndermeyi düşündüğü damat yerine taşımayı çok cömertçe teklif ettiğimi de eklemeliyim. Charlie'yi sormak için yazması gerektiğini düşündü. Hetta sana aptal şahinin hamile kaldığını söyledi mi?"

Desford başını salladı. "Oh, evet! Durumu ne kadar kötü?"

"Şey, bir at kadar hasta görünüyor, ama oldukça iyi durumda olduğunu düşünüyorlar. Şimdi, şu maymuna gelem, Des!"

"Sana Drummond'dan bir çek vereceğim, tek bir şartla!" Simon

güldü. "Tek kelime etmeyeceğim, Des!"

"Oh, bunu biliyorum, ! Benim şartım o kıyafetleri çöpe atman!"

"Bu bir fedakârlık olacak," dedi Simon kederle, "ama yapacağım. Dahası, şu an içinde bulunduğun tuhaf durumda senin için yapabileceğimi düşündüğün küçük bir şey varsa onu da yaparım."

"Size minnettarım!" dedi Desford, biraz eğlenerek ama bir o kadar da duygulanarak. "Hiçbir şey yok - tabii yaşlı Nettlecombe'un nereye gittiğini bilme şansınız yoksa?"

"Nettlecombe? O eski vidadan ne istiyorsun?" diye sordu Simon büyük bir şaşkınlıkla.

"Söz verdiğim kızım, sizin deyiminizle, onun torunu ve onu ona teslim etmek için kendimi görevlendirdim. Ancak Londra'ya vardığımızda şehir dışına çıktığını ve evini kapattığını gördük. Bu yüzden onu buraya getirdim."

"Yüce Tanrım, o bir Steane mi?"

"Evet: Wilfred Steane'in tek

çocuğu." "Peki o kim olabilir?"

"Oh, ailenin yüz karası! Senin zamanından önce! Benimkinden de önce, eğer iş oraya varırsa, ama onun hakkında konuşulan her şeyi hatırlıyorum, özellikle de babamın onun hakkında söylediklerini ve duyduğu diğer tüm Steane'leri! İşte bu yüzden Cherry'den haberdar olmasını istemiyorum!"

"Kızın adı bu mu?" diye sordu Simon. "Bir kıza vermek için tuhaf bir isim!"

"Hayır, adı Charity ama Cherry olarak çağrılmayı tercih ediyor. Onunla Hazelfield'de kalırken tanıştım. Büyükbabasını aramak için onu Londra'ya getirmeme neden olan koşulları size anlatmayı düşünmüyorum, ama bunu yapmak zorunda kaldığıma inanabilirsiniz. Anne tarafından teyzesiyle birlikte yaşıyordu ve ona o kadar kötü davranılıyordu ki kaçtı. Onunla Londra'ya yürümeye çalışırken karşılaştım ve hiçbir şey onu teyzesine geri götürmeme izin vermeyeceğine göre almaktan başka ne yapabilirdim ki?"

"Tam bir Galahad'sın, değil mi?" diye sırttı Simon.

"Hayır, değilim! Bu iş için kanada batırılacağımı hayal etseydim bunu yapmazdım!"

"Sen yapardın," dedi Simon. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Bu arada, kara koyun skandala yol açacak ne yaptı?"

"Babama göre, cinayet dışında hemen hemen her şey! Cherry'nin annesiyle kaçtığında Nettlecombe onu kovmuş, ama onu yurtdışına kaçmaya zorlayan şey, Yunan işlerinde ortaya çıkmasıymış. Gençleri içkiye alıştırıp yolmak için uygun hale getirmiş, sonra da kartları karıştırmış."

Simon gözlerini kocaman açtı. "İyi adam!" diye yorumladı. "Ona ne olmuş böyle?"

"Kimse bilmiyor gibi görünüyor, ancak birkaç yıldır kendisinden haber alınamadığı için genellikle öldüğü düşünülüyor."

"Umarım öyledir," dedi Simon. "Söylememde bir sakınca yoksa, sevgili oğlum, kızı büyükbabasına ne kadar çabuk teslim edersen o kadar iyi olur. Ona karşı bir şefkatin yok, değil mi?"

"Oh, Tanrı aşkına-!" Desford, "Tabii ki yapmadım!" diye

haykırdı. "Özür dilerim!" diye mırıldandı Simon. "Sadece merak ettim!"

BÖLÜM 7

" ^ "

O akşam kardeşler ayrılmadan önce Simon cebine Vikont'un çekini koymuş ve ona yumuşak, muzip bir sesle Temmuz Toplantısı için Newmarket'e gidip gitmeyeceğini sormuştu. Vikont gitmeye niyetli olduğunu ama artık pek umutlu olmadığını söyledi. "Bire on, hâlâ Nettlecombe'un peşinde olacağım," dedi. "Ama eğer gidecekseniz size kesin bir şey söyleyebilirim: Mopsqueezer. İhtiyar Jerry Tawton geçen hafta Tatt'ın yerinde beni dinledi ve genel olarak köşede güvenli bir adamdır."

Simon onun elini tuttu, ona sıcak bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi: "Teşekkür , Des. Göster *kendini*, sen bir kozsun!"

Biraz şaşırان Desford cevap verdi: "Ne, Jerry'nin tavsiyesini ilettiğin için mi? Bu kadar cimri olma!"

"Hayır, onun için değil, hatta bunun için bile değil," dedi Simon cebini sıvazlayarak. "Bana hiç ağabeylik yapmadığın için!"

"Eğer yapsaydım onlara çok dikkat ederdin!"

"Oh, asla bilemezsin! Olabilir!" dedi Simon hafifçe. Şapkasını aldı ve açık renk saçlarının üzerine rakik bir açıyla yerleştirdi. Bir an tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Yarın Londra'ya döneceğim ve Newmarket'e gidene kadar orada kalacağım. Bu yüzden, eğer başınız sıkışırsa ve yardım edebileceğimi düşünürseniz, bana uğrayın, sizin için elimden geleni yaparım!" O kayıtsız tavrına geri dönerek ekledi: "Elimden gelenin ne kadar kötü olduğunu bilemezsin! Güle güle, sevgili oğlum!"

Vikont yirmi dakika kadar sonra Inglehurst'ten ayrılırken en azından bir endişesinden kurtulmuştu. Leydi Silverdale, büyük ölçüde Leydi Bugle'dan hoşlanmaması ve bir ölçüde de Cherry'nin mütevazı tavırları sayesinde, davetsiz misafirine olumlu bakmaya meyilli görünüyordu. Belki de Cherry'yi fena sayılmayacak kadar güzel bulmadığı için şanslıydı. "Zavallı çocuk!" dedi. "Küçük bir şey olması ve bu kadar sade giyinmesi ne kadar yazık! Hetta, aşkım, bence onu daha şık bir hale getirmek iyi olur; ben de senin için uygun renk olmadığına karar verdiğimiz o yeşil kumaşı ona verirsen, kendine bir elbise dikebilir mi diye merak ediyordum. Basit, yuvarlak bir elbise işte! Ve saçlarını da kestirmeli, çünkü dağınık kafalara tahammül edemiyorum."

Henrietta ebeveynini bu hayır işlerinde teşvik etmeye çok istekli olduğundan Vikont her iki hanımla da vedalaştı ve en azından şimdilik ev sahibesinin Cherry'ye nazik davranacağını düşünerek oradan ayrıldı.

Adam evden ayrıldığında Cherry derin bir uykuya dalmıştı; pencerenin altından gelen at arabasının gürültüsü ve toynakların çakıllar üzerinde çıkardığı sesler rüyalarını bile bozmuyordu. Günün yorgunluğu ve telaşından sonra o kadar yorgundu ki, hizmetçilerden biri gelip yatağının perdelerini çekene kadar neredeyse hiç kıpırdamadı. Cherry uykulu gözlerini açıp bir kedi yavrusu gibi gerinirken, iyi uyuduğunu umduğunu ifade etti ve ona güzel bir sabah olduğunu söyledi. Bu ifadeyi kanıtlamak için pencere panjurlarını geri çekti ve Cherry'nin odaya dolan ani güneş ışığı karşısında gözlerini kırptırmasına neden oldu.

Cherry, bir önceki günün tüm olaylarını hatırlayarak sarsıntıyla doğruldu ve saatin kaç olduğunu söylenmesini istedi. Saatin sekiz olduğunu duyunca dehşet içinde bir nefes verdi ve haykırdı: "Aman Tanrım, on iki saattir uyuyor olmalıyım! Böyle bir şeyi yapmaya nasıl geldim?"

Yataktan fırlamak üzere olduğunu fark eden hizmetçi, acele etmesine gerek olmadığını, çünkü leydimin kahvaltı için aşağıya hiç inmediğini ve Bayan Hetta'nın saat sekize kadar rahatsız edilmemesi için emir verdiğini söyledi. Sonra köşedeki küçük lavabonun yanına bir teneke sıcak su koydu, başka bir şeye ihtiyacı olursa zili çalmasını rica etti ve kapıda durup kahvaltının saat onda salonda verileceğini söyleyerek gitti.

Cherry çevresini değerlendirmekle baş başa kalmıştı. Hetta onu yatağa yatırdığında çok yorgun olduğu için bunlara fazla dikkat edememişti, onu etkileyen tek şey yumuşak yastıklar ve şimdiye kadar yattığı en rahat yatak olmuştu; ama şimdi dizlerine sarılmış, huşu ve şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu. Hayal edebileceği en şık yatak odası olduğunu düşündü ve Leydi Silverdale'in, artık iğrenç derecede eski püskü görünecek kadar solduğunu söylediği asmalardan hiç memnun olmadığını bilseydi şaşırırdı. Leydi ayrıca halının üzerinde dikkatsiz bir misafirin losyon döktüğü hafif bir leke tespit etmişti. Ama Cherry ne bunu ne de perdelerin solmuş olduğunu fark etmişti. Bayan Fletching'in Genç Bayanlar Okulu temiz ama sade bir şekilde döşenmişti; Maplewood'da Cherry odasını Corinna ve Dianeme'yle paylaşıyordu; anneleri onlara gereğinden fazla para harcanmasını haklı çıkaracak yaşta olmadıklarını düşünüyordu. Sonuç olarak, odaları ya ilk durdukları odalar için çok eski püskü oldukları düşünülen ya da bir satış mağazasından ucuza alınmış sandalye ve dolaplardan oluşan heterojen bir koleksiyonla döşenmişti. Ve Bugle Teyze'nin yatağında bile ipek şam perdeleri yoktu, diye düşündü Cherry, neredeyse korkuyla onları okşayarak.

Yataktan kalktı ve bir keşif yaptı: Birisi sadece portmantosunu açmakla kalmamış, aynı zamanda giydiği iki elbisenin kırıklıklarını da ütölemişti.

yanında getirmişti. Bu ona öylesine baş döndürücü bir lüks gibi geldi ki, neredeyse kendini hâlâ uyuyor ve rüya görüyor sanacaktı.

Grimshaw'un en görkemli haliyle yönettiği kahvaltı salonuna girdiğinde Henrietta'yı çay hazırlarken buldu ve onun tarafından o kadar nazik ve dostane bir şekilde karşılandı ki, Grimshaw'un ona ilham verdiği dehşeti kaybetti ve düşüncesizce şöyle dedi "Sanırım dün gece o kadar aptaldım ki, bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için size ve Leydi Silverdale'e ne kadar minnettar olduğumu söylemedim! Gerçekten de size nasıl yeterince teşekkür edeceğimi bilemiyorum!"

"Saçmalama!" dedi Henrietta ona gülümseyerek. "Dün gece bana kaç kere teşekkür ettiğinin sayısını unuttum! Sanırım mumu söndürdüğümde söylediğin son şey buydu, ama sen üç parça uyuduğun için yanılıyor olabilirim!"

Masadan kalktıklarında Henrietta, Cherry'yi gergin utangaçlığından kurtarmayı başarmış ve onun için içtenlikle üzülmesini sağlayacak kadar güvenini kazanmıştı. Cherry'nin teyzesine güvenmek için cesaretlendirilmediği açıktı ve Bayan Fletching'den sevgiyle söz etmesine rağmen Henrietta, aralarındaki ilişkinin nazik ve adil bir ev sahibesi ile minnettar bir öğrenciden daha yakın olduğunu düşünmüyordu. Cherry onun sorularını büyük bir çekingenlikle yanıtladı ve ilk başta küçümsenmeyi bekler gibi göründü; ama böyle bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığını anlayınca çok daha doğal davrandı ve Londra'ya giderken yaptığı gibi kolayca sohbet etti. Ama yeşil kumaş parçasını kabul etmesi için onu ikna etmek gerekti ve sonunda kabul ettiğinde, parayla değil, hizmetle ödemesine izin verilmesi şartıyla kabul etti. Henrietta'ya, "Çalışmaya alışkınım," diye güvence verdi. "Lütfen Bayan Silverdale, bana ne yapmamı istediğinizi söyleyin!"

"Ama ben senin bir şey yapmanı istemiyorum ki!" diye itiraz etti Henrietta. "Sen bizim misafirimizsin Cherry, kiralık bir hizmetçi değil!"

"Hayır," dedi Cherry kızarak ve kararlı çenesini kaldırarak. "Size bunu söyleten sadece sizin nezaketiniz ve bu bana kalbimde öyle sıcak bir his veriyor ki, burada bir işe yaramama izin vermezseniz mutlu olamam. Elbette çok sayıda hizmetçiniz olduğunu görebiliyorum, ama

Sizin için ve Leydi Silverdale için yapabileceğim, belki de hizmetçilerden yapmalarını istemeyeceğiniz yüzlerce şey olmalı! Ayak işlerine koşturmak-bir şeyler getirmek-kaybettiğiniz şeyleri aramak-çoraplarındaki delikleri açmak-ah, kendiniz için yaptığınız ve çok sıkıcı bulduğunuz tüm o şeyler!"

Henrietta henüz ailesinin hizmetçilerinden kendisi için yapmalarını istemekten çekineceği bir şey keşfetmediği için gülmekten kendini alamadı ama doğal olarak Cherry'ye neden güldüğünü söylemedi. Tek söylediği şeydi: "Sizi memnun etmek için elimden geleni yapacağım, ama sizi uyarmamın doğru olacağını düşünüyorum, eğer beni yapmam gereken her sıkıcı görevi savsaklamaya teşvik ederseniz, beni hızla hayal edilebilecek en tembel ve bencil yaratığa dönüştüreceksiniz!"

"Hayır. Bunu yapamayacağımı biliyorum!" dedi Cherry, ona buğulu bir şekilde gülümseyerek.

Sabahın büyük bir bölümünü mutlu bir şekilde yeşil kambrisi kesmek ve parçaları birbirine tutturmakla geçirdi. Bu iKlerde leydimin kendi terzisi olan Bayan Hephzibah Cardle'ın uzman yardımını almıKtı; kız kurusu biçimi ve asitli çehresiyle kimse onun, hanımını son tüyüne kadar eksiksiz bir hale getirme konusundaki ender yeteneğini, bu takdire değer olmayan hanımefendiye duyduğu kıskanç hayranlıkla birleKtirdiğini düKünmemeliydi. Bayan Steane'e hizmetlerini son derece isteksizce sunmuştu ve eğer hanımefendileri ona Bayan Steane'e yeni bir dokunuş kazandırmak için elinden geleni yapmasını emretmemiş olsaydı, hiç teklif edilmeyecekti. Mesleki gururu, daha az takdire değer duygularına baskın çıktı ve hatta (leydimi kendi kuaförünü gönderme masrafından kurtarmak için, dedi) Bayan Steane'in asi saçlarını daha kontrol edilebilir ve çok daha uygun bir tarzda düzeltmesine neden oldu, bu da ona leydimin nadir övgülerinden birini kazandırdı. Ama hiçbir şey Cherry'nin nazik davranışları için duyduğu minnettarlıktan daha güzel ifade edilemezdi. Ev halkından sadece bir sempatizan bulabilmişti: Şişman ve iyi huylu kahya Bayan Honeybourne, Bayan'ın çok tatlı bir genç hanım olduğunu söyleyebilirdi; hizmetçiler, iki uşak ve hatta huysuz baş bahçıvan bile ona hoşgörülle gülümsüyordu, ama Grimshaw ona hoşnutsuzluk ve kuşkuyla bakıyordu. O ve Bayan Cardle, onun kurnaz bir düzenbaz olduğuna, leydimin ve Bayan Hetta'nın gözüne girmeye çalıştığına, onları ve her türlü şaklabanlığı yaptığına inanıyorlardı.

"Bana fikrimi soracak olsaydınız, Bayan Cardle," dedi uğursuz bir tavırla, "onun bir hilekâr olduğunu düşündüğümü söylemek zorunda hissederdim kendimi. Ve Lord Desford'un onu leydime kakalamaktaki tutumu hakkında ne düşündüğümü açıklayarak kendimi küçük düşürmek istemem."

Ne mutlu ki Cherry'nin iç huzuru için, bu iki kötü niyetli kişinin ona gösterdiği titiz nezaket, Inglehurst'teki varlığına ne kadar içerlediklerini fark etmesini engelledi. Gelişinden sonraki üç gün içinde endişeli bakışlarını kaybetmiş ve o zamana kadar bilmediği bir takdirin sıcaklığıyla utangaç yapraklar açmaya başlamıştı. Bir odaya girdiğinde gülümsemeyle karşılanmak; Leydi Silverdale tarafından "sevgili çocuğum" diye hitap edilmek; gereksiz bir ayak işi yaptığı için o hanımefendi tarafından sevgiyle azarlanmak; Bayan Silverdale tarafından arazide istediği gibi dolaşmaya teşvik edilmek; ve kendisini istenmeyen bir karabasan değil de davetli bir misafirmiş gibi muamele görmek, şimdiye kadar deneyimlemediği öylesine durumlardı ki, nazik ev sahiplerine gücünün yettiği her yolla borcunu ödemeye can atıyordu. Henrietta için yapabileceği çok az şey olduğunu, ama Leydi Silverdale için yapabileceği çok şey olduğunu anlaması bir günden fazla sürmedi ve daha önce Leydi Silverdale'in benzeriyle hiç karşılaşmadığı için, bu hanımefendinin ağlamaklı sesinin ve sevecen tavrının, Bugle Hala'nın kullandığı kaba yöntemlerden çok daha acımasız bir bencilliği ve kendi yolunu çizme kararlılığını gizlediğinden bir an bile şüphelenmedi. Leydi Bugle ona, kaybettiği bir şeyi aramaya gitmesini buyurgan bir şekilde emredip, nesneyi kendisine getirdiğinde de, onu bulmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek onu ödüllendirirken, Leydi Silverdale aramaya başlarken şöyle derdi: "Ah canım, ne kadar aptalım! Nakış makasımı kaybettim! Şimdi, onları nerede bırakmış olabilirim? Hayır, hayır, sevgili çocuğum! *Benim* dikkatsizliğimin acısını neden *sen çekesin* ki?" Ve Cherry, uzun bir aramadan sonra kayıp makası bulup getirdiğinde, Leydi Silverdale şöyle derdi "Ah, Cherry, seni sevgili çocuk! Kendini üzmemeliydin!"

Böyle bir muamele altında çiçek açması ve böylesine sevimli bir hayırsever için hiçbir görevi yerine getirilemeyecek kadar zahmetli ya da sıkıcı bulmaması şaşırtıcı değildi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve Henrietta bunun farkına vararak müdahale etmekten kaçındı. Yine de Cherry'nin kulağına, Leydi Silverdale'in mizacının biraz belirsiz olduğunu nazikçe ima etti ve

Bu durum büyük ölçüde kendini nasıl hissettiğine, havanın durumuna ya da ev çalışanlarının eksikliklerine bağlıydı. Daha önce ve aynı şekilde aniden en sıcak ilgiyi gösterdiği kişilerden aniden hoşlanmaması hiç de bilinmeyen bir şey değildi ve bu tür kaprisli nöbetler nadiren çok uzun sürse de, kurbanları için hayatı son derece rahatsız edici hale getiriyorlardı.

Cherry bunları dinledi ve bilgece başını sallayarak yaşlı Leydi Bugle'ın da böyle huysuzluklara maruz kaldığını söyledi. "Sadece onun huysuzlukları daha kötüydü, çünkü en iyi zamanlarında bile hiç nazik ya da cana yakın değildi, sevgili Leydi Silverdale'in *olduğu gibi!* Gerçekten de, bence o ve siz tanıdığım en nazik insanlarsınız!"

Bu sözleri parlayan bir bakışla söylemişti. Henrietta sadece ebeveyninin neşeli ruh halinin Cherry'nin ziyaretinden daha uzun sürmesini umabilirdi.

Sir Charles Silverdale'in yatak odasından çıkmasına izin verileli üç gün olmuştu ve geçirdiği kaza yüzünden kabul ettiğinden çok daha fazla sarsıldığı annesi ve kız kardeşi tarafından açıkça görülüyordu. Aşağı inmek için ısrar etti ama uşağına yaslanarak kütüphaneye ulaştığında kanepeye uzanmaktan ve hatta annesinin ısrarla içirdiği içkiyi içmekten çok memnundu. Yakışıklı bir gençti, ama yüz hatları çoğu zaman huysuz ve hatta istediğini elde edemediğinde ya da bir şeyler ters gittiğinde somurtkan olmaya meyilli ifadesiyle gölgeleniyordu. Görünüşte olduğu gibi mizaç olarak da annesine çok benziyordu; ama küçük yaşta babasız kalması ve üzerine titreyen annesi tarafından aşırı derecede şımartılması nedeniyle, annesinden miras aldığı tüm kusurlar abartılmıştı. Oldukça çekiciydi; onu genellikle kabul edilebilir bir konuk haline getiren bir rahatlığı vardı; ve ona benzer düşünen bir dizi genç beyefendinin hayranlığını kazandıran pervasız bir cesareti vardı. Hizmetçileri onu severdi, çünkü annesi kadar titiz ve çok daha bencil olmasına rağmen, en çirkin taleplerini en basit ricalarmış gibi gösterme dehası ona miras kalmıştı; ve onlara her zaman en tatlı gülümsemelerle teşekkür ettiği, herhangi bir öfke patlaması için pişmanlığını dile getirdiği ve hizmetlerine ihtiyaç duymadığını öngördüğünde onlara izin verdiği için, çok iyi huylu olduğu düşünülüyordu. Onun acayip kahramanlıkları tarafından onlar tarafından ile karşılandı.

Hoşgörü, yüksek ruhlu genç bir beyefendiden beklenen doğal bir davranıştı ve dikkatsizliği gençliği nedeniyle mazur görülüyordu. Yalnızca, ona olan doğal düşkünlüğü hatalarını görmesini engellemeyen kız kardeşi, bir keresinde, bir kabalık örneği karşısında çileden çıktığında, çok sayıda arkadaşı varmış gibi görüldüğü için, ailesine sakladığını, evinin sınırları dışındaki her yerde edepli davrandığını söylemişti; ve bu iğneleyici yorum annesinin anlık öfkesini ve uzun süreli sitemlerini üzerine çektiğinden, bu suçu bir daha asla tekrarlamamıştı.

Ağabeyinin hasta odasından çıkmasını endişeyle beklemişti, onun hassasiyetini biliyordu ve Cherry ile flört etmeye yönelik en küçük bir eğiliminin Leydi Silverdale'i bir yatak direği parıltısı kadar kısa bir sürede iyiliksever bir koruyucudan müzmin bir düşmana dönüştüreceğinin farkındaydı. Ama Desford'un haklı olduğunu anladı: Gösterişli Bayan Cumbertrees geçmişte kalmış olabilirdi, ama Sir Charles'ın zevki hâlâ zengin cazibeli ve engin tecrübeli kadınlardan yanaydı. Genç kızlara ilgi duymuyordu ve Cherry'yle tanıştığında yaptığı tek yorum, endişeli ebeveyninin duyduğu endişeyi yatıştırmış olmalıydı. Aslına bakılırsa, Cherry hiçbir şey hissetmemişti ve söylediklerinde ona tamamen katılıyordu: "Ne kadar çıtkırıldım bir şey o, anne! Her zamanki gibi yerden bitme! Des'in onunla uğraşmasına şaşıyorum."

Bay Cary Nethercott da merak etmişti, ama basit ve açık sözlü bir adam olduğu için gerçek açıklamayı sorgulamadan ve zorlanmadan kabul etti. "Böylesine zor bir durumda gösterdiği davranıştan dolayı Lord Hazretlerine ancak saygı duyulabilir," dedi ve hafif bir gülümsemeyle ekledi: "Ve onun yerinde olsaydım, aynı şekilde davranacak zihin gücüne sahip olacağımı !"

"Sanırım öyle yapardınız!" Henrietta gülümseyerek karşılık verdi. "Çok üzücü bir olaydı, biliyorsun -korkarım zavallı çocuğun Desford'a anlattığından daha üzücü. Ancak bir canavar onu kaderine terk edebilirdi!"

Kabul etti, ama ciddi bir sesle: "Ama ona ne olacak? Bu kadar genç ve bu kadar arkadaşsızken ondan sorumlu olmaya devam edemezsiniz - ya da Lord Desford'un sizden bunu beklediğinden kuşku yok."

"Hayır, tabii ki bilmiyor. Sadece büyükbabasının nerede olduğunu öğrenene kadar onu Inglehurst'te bıraktı. Gerçi Lord Nettlecombe'un onu evine kabul etmeye istekli olup olmayacağı konusunda son derece şüpheliyim."

"Lord Hazretleri'ni tanımıyorum, şöhreti dışında."

"Ben de öyle, ama hakkında anlatılan hikayelerin yarısı doğruysa, hayal edilebilecek en huysuz, eli sıkı ihtiyar olmalı! Cherry'nin durumundan etkilenebileceğini, hatta ondan hoşlanabileceğini ummaktan başka bir şey gelmiyor elimden, ki bu hiç de fevkalade olmazdı, çünkü onda çok bağlayıcı bir şeyler var ve çok tatlı bir mizacı var."

"Kesinlikle çok çekici küçük bir şey," diye onayladı. "İnsan onun Lord Nettlecombe gibi bir cimrinin kölesi olacağını düşünmek istemiyor." Durakladı, kaşlarını çattı ve parmağını masaya vurdu. "Nettlecombe onu kabul etmezse ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu aniden. "Bu olasılığı hiç düşündü mü?"

"Ah, evet. Niyeti var, hem de çok kesin bir niyet!" dedi.

Kaşları daha da çatıldı. "Ne tür bir görev? Mürebbiye olarak mı? Böyle bir pozisyonu doldurmak için çok genç olmalı!"

Henrietta, "Sadece çok genç değil, aynı zamanda bu iş için hiç de yeterli değil," dedi. "Kreşten yeni çıkmış çocuklara ders verebileceğini düşünüyor, ama umarım böyle bir durumun teyzesinin kurumunda katlandığı koşullardan daha iyi olmayacağı konusunda onu ikna etmişimdir. Bir diğer düşüncesi de yaşlı bir iş bulmak. Diyor ki - ve ben ona inanıyorum!

-Her ne kadar kitapsever olmasa da, huysuz yaşlı kadınlarla nasıl başa çıkılacağını bildiğini . Benim annem yaşlı olmayabilir ve Tanrı ona huysuz dememi yasakladı, ama kabul etmek gerekir ki

-Tuhaf huyları var! Sanırım ne demek istediğimi anladınız?" Adam başını eğdi, ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Evet, onu nasıl memnun ve mutlu edeceğini daha iyi bilen birini tanımadığımı söyleyebilirim!"

"Senden başka?" diye sordu.

"Aman Tanrım, hayır!" dedi gülerek. "Bu işte becerikli değilim, yemin ederim! Yeterince sabrım yok! Ama Cherry'nin var. Ve hastalık hastalarına duyduğumdan çok daha fazla sempati duyuyor! Bu seni şaşırttı mı? Söylediğimi unut!"

Başını iki yana salladı. "Bana sır verme onurunu gösterdiğiniz hiçbir şey beni şok edemez," dedi basitçe. "Beni şok eden şey, Leydi Silverdale'in ağrıların ve hastalıklarının hayali olduğunun farkında olduğunuzu bilmek. Kendimi kötü ifade ediyorsam beni bağışlayın! Dilim hazır değil ve düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyorum! Ama bana her zaman onun sağlığının kötüye gittiğine inandığınızı, bu durumda ona olan bağlılığınızın doğal bir şey olduğunu ve herhangi birinin size acımasını ya da sizi kurtarmayı düşünmesini küstahlık olarak gördüğünüzü düşündüm!"

Adam durdu, kızardı, çünkü kadının anlamlı gözlerinde şaşkınlık kadar eğlence de sezmişti. Kadın konuştuğunda, söylediği sözler adamın üzerine soğuk su dökmek gibi etki yaptı, çünkü kadın kahkahalarla titreyerek şöyle dedi "Sanırım öyle, efendim! Yüce Tanrım, beni acınacak bir nesne olarak görmeniz ya da kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmeniz mümkün mü? Benim ve zavallı annem hakkında ne kadar tuhaf bir düşünceye sahipsiniz! Bazen can sıkıcı olabiliyor ama sizi temin ederim ki o da bana benim ona olduğum kadar bağlı. Ben çok mutluyum, biliyorsunuz!"

"Affet beni!" diye mırıldandı. "Çok fazla şey söyledim!"

"Elbette!" dedi ona gülümseyerek. "Gerçek şu ki, sen fazla romantiksin dostum, senin gibi beyefendilerin başı dertte olan bir genç kızı kurtarmak için at sürdüğü zamanlarda yaşamalıydın. Bu arada onlardan ne kadar çok varmış meğer! Genç kızları tutsak eden ejderhalara, devlere ve devlere gelince, kurtarıcı şövalyeler tarafından kaç tanesinin öldürüldüğünü düşündüğünüzde, ülkenin kesinlikle onlarla istila edildiği sonucuna varmanız gerekir!"

Gülmekten kendini alamadı, ama başını sallayarak şöyle dedi: "Her zaman o kadar esprilisiniz ki Bayan Hetta, şakalarınızdan etkilenmemek mümkün değil. *Hiç* ciddi olmaz mısınız?"

"Çok uzun bir süre için değil!" diye cevap verdi. "Korkarım ben de Beatrice gibiyim ve neşe içinde konuşmak için doğmuşum! Ama gelin, biz küçük Cherry'nin durumunu tartışıyorduk, benimkini değil! O gerçekten zor durumdaki bir genç kız!"

"Onunki gerçekten de zor bir dava," dedi ağır bir sesle.

"Evet, ama bir teklif almasının uzun sürmeyeceğini umuyorum!"

"Lord Desford'dan mı?" diye araya girdi, onun yüzünü dikkatle izliyordu.

"Desford'dan mı?" diye haykırdı istemsizce. "Yüce Tanrım, hayır! En azından, içtenlikle öyle olmadığını umuyorum! Asla olmaz!"

"Neden böyle söylüyorsun? Eğer ona aşık olduysa-"

"Sevgili , Desford'un adına ve ailesine olan borcunu unutacak son kişi olduğunu sanıyorum! Lord Wroxtton'ın böyle bir evliliğe ne diyeceğini sanıyorsunuz?"

"Lord Desford'un babasını memnun etmek için evleneceğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, ama onu utandırmak için evlenmeyeceğinden çok eminim!" dedi. "Bir teklif almasının uzun sürmeyeceğini umduğumu söylediğimde, eğer onu ziyaretçilerin ağırlanmasına yardım etmesinin bekleneceği bir eve sokabilirsek, babasının ününün bir düğme bile ifade etmeyeceği son derece saygın taliplerden bir teklif -belki de birkaç teklif- alacağından hiç şüphem yok demek istedim."

"Şunu söylememe izin verin Bayan Hetta, babasının ünü onu seven hiçbir erkek için bir anlam ifade etmemeli!"

"Evet, hepsi çok iyi," dedi sabırsızlıkla, "ama bir Carrington'ın bir Steane'le ittifak kurmasını bekleyemezsiniz! Gerçek soylular gibi bile değiller! Lord Nettlecombe sadece ikinci baron, biliyorsunuz ve duyduğum kadarıyla babası çok kaba bir elması."

"Bir insan pürüzlü bir elmas olduğu için hor görölmek zorunda değildir."

"Çok doğru!" diye karşılık verdi. "Takdire şayan bir insan olabilir! Ama yanlış bilgilendirilmediysem kesinlikle öyle biri değildi! Steane'lerde küslük var Bay Nethercott ve Cherry'de ortaya çıkmamış olsa da, çocuklarında kendini göstereceğini kim bilebilir?"

"Eğer duygularınız bunlarsa, Bayan Hetta, kardeşinizi ona aşık olma riskiyle karşı karşıya bırakmaya cesaret etmenize şaşırmam gerekir!" dedi, sorgulayıcı bir tonda, ama ciddi bir bakışla.

Kadın hafifçe cevap verdi: "Evet ve itiraf etmeliyim ki çok büyük şüphelerim vardı! Ama Desford bunun için kendimle alay etmeme gerek olmadığını, çünkü böyle bir şeyin olmayacağını söyledi. Charlie'nin yaşındaki oğlanların nadiren kendilerinden yaşça büyük kızlara aşık olduklarını, ama mantrapların ayaklarına kapandıklarını söyledi. Ve çok haklıydı, çoğu zaman olduğu gibi! Charlie zavallı Cherry'nin çok kaba biri olduğunu düşünüyordu! Bu iyi bir şey elbette, ama yuva kurmayı düşünecek kadar büyüdüğünde atılgan erkek tuzaklarından hoşlanmayı bırakacağına inanıyorum!"

"Lord Desford'un görüşü bu mu?" diye sordu Bay Nethercott, sesine alaycı bir tonun karışmasını engelleyemeyerek.

Yanından geçip gitti. Alnını kırıştırarak şöyle dedi: "Ona hiç sorduğumu sanmıyorum, ama öyle olacağından çok eminim, çünkü şimdi aklıma getirdiniz, peşinden koştuğu ilk kadınların kendisinden yaşça büyük olduğunu ve onaylanmış bir budala dışında kimsenin evlenme teklif etmeyi hayal edeceği türden kadınlar olmadığını hatırlıyorum. Ve biliyorsunuz, Desford en köhne günlerinde bile asla böyle biri olmadı!"

Konuşurken gözleri anımsatıcı bir eğlenceyle parlıyordu, ama Bay Nethercott'un yüzüne bakınca onun bu eğlenceyi paylaşmadığını anladı ve çok akıllıca bir hareketle sandalyesinden kalkıp onu kendisiyle birlikte kütüphaneye davet ederek baş başa konuşmalarını sonlandırdı.

BÖLÜM 8

" ^ "

Bu arada Vikont'a şövalyeliğinden pişmanlık duyması için bolca fırsat tanınıyordu. Arlington Sokağı'na döndükten sonraki günü Lord Nettlecombe'un nerede olduğunu öğrenmek için bir dizi başarısız girişimde bulunarak geçirdi, hatta (son derece isteksiz olsa da) Bay Jonas Steane'den duyduğu güçlü hoşnutsuzluğu yenerek Yukarı Grosvenor Sokağı'ndaki evine uğradı. Ama Bay Steane de babası gibi şehir dışına çıkmıştı ve evini büsbütün boş bırakmamış olmasına rağmen, sonunda telleri koparacak kadar şiddetle çekilen bir zilin çağrısına cevap vermeye ikna olan yaşlı bekçi, Desford'a Bay Steane'in ailesini Scarborough'ya götürdüğünden daha kesin bir bilgi veremedi. Hayır, kendisine kaldığı yerin tam olarak neresi olduğunun söylendiğini hiç hatırlamıyordu: tek bildiği, hizmetçilere iki haftalık bir izin verildiği, ama ertesi haftanın sonunda, aile dönmeden önce evi iyice temizlemeleri emriyle geri dönecekleri idi. Hayır, Lord Nettlecombe'un da Scarborough'ya gittiğini hiç duymamıştı, ama biri ona soracak olsa, Bay Steane'le arası iyi olduğu için, duyduğunu sanmadığını söylemek zorunda kalacaktı. Son olarak, Vikont'a yardımcı olmak gibi övgüye değer bir niyetle, Bay Steane'in avukatı onun nerede bulunabileceğini bilirse buna hiç şaşmayacağını söyledi; ama Desford'a avukatın adını veremeyeceği için, kimsenin ona ne olduğunu söylemediğinden kuşkulandığı için, kendisini ilgilendirmediği için, Desford'un onu arayıp bulması önerisi açıkça sandığı kadar yararlı olmadı.

Vikont'un kendi evinde yalnız başına yemek yemeye oturduğu, pek de tatmin edici olmayan bir günün sonunda, efendisinin iştahsızlığı ve son derece bezgin ifadesinden rahatsız olan son derece sempatik uşağı, kendi beynini yokladı ve aniden ona şimdiye kadar önerilenler arasında en umut verici tavsiyeyi sunmak için ilham aldı. Vikont'un bardağını yeniden doldururken şöyle dedi: "Lord Nettlecombe'un yaz aylarını üzere kır evine çekilmiş olabileceği Lord Hazretlerinin aklına geldi mi?"

Kendisini bekleyen zorlukları kasvetli bir şekilde düşünen Vikont başını hızla kaldırdı ve şöyle dedi "Tanrım, ne kadar aptalım! Onda bir tane olduğunu unutmuşum!"

"Evet lordum," dedi Aldham, önüne bir cheesecake koyarak. "Ben de birkaç dakika önce hatırladım. Siz ilk yemeğinizi yerken ben de *Lord Hazretleri'nin* kitap raflarında gördüğümü hatırladığım *Lordlar Kamarası Fihristi*'ne bakma cüretini gösterdim ve bu cilt on yıllık olmasına rağmen içerdiği bilgilere hâlâ güvenilebileceğini düşünüyorum. Lord Nettlecombe'un kır evinin Kent bölgesinde, Staplehurst'ten çok da uzak olmayan bir yerde olduğunu belirtiyor. Nettlecombe Malikanesi olarak bilindiği için bulmanın zor olacağını düşünemeyiz."

"Teşekkür ederim!" dedi Vikont içtenlikle. "Size çok minnettarım! Gerçekten de siz olmasaydınız nerede olurum bilmiyorum! Yarın sabah Staplehurst'e postalayacağım!"

Kahvaltısını alışılmadık bir şekilde erken bir saatte istedi, öyle ki Londra'da kalan ton üyeleri yatak odalarından çıkmadan önce arabası taşların ötesine geçmişti. Postacıları Nettlecombe Malikânesi'nin yerini bulmakta hiç zorlanmadılar, çünkü Staplehurst'e varmadan birkaç mil önce bir tabela evin yolunu gösteriyordu. Eve dar bir yoldan yaklaşıyordu, etrafı yüksek, dağınık çitlerle çevriliydi ve tekerlek izlerinin arasında otlar bitiyordu. Bu, Lord Nettlecombe'un evinin "kır evi" tanımını haklı çıkaracağına dair pek umut vaat etmiyordu, ancak bir malikâne değilse de, küçük bir parkın içinde yer alan ve güzel küçük bir kulübeden çıkan ve kapsamlı ot temizleme işlemlerinden geçtiğine dair işaretler gösteren kısa bir araba yolundan yaklaşılan oldukça büyük bir ev olduğu görüldü. Araba ana girişin önünde durduğunda ve Vikont arabadan hafifçe atladığında, evin onarılmakta olduğunu gördü; bu durum, daha sonra acı bir şekilde söylediği gibi, evde her kim ikamet ediyorsa onun Lord Nettlecombe olmadığını anlaması için yeterli olmalıydı.

Bunun böyle olduğu kısa sürede kanıtlandı. Lordum evi emekli bir tüccara kiralamıştı, Desford'a söylediğine göre karısı yıllardır büyük bir taşra evinin peşindeydi. "Dikkat lordum," dedi.

"Gönlünde yatan Chatsworth ya da onun gibi büyük bir evdi, ama ona düklük malikanelerinin beni aştığını söyledim, lütfedip kiralamak istese bile, ki bildiğim kadarıyla istemiyor. Burayı bulmamız neredeyse iki yılımızı aldı ve ne bizim istediğimiz ne de acentelerin şişirdiği gibi olmayan evlere bakmak için ülkenin dört yanını dolaşmaktan o kadar bıkmıştım ki, burayı gördüğümde, hoşuma gitmese bile kiralayabilirdim, ki gittiğini kabul ediyorum. Tabii ki bir domuzun fısıltısından daha fazla bir şey olmadığını gördüm, ama Tanrım, kendi kendime dedim ki, işimden emekli olduğumda bana yapacak bir şey verecek ve yapacak bir şeyim yoksa muhtemelen megrim kadar mavi olacağım. Dahası, Lord Hazretleri'nin i\$ adamıyla pazarlık yapabildim, ama," diye ekledi karanlık bir bakışla, "ev hakkında Gımdı bildiklerimi bilseydim yapacağım kadar iyi bir pazarlık yapamazdım! Eğer lord hazretlerinin dostlarından biriyseniz, efendim, yakışksız bir şey söylemek istemem, ama her şeyin harap olmasına izin verilmesine inanmazsınız!"

"Ben onun arkadaşlarından biri değilim ve buna güveniyorum!" Desford, Bay Tugsley konuKmasına devam edemeden hemen söze girdi. "Onunla görüKmem gereken bir iK var ve Londra'daki evine uğradığımda onu burada bulabileceğimi umuyordum, ama kent dıKına çıktığını öğrendim. Eğer nerede olduğunu biliyorsanız, bana adresini verirseniz size çok minnettar olurum."

"Bunu yapamam, ama size avukatının adını ve adresini söyleyebilirim, o yüzden Bayan T.'nin Yeşil Salon dediği, ama benim düşünceme göre sadece bir salon olan yan odaya geçme ve bir lokma bir şeyler içme onurunu bize bahşederseniz, gidip sizin için bulup bulamayacağıma bakacağım."

Vikont ona teşekkür etti, ama Bay Tugsley'nin duygularının reddedilmesinden incineceğini düşünmeseydi konukseverlik teklifini geri çevirecekti. Sosyal açıdan kendisinden aşağı olanların hassasiyetlerini asla isteyerek incitmezdi, bu yüzden ev sahibine bitişik odaya kadar eşlik etti, Bayan Tugsley'e sanki (daha sonra kocasına söylediği gibi) bir düşüşmüş gibi selam verdi ve hatta nazik bir ilgiyle yirmi dakika boyunca onun biraz baskın sohbetine katlandı, bu süre zarfında bir bardak içti

şarap içti ve şeftali yedi. Masa yemeklerle , ama hepsini kırmadan reddetmeyi başardı ve şeftaliye karşı koyamamasına rağmen asla bir öğle yemeği yemediğini söyledi (mükemmel bir doğrulukla).

Bayan Tugsley'nin sosyal hırsları olduğu açıktı ve onu etkileme çabaları, yüksek tabakanın tavırları olduğunu düşündüğü şeyleri taklit etmesine ve konuşmasını bir dizi unvanlı kişinin isimleriyle süslemesine, genellikle onları "çok tatlı bir yaratık!" veya "mükemmel bir beyefendi" olarak tanımlamasına ve onları iyi tanıdığı izlenimini vermeye çalışmasına neden oldu. Vikont kibar bir tavırla karşılık verdi ve tavrında ne tiksinti ne de can sıkıntısından eser vardı, ama Bay Tugsley, Lord Nettlecombe'un avukatının adını ve adresini yazdığı bir kâğıtla döndüğünde minnettar oldu. Bunu Desford'a uzattı ve yaşlı dolandırıcının kendisini yakmasına izin vermemesini tavsiye etti. Bayan Tugsley ona böyle bayağı bir şekilde konuşmaması için yalvardı ve lord hazretlerinin kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ederek kaşlarını çatı. Ama Desford güldü ve Bay Tugsley'e uyarısı için çok teşekkür ettiğini söyledi ve Lord Nettlecombe'un iK adamı da kendisi kadar sert biriye, gerçekten de çok düzgün bir adam olması gerektiğini ekledi.

Sonunda Tugsley'lerden en iyi koşullarda ayrılmıştı ve ikisi de bir saattir Nettlecombe Malikânesi'nden uzaklaşmak için can attığından şüphelenmiyordu. Bay Crick ofisini kapatmadan önce Londra'ya ulaşması için çok az umut olabilirdi ve ertesi gün pazar olduğu için pazartesiye kadar Bay Crick'e danışması mümkün değildi.

Ancak Pazartesi öğleden sonra Bay Crick'le görüşebildi, çünkü sabah erkenden pratisyen hekimin ofisine gittiğinde, Bay Crick'in başka bir müvekkiliyle ilgilenmek üzere çağrıldığı haberiyle karşılaştı. Desford'u bu durumdan haberdar eden özür dileyen kâtip, ofisine ne zaman döneceğini söyleyemedi, ama öğleden önce olacağını sanmıyordu. Lordum, Bay Crick'in Arlington Sokağı'na uğramasını ve memnuniyetini öğrenmesini isteyip istemediğini sordu; ama Vikont, kendisinin ve babasının iş adamını ziyaret etmenin aklına gelmeyeceğini söyledi,

Bay Crick'i görmek istediği konunun sadece Lord Nettlecombe'un şu anda nerede olduğunu öğrenmek olduğunu söyleyerek bu teklifi tereddütsüz reddetti. "Bunu da," diye ekledi o hoş gülümsemesiyle, "bana söyleyebileceğinizi umuyorum!"

Ancak memurun bu bilgiyi veremeyeceği ya da vermek istemeyeceği hemen anlaşıldığından, kartını bırakarak ve günün ilerleyen saatlerinde tekrar geleceğini söyleyerek geri çekilmekten başka çaresi yoktu.

"Bu da," dedi Stebbing, tilbury'de Vikont'un yanındaki yerini alırken, "Crick'e görüş alanını daraltma oyunu için bol bol zaman kazandıracak."

"Dilerim Tanrı'dan, surat asmayı bırakırsın!" diye öfkeyle karşılık verdi Desford. "Hazelfield'den ayrıldığımızdan beri surat asıyorsun ve ben bundan bıktım! Neden şeytan en az göreni oynamak istesin ki?"

"Bu benim söyleyebileceğimden çok daha fazlası, lordum, ama ikimizin de bildiği şey, onun Lord Nettlecombe'un iş adamı olduğu ve eğer lordum sopasını kesmezse ben bir çuval pudingim! Ki değilim!"

Desford sert bir sesle, "Sen bir çuvalcı olmayabilirsin, ama karKılaKtığım en kötü huysuzlardan birisin!" dedi. "Seni bu hale neyin getirdiğini çok iyi biliyorum, ama Bayan Steane'e ya da bir baKkasına yardım etmeyi seçmemden sana ne!"

Vikont'un bu olağandışı sertliği karşısında sinirlenen Stebbing bir özür mırıldandı, ama Vikont özür dileme girişimini kısa keserek, "Pekala, ama bir daha olmasın!" dedi: "Pekâlâ, ama bir daha olmasın!" diyerek özür dileme girişimini yarıda kestiği için, Arlington Sokağı'na varıncaya kadar bir daha konuşmaya cesaret edemedi ve dizginleri efendisinden teslim alırken, görülmemiş bir alçakgönüllülikle, lordumun tilbury'sinin şehre yapacağı ikinci ziyaret için hangi saatte kapıya getirilmesini istediğini sordu.

"Bir daha ihtiyacım olmayacak: Bir kesekağıdı alacağım," diye cevap verdi Desford.

"Çok iyi lordum," dedi Stebbing odun gibi bir sesle. "Elbette lord hazretleri nasıl arzu ederse. Yine de kendiniz sürmeyi tercih ederseniz, arabayı

Genç Upton seninle, benim yerime."

Ne bu konu\$ma, ne de yüz ifadesi, bilmeyen birinin, Stebbing'in efendisiyle uzla\$mayı tutkuyla istediğini dü\$ünmesine yol açabilirdi, ama Vikont bilmeyen biri değildi ve Stebbing'in huysuzluğunun, onu sık sık azarlamaya ve tartaklamaya çalı\$masının, ona duyduğu gerçek bir saygıdan kaynaklandığını ve onun yerine seyisi almanın onu derinden yaralamak anlamına geleceğini bildiği için rahatladı. Bu yüzden onu bir süre sertçe süzdükten sonra güldü ve şöyle dedi: "Bana oyun oynamaya kalkma, seni yaşlı sahtekâr! Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Saat ikide getir onu!"

Stebbing, Vikont'un artık kendisine kızgın olmadığına dair bu kesin iKaretle o kadar rahatlamıKtı ki, tilbury'de tekrar onun yanında yerini aldığıında, o kadar kaygılı bir nezaketle davrandı ki, Vikont, böyle doğal olmayan bir itaatin uzun süre devam edemeyeceğini bilmeseydi, onu bundan vazgeçmeye çağırırdı. Aslında, Vikont dizginleri Bay Crick'in ofisinin bulunduğu pis binanın dışında ona teslim edip, birkaç dakika içinde tekrar onunla birlikte olmayı beklediğini söylediğinde, onu terk etme belirtileri gösterdi. Sonra da Lord Hazretleri'nin Bay Crick'i bulacağını umduğunu söyledi ve eğer bulamazsa Lord Hazretleri'nin ne yapacağını öğrenmek istedi. Ama Vikont sadece güldü ve binaya doğru yürüdü.

Kâtip onu selamlayarak Bay Crick'in odasına götürdü ve burada pratisyen hekim tarafından büyük bir nezaketle karşılandı. Bay Crick oturmasını rica etti; o sabah bürosunda bulunmadığı için özür diledi; ama Lord Nettlecombe'un talimatını ona vermedi. Lordumun işlerine tamamen aşına olduğunu ve Lord Desford'un lordumla görüşmek istediği işin niteliğini açıklama tenezzülünde bulunursa, bunu halledebileceğinden şüphe etmediğini söyledi.

Vikont, "Onunla görüşmek istediğim şey bir iş meselesi değil," dedi. "Bu özel ve kişisel bir konu ve sadece kendisi tarafından yanıtlanabilir."

Son derece hoş bir şekilde konuşuyordu, ama sesinde Bay Crick'in gözünden kaçmayan bir kararlılık vardı.

onu rahatsız etti. Nazikçe öksürdü ve mırıldandı: "Kesinlikle! Aynen öyle! Doğal olarak anlıyorum. Ama lord hazretlerini temin ederim ki bana açıklamakta tereddüt ettiniz. Anladığım kadarıyla hassas bir konu? Farkında olmayabilirsiniz; belki de müvekkilimin bana tamamen güvendiğini söylemeliyim."

Vikont kibarca, "Evet?" dedi.

Bay Crick elindeki kutuyla oynadı, bir kâğıdı düzeltti ve sonunda şöyle dedi: "Tam bir *karakter* lordum, tabiri caizse!"

Vikont, "Onu henüz tanımıyorum ama her zaman çok tuhaf bir balık olduğunu düşünmüşümdür," diye onayladı.

Bay Crick küçük bir kahkaha attı, ama Lord Nettlecombe'un oldukça tuhaf huyları olduğunu kabul etmek zorunda olmasına rağmen, aynı fikirde olmanın kendisine yakışmayacağını söyledi. "Oldukça münzevi biri oldu, biliyorsunuz ve Bay Jonas Steane dışında neredeyse hiç kimseyi kabul etmiyor, hatta şu sıralar onu bile." İçini çekti ve başını salladı. "Üzülerek söylemeliyim ki, birkaç hafta önce Bay Steane ile aralarında bir fikir ayrılığı çıktı ve bunun sonucunda Lord Hazretleri Harrowgate'e gitti ve yokluğunda ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgilenmem için beni görevlendirdi. Bay Steane'i ya da aslında *hiç kimseyi* görmek istemediğini ya da benden bile herhangi bir iletişim almak istemediğini kesin bir dille ifade etti!"

Vikont, "Aman Tanrım, bir çarşafı eksik olmalı!" diye haykırdı.

"Hayır, hayır, lordum!" dedi Bay Crick aceleyle. "Yani, eğer onun *denge*siz olduğunu söylemek istiyorsanız, ki sanırım kastettiğiniz bu! Biraz tuhaf bir mizacı var, biraz da garip huyları olduğunu söyleyebilirim, ama çok kurnazdır -ah, gerçekten çok kurnaz! Son derece uzun kafalı, ya da kendi deyişiyle, *her şeye hazır!*" Lord Nettlecombe'un mizah anlayışının bu kanıtı karşısında Vikont'un tepkisiz kalması üzerine tekrar titredi, ama titremesini öksürüğe çevirdi ve sesini gizlice alçaltarak şöyle dedi: "Onun tuhaflıkları, ne yazık ki pek de mutlu olmayan *özel* hayatının talihsiz koşullarından kaynaklanıyor sanırım! Bu konuda daha fazla ayrıntıya girmem uygun olmaz ama Lord Hazretlerine şunu söylemekten çekinmeyeceğim

(unkü herkesin bildiği gibi) evliliğine, biraz sert bir mizacı yumuşattığı sıkça bilinen o evlilik mutluluğu derecesi eşlik etmedi. Ve kk oğunun çok dengesiz karakteri onun için bk bir acı kaynağıydı - ah, çok bk bir acı! Bay Jonas Steane'de teselli bulacağını ummuştu, ama ne yazık ki Bay Jonas'ın karısını pek sevmiyordu, bu yüzden Bay Jonas'la ilişkileri bazen biraz gergin olsa da, aralarında hiçbir zaman ciddi bir tartışma yaşanmadı... Ama bu konuda daha fazlasını sylememeliyim!"

Bu monolog sırasında sabırsızlandığı her halinden belli olan Vikont, "Sevgili efendim," diye sözünü kesti, "lütfen, Lord Nettlecombe'un evlilik sorunları ya da oğullarıyla olan kavgalarıyla ilgilenmediğimi açıkça belirtmeme izin verin! Tek bilmek istediğim, Harrowgate'de nerede bulunduğu!"

Bay Crick dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Ah canım, ah canım, onun Harrowgate'te olduğunu mu söyledim?" diye sordu.

Vikont, "Söylediniz, yleyse bana onun tam adresini de verebilirsiniz," dedi. "Bu beni buradaki her otel, han ya da pansiyonda onu arayıp sorma zahmetinden kurtaracak, söz veriyorum, yönünü söylememekte ısrar ederseniz bunu yapacağım!"

"Lordum, yönünü bilmiyorum!"

Vikont'un kaşları birbirine çatıldı. İnanılmaz bir şekilde dedi ki: "Bilmiyor musunuz? Bu nasıl mümkün olabilir? Bana tamamen ona güvendiğinizi söylemiştiniz!"

"Evet, evet, öyle!" dedi Bay Crick, görünüşe göre gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Yani, neden gitmeyi seçtiğini biliyorum, ama bana nerede kalacağını söylemedi, çünkü uzaktayken herhangi bir işle uğraşmak istemediğini söyledi. Bana, ortaya çıkabilecek herhangi bir meseleyi kendisine havale etmeden halledebileceğimden emin olduğunu söyleme onurunu gösterdi. Lord Hazretlerine, kendisi Londra'ya dönene kadar beklemenizi önerebilir miyim - ki aldığım bilgiye göre önümüzdeki ay dnecekmiş "

"Elbette!" dedi Vikont nazikçe, sandalyesinden kalkıp şapkasını ve eldivenlerini toplayarak. "İstediğiniz her şeyi önerebilirsiniz, Bay Crick! Bana Lord Nettlecombe'un talimatını veremediğiniz için üzgünüm ve zamanınızı daha fazla boşa harcamayacağım. Oh, hayır! Lütfen bana kapıya kadar eşlik etme zahmetine girmeyin! Çıkış yolunu pekâlâ bulabilirim!"

Ama Bay Crick bunu yapmasına hiçbir şekilde izin vermeyecekti. Odanın diğer ucuna geçerek seçkin ziyaretçisine kapıyı açtı, kâtibinin yaptığından daha da derin bir şekilde eğildi ve onu tozlu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederek önce affını, sonra da soylu bir müşterinin güvenilir sırdaşı olarak kendi konumunun hassasiyetini anlamasını rica etti. Vikont her iki konuda da onu rahatlattı ama her zamankinden daha fazla üzgün görünerek yanından ayrıldı. Desford tilbury'sine binmek üzereyken son sözleri, söylediklerinin yanlış bir izlenim bırakmamış olmasını umduğu oldu! Lord Nettlecombe, Harrowgate Chalybeate'in gut hastalığı için ne yapabileceğini denemeye gitmişti.

"Kendinle dalga geçme!" Desford omzunun üzerinden konuştu. "Lord hazretlerine, Harrowgate'e gittiği bilgisini ağzından kaçırmanın sen olduğunu söylemeyeceğim!"

Sonra tilbury'deki yerine oturdu, dizginleri Stebbing'den geri aldı ve hızlı bir tırısla uzaklaştı, aniden şöyle dedi: "Babam bir keresinde Harrowgate'e gitmemiş miydi - ah, yıllar önce, gut hastalığından ilk rahatsız olduğu zaman! Ben hâlâ Oxford'daydım sanırım."

Stebbing'in buna cevap vermesi bir iki dakika sürdü, hafızasını zorlayarak kaşlarını çatı. Sonunda şöyle dedi: "Evet, lordum, gitti. Ama hatırladığıma göre, bir hafta içinde eve dönmüş, burayı sevmemiş. Tabii karşı çıktığı Leamington değilse." Kaşları çatıldı ama birkaç dakika sonra düzeldi ve şöyle dedi: "Hayır, Leamington değildi lordum, gerçi sular ona hiç iyi gelmedi. Harrowgate'te olduğu doğru. Ve o suların da ona bir yararı dokunmadı - tadı onu hasta edecek kadar kötü olan bir bardaktan fazlasını içseydi ona iyi gelmeyeceğini söylemeye gerek yok."

Vikont takdirle sırtıttı. "Zavallı babam! Eve gittiği için onu kim suçlayabilir ki? Seni oraya o mu götürdü?"

"Ben mi, lordum?" dedi Stebbing şaşkınlıkla. "Tanrım, hayır! O günlerde ben sadece seyislerden biriydim!"

"Sanırım öyle olmalısınız. Ne yazık! Burayı bilebileceğinizi umuyordum, çünkü ben bilmiyorum. En iyisi Hatchards'da duralım, bakalım orada bir rehber kitap bulabilecek miyim!"

"Lordum, o kadar yolu sadece Bayan'ın büyükbabasını bulmak için mi gideceksiniz?" diye haykırdı Stebbing. "Ki -eğer cüretimi bağışlarsanız- hiç kimsenin bulmak isteyeceği bir dede gibi görünmüyor!"

"Büyük olasılıkla hayır, hatta neredeyse kesinlikle hayır, ama onu bulacağıma dair Bayan Steane'e söz verdim ve lanet olsun, kanım kaynıyor ve dayak yemeyeceğim!"

"Ama lordum," diye itiraz etti Stebbing, "oraya varmanız dört beK gün sürer! Orası iki yüz milden fazla uzakta: bunu biliyorum, çünkü lordum ve leydisi oraya gittiklerinde yolda beş gün kalmışlardı ve o zamanlar lord hazretlerinin uşağı olan Bay Rudford, her zaman lord hazretlerinin belini büken şeyin bu olduğunu ve ne olursa olsun orayı sevmeyeceğini söylerdi!"

"Yüce Tanrım, aile seyahat arabasıyla gideceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi? Arabada dört kişi, arabacı, ben ve dışarıda bir çift uşak, arkadan gelen bir araba, babamın maiyetinin geri kalanının yanı sıra bir kova dolusu bavul, yolda bir gece bile kalmadıklarına şaşıyorum! Elbette Tain'i ve sadece bir portmantoyu alarak ve gerektiğinde sık sık at değıştirerek kendi arabamla seyahat edeceğim ve size söz veriyorum yolda üç günden fazla kalmayacağım. Hayır, suratını asma! Doncaster'a iki günde varabiliyorsam, ki bunu sık sık yaptığımı biliyorsun, Harrowgate'e de üç günde varabilirim. -Muhtemelen daha az!"

Stebbing, "Evet, lordum, ve muhtemelen daha fazlası, eğer bir kaza geçirirseniz," dedi. "Ya da takımda tökezleyen ya da topallayan birini bulursunuz!"

Vikont, "Ya da bir kar yığınının içinde bulundu," diye onayladı.

"Stebbing soğuk bir tavırla, "Bunu söylemedim, söylemem de, yılın bu zamanında kar yığınlarını arayacak kadar lahana kafalı değilim. Ama eğer yüksek toby'yi bırakacak olursan, kendini tam bir aceleci pudingin içinde bulmayacağını kim söyleyebilir?"

"Kimmiş o? Bunu aklımda tutacağım ve yola devam etmeye özen göstereceğim," diye söz verdi Lord Hazretleri.

Stebbing burnunu çekti ama daha fazla konuşmaktan kaçındı.

Desford, Hatchard'ın dükkânında Harrowgate'le ilgili bir rehber kitap bulamadı, ama kendisine, Tüm Sulama ve Denize Girme Yerleri Rehberi olduğunu ilan eden ve bazı zevkli manzaraların yanı sıra çok sayıda harita, şehir planı ve güzergâh içeren küçük, kalın bir cilt önerildi. Harrowgate'in olanaklarına ayrılmış bölümde oradaki otellerin ve pansiyonların bir listesini bulmayı umarak o akşam incelemek için bunu taşıdı. Ancak neredeyse bir düzine han olumlu not almasına rağmen, ne Yüksek ne de Alçak Harrowgate'te daha gözde yerlerde bulunan otellerle kıyaslanabilecek herhangi bir tesis görünmüyordu; ne de herhangi bir pansiyondan bahsediliyordu. Meçhul yazarın burası hakkında söylediklerini okurken ve babasını orada hayal ederken, takdire şayan bir eğlence ile kendisinin oraya gitmek zorunda kalmamasına dair güçlü bir dilek arasında kaldı. İlk paragraf ürkütücüydü, çünkü Harrowgate'in "üstün bir derecede" ne modaya uygunluk ne de manzara güzelliği gibi cazibelere sahip olması nedeniyle, esas olarak valetudinarians tarafından başvurulduğunu belirtiyordu. Şüphesiz çok sert davrandığını düşünen yazar, son derece hoş olarak tanımladığı ve uzaktaki ülkenin geniş bir manzarasına hakim olan High Harrowgate'in durumuna biraz daha ılımlı bir övgüde bulunmuştur. Ancak hemen bir sonraki paragrafta, hem High hem de Low Harrowgate'in üzerine inşa edildiği "kasvetli ortak alan "dan ve "Yorkshire'ın çorak tepeleri "nden söz ettiği için, buranın Desford'un ilgisini çekmediğini varsaymak yanlış olmazdı. Desford, kuyuların nitelik ve erdemlerinin anlatıldığı sayfaları karıştırıp Gümrük ve Konaklama başlıklı bölümü okurken, bunun şaşılacak bir olmadığını düşündü. Harrowgate'e gelen ziyaretçilerin sahip olduğu avantajlardan birinin de, eğlencelerinin dar bir çevreye yayılması olduğunu okuduğunda neredeyse tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu.

Ama hanımların beylerle aynı masada oturmasının her türlü kabalık ve nezaketsizliği ortadan kaldırdığını okuyunca kıkırdamaya başladı; bir sonraki sayfada hanımlarla serbestçe bir araya gelmenin avantajlarından birinin de sağladığı ayıklık olduğunu öğrenince -ki yazar buna suların da "hiç de az olmayan" bir katkısı olduğunu sert bir dille eklemişti- o kadar çok güldü ki, gözleri daha fazla okumasına izin verecek kadar açılana kadar birkaç dakika geçti. Ancak daha fazla okudu ve bir tulumba odasından söz edilmediğini görmesine rağmen, bir Meclis Salonu ve halka açık balolara başkanlık eden bir Tören Başkanı olduğunu öğrendi; bir tiyatro; iki kütüphane; bılardo salonu; ve Promenade adı verilen yeni binalardan birinde bir sabah salonu; Lord Nettlecombe'u nerede bulabileceğini keşfetmekte çok büyük bir zorluk yaşamayacağı muhtemel görünüyordu.

Ancak anlamakta zorlandığı şey, hemcinslerinin arkadaşlığından zevk almaktan çok uzak olan ve yıllardır en eski tanıdıklarını bile reddeden Lord Nettlecombe'un, Rehber'in yazarına göre, (çeşitli hanların uzun odalarında servis edilen) yemeklerin "sosyal sohbetle tatlandırıldığı" ve "her iki cinsiyetin de karşılıklı olarak hoş geçinme sanatında birbirleriyle yarıştığı" yaz aylarını neden aniden geçirmeyi seçtiği idi. Elbette, yaşam ve konaklama masraflarının makul olması peynir meraklısı lord hazretlerini cezbetmiş olabilirdi; ancak bu avantaj, bu kadar uzun bir yolculuğun maliyeti ile kesinlikle dengelenmiş olmalıydı. Vikont, mumunu yatağına götürürken, Nettlecombe'un kuzeye genel posta arabasıyla gidip gitmediğini merak etti, ama bu düşünceden vazgeçti, eski vidanın bu kadar şok edici olamayacağını düşündü. Posta arabasıyla da seyahat edebilirdi, ama bu özel bir karavan kiralamaktan çok daha ucuz olsa da, özellikle de iki kişilik yer ayırtmak gerektiğinde, hiç de ucuz sayılmazdı. Lord Nettlecombe, Lord Wroxton'ın tercih ettiği modası geçmiş tarzda seyahat etmeyebilirdi ama Desford'a göre uşağını yanına almadan uzun süreli bir ziyarete gitmiş olması düşünülemezdi. Yüksek ve heybetli babasının Harrowgate'e gidişini ve orada çok kısa bir süre kalışını düşününce Desford yine kıkırdamaya başladı. Kendi kendine, uygun bir zamanda zavallı babama Harrowgate hakkındaki fikrini sormayı unutmamalıyım, dedi.

Son derece başarılı uşığı Tain, hayat dolu genç efendisinin Yorkshire'daki modası geçmiş bir tatil beldesine gitmek üzere neredeyse şafak sökerken yola çıkacağı haberini gözünü kırpmadan almış ve kendisine kesinlikle gerekli olan her şeyi bir portmantoya sığdırması gerektiği söylendiğinde sadece şöyle demişti "Elbette lordum. Lord Hazretleri Harrowgate'te kaç gün kalmayı düşünüyor?"

"Oh, iki ya da üçten fazla değil!" diye cevap verdi Desford. "Akşam partilerine katılmayacağım, o yüzden yanıma balo kıyafeti almayayım."

Tain sakince, "O halde lord hazretlerinin ihtiyaçları için bir portmanto yeterli olacaktır," dedi. "Giysi çantanız arabanın içine girebilir ve Hessian'larınızı ya da şehir paltolarınızı almayacağım. Sanırım o bölgelerde giymek için pek uygun olmazlar."

Ne o zaman ne de daha sonra, öngörülen sefer hakkında söyleyeceği tek şey buydu ve onun yetkinliği konusunda birkaç yıllık deneyimi olan Desford, ona yeterince gömlek ve boyunbağı alıp almadığını ve dış giysilerini değiştirmek için yer bulup bulmadığını sormayı aklından bile geçirmedi.

Tain ise bu tuhaf başlangıç karşısında en ufak bir şaşkınlık göstermedi ya da Vikont'un Newmarket'taki yarışlara katılmak niyetindeyken bir an önce Harrowgate'e gitmekteki amacının farkında olduğunu bakışlarıyla ya da sözleriyle belli etmedi. Bayan Steane'i henüz görmemişti, ama Vikont'la buluşması hakkında her şeyi biliyordu, çünkü Aldham'ların her ikisiyle de çok dostça ilişkiler içindeydi ve kendi konumundaki bir adama yakışmayan kaba bir merak göstermeden, onlardan bildikleri kadarını ve Bayan Aldham'ın maceranın olası sonucu hakkındaki tahminlerinin çoğunu öğrenmeyi başarmıştı. Lordumu onlardan çok daha yakından tanıdığını ve onda aşık bir beyefendinin belirtilerinden herhangi birini henüz görmediğini düşünerek bu konuda bir yargıya varmaktan kaçındı. Bu konuyu Stebbing'le tartışmadı, çünkü bir beyefendinin bir seyisle takılması bir beyefendiye yakışmazdı, ama Stebbing'i en az Stebbing'in onu kıskandığı kadar kıskanıyordu.

Yatmadan önce Vikont, Bayan Silverdale'e kısa bir mektup yazarak, Nettlecombe'un bulunacağına dair güvenilir bilgiler aldığı Harrowgate'e gittiğini, ancak bir geceden daha uzun bir süre içinde geri dönmeyi umduğunu, hemen Inglehurst'e gelip görevinin nasıl başarılı olduğunu anlatacağını *ya da, eğer başarılı olmadıysa, o talihsiz çocuk için bundan sonra ne yapmanın en iyisi olacağını sizinle tartışacağını* bildirdi. *Onu size, en iyi dostlarıma kakaladığım için kendimi en büyük alçak olarak görmeliydim, eğer onu size sevdirmesi gerektiğine ikna olmasaydım.*

Bu mektubu ertesi sabah Aldham'a verdi ve hızlı postayla Inglehurst'e göndermesini söyledi. Daha sonra arabasına atladı ve Yorkshire'a doğru uzun bir yolculuğa çıktı.

BÖLÜM 9

" ^ "

Vikont yolculuğunda hiçbir gecikme yaşamadı ve eğer mevsimin en yoğun olduğu bir sulama yerine haber vermeden varmanın muhtemelen uzun bir konaklama arayışını gerektireceği ve akşamın geç saatlerinin bunu sürdürmek için pek de uygun olmadığı aklına gelmeseydi, ikinci günün sonunda Harrowgate'e ulaşabilirdi. Bu yüzden ikinci geceyi Leeds'teki King's Arms'da geçirdi ve geriye kat etmesi gereken yirmi mil daha kaldı. Son derece sağlıklı bir genç adamdı ve zamanının büyük bir bölümünü sporun daha enerjik biçimleriyle geçirdiği için onu yormak zordu, ama bir posta arabasında geçirdiği iki uzun gün onu sıktığı kadar yormuştu da. Araba kendisine aitti ve çok iyi yaylanmıştı, ama aynı zamanda çok hafif yapıydı, bu da hız yapmasına rağmen, yolun eşitsizlikleri üzerinde hiç de dinlenmeye elverişli olmayan bir şekilde hareket ettiği anlamına geliyordu. İkinci günün ortalarında Tain'e postacı çocuklardan biriyle yer değiştirebilmeyi dilediğini söyledi. Oldukça şaşırان Tain inanamayarak şöyle dedi: "Bir *postacı çocukla* yer değiştirmek mi, lordum?"

"Evet, çünkü en azından yapacak bir işi var. Yine de bacak demirini takmak zorunda kalmayı umursamayacağımı söyleyebilirim," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle.

"Hayır, lordum," dedi Tain, kibarca. "Kesinlikle olmaz! Bir beyefendiye hiç yakışmayan bir şey bu!"

Desford onu nazikçe sorguya çekerek, "Sence de rahatsız edici değil mi?" diye sordu.

Tain soğuk bir ses tonuyla, "Ben hiç giymedim lordum, o yüzden bir fikir beyan edemem," diye cevap verdi.

Desford kışkırtıcı bir tavırla, "Kendi tekerlekli çocuğuma sormayı unutmamalıyım," dedi.

Ama Tain, lafı uzatmayı reddederek, "Elbette lordum," demekle yetindi ve Desford'u, yanında Stebbing'in değil de kendisinin oturduğuna hayıflanmak zorunda bıraktı. Stebbing hiç kuşkusuz bir tartışmaya heyecanla girecek ve bunu bir postacının kariyerinin avantaj ve dezavantajlarını gösteren bazı eğlenceli anekdotlarla süsleyecekti.

Ancak Vikont, Tain'in arabadan indiği ve işverenin bu ya da başka bir yolculukta himayesiyle onurlandırmayı seçtiği posta evine girdiği andan itibaren hizmetlerinin ne kadar değerli hale geldiğini hatırladığında pişmanlığı kayboldu. Sadece kendisinin bildiği gizemli bir yolla, en ümitsiz yatak odasını, deyim yerindeyse, bir pire sıçrayışından daha kısa bir sürede davetkâr bir yatak odasına dönüştürebiliyordu; efendisi için giyecek bir şeyler hazırlayabiliyordu; Desford'un kendi başına bırakılsa emretmeye gerek görmeyeceği rahatlık için gerekli düzenlemeleri yapabiliyordu; Ceketinin kırık kılıklarını gidermek, boyunbağı ve gömleğini yıkamak, fazladan mum temin etmek ve kendisi talep eder etmez gecikmeden lordun odasına sıcak su getirmeleri için ev personelinin ikna etmek. Stebbing sıkıcı bir yolculuk sırasında daha eğlenceli bir yol arkadaşı olabilirdi, ama Vikont'un fark ettiği ve Tain o akşam yatağının perdelerini çekerken mırıldandığında onayladığı gibi, Tain'in sanatlarının hiçbirisi onun tarafından bilinmiyordu: "Teşekkür ederim! Keşke benim rahatımı sağladığınızın yarısı kadar kendi rahatınızı da sağlayabilseydiniz!"

Ertesi sabah öğleden önceye kadar Harrowgate'e ulaşamadı, çünkü yolculuğunun son birkaç milini saat sekizde tamamlamak niyetinde olmasına rağmen, Tain oldukça bilinçli bir şekilde

Bir saat sonrasına kadar onu uyandırmaktan kaçındı, yalancıkta ama tam bir soğukkanlılıkla, talimatlarını yanlış anladığını söyledi. Söylemediği şey, saat altıda odaya usulca girdiğinde Vikont'u derin bir uykuya dalmış bulduğu ve onu uyandırmaya cesaret edemediğiydi. Kendi deneyimlerinden yola çıkarak, lordun gecenin ilk bölümünü hâlâ yolda sallanıp durduğu izlenimiyle geçirdiğini ve yorgunluktan bitkin düşene kadar sadece tedirgin aralıklarla uyuduğunu tahmin etmişti. Bu tahmin doğru çıktığından ve Desford kendini hâlâ hem uykulu hem de bitkin hissettiğinden, bu mazeret büyük bir esnemeyle karşılanmış, buna kuşkulu bir bakış ve oldukça kalın bir ses tonundan bir şey eşlik etmemiştir: "Oh, pekala!"

Mükemmel bir kahvaltıyla kendine gelen Desford, alışık olmadığı halsizliğini üzerinden atarak yolculuğuna devam etti. Parlak güneşli bir gündü, kırlardan esen rüzgâr da canlandırıcıydı ve bu koşullar altında Harrowgate'i en iyi haliyle gördü ve isimsiz Rehber'in burayı kötülediğini düşünmeye çok meyilliydi. Alçak Şehir onu cezbetmemiştir ama onun yaklaşık bir mil ötesinde yer alan Yüksek Harrowgate'in durumu, Rehber'in isteksizce tarif ettiği kadar hoştu. Açık bir günde -ki bu çok açık bir gündü- uzakta York Minster, ötesinde Hambleton tepeleri ve batıda Craven dağları görülebiliyordu. Yarış pisti, tiyatro ve başlıca Chalybeate'in yanı sıra, High Harrowgate'in en hoş özelliklerinden biri olan ve etrafında başlıca üç otelin, çok sayıda mağazanın ve modaya uygun bir kütüphane görünümünde olan büyük bir yeşili vardı. Araba Dragon'a yanaştığında Desford neşeyle, "Haydi bakalım!" diye bağırdı. "Burayı hiç de kasvetli bir yer olarak görmüyorum, değil mi Tain?"

"Lord Hazretleri burayı henüz kötü havada görmedi," diye karşılık verdi Tain cesaret kırıcı bir ifadeyle. "Kuşkusuz manzaranın sisle örtülü olacağı sıkıcı bir günde burada kalmayı ben de tercih etmezdim."

Ne Dragon'da ne de Granby'de boş oda vardı, ama Vikont Queen's'de daha şanslıydı; eşiyle acele bir fısıltıyla yaptığı konuşmadan sonra, ev sahibi lord hazretlerine sadece bir odanın boş olduğunu, hatta en iyi odalarından birinin yeşilliklere baktığını ve bu odayı sadece şu nedenle verebileceğini söylemekten mutluluk duydu

Rezervasyonu yapan beyefendi anlaşılmaz bir şekilde sözleşmesini yerine getirmemişti. Daha sonra Desford'u incelemek için üst kata çıkardı ve onaylandıktan sonra, kendini dışarı attı ve önce birkaç uşağa beyefendinin bagajını 7 numaraya taşımalarını emretmek ve sonra karısına Bay Fritwell'in önünü göstermesi durumunda Jack'in (evinin umudu) odasını ona bırakmak ve ahırların üzerinde yatmak zorunda kalacağını bildirmek için tekrar aşağı indi. Karısı açıklama yapmaya kalkıştığında, Bay Fritwell'in sırf hesap konusunda tartışmaya meyilli olan yaşlı Bay Fritwell'i gücendirmemek için, dört tekerlekli bir şezlongda seyahat eden ve uşağının eşlik ettiği iyi giyimli bir züppeyi geri çevireceğini sanıyorsa, çok yanıldığını söyleyerek onu susturdu.

Farkında olmasa da Vikont, ev sahibinin Bay Fritwell'i feda etmeye karar vermesini Tain'in giyinme çantasıyla olay yerine girmesine borçluydu. Ev sahibi, lord hazretlerine bir kez baktıktan sonra hana kaliteli birinin girdiğini anlayacak kadar zekiydi ve -lord hazretlerinin paltosunun kesimine, yaka örtüsünün karmaşık kıvrımlarına ve çizmelerinin üstündeki parlaklığa ikinci kez, kurnazca baktıktan sonra- taşralı bir bey değil, birinci sınıf bir Londralı olduğunu anlayacak kadar da zekiydi; ama meseleyi kesinleştiren Tain'in geliyordu. Yanlarında özel hizmetçileri olmadan seyahat eden meçhul hanımlar ve beyler, Harrowgate'teki en iyi hanların herhangi birinde kalacak yer bulmakta zorlanıyorlardı; anlaşılan uşaklar ve abigailler, ev sahipleri tarafından, hak ettikleri hesaplardan mahrum bırakılma ihtimaline karşı bir sigorta olarak görülüyordu.

Vikont ev sahibine ne adını ne de rütbesini söylemeyi gerekli görmemişti, ama bu tür konularda efendisinden çok daha bilgili olan Tain'in aptalca bir ihmali hemen düzeltildi. Vikont'un ardından hemen gitmek yerine, ev sahibinin dönüşünü merdivenlerin dibinde bekledi ve sakinleştirici bir nezaketle ona lordumun isteklerini bildirmeye başladı. Ev sahibini, Çizmeli'nin lordumun ayakkabısına elini sürmesine hiçbir şekilde izin vermemesi konusunda uyarma aşamasına geldiğinde, efendisinin sonucunu o kadar büyütmeyi başarmıştı ki, ev sahibinin kendisini bir Kraliyet prensini değilse bile, en azından Yüce Majesteleri'ni ağırladığına inanması şaşırtıcı olmazdı.

Bu becerikli, ama üst düzey taktiklerin sonucu olarak, 7 numarada yeniden bir araya geldiği Vikont'a, kendisi için özel bir salon istemeye ve ev sahibiyle akşam yemeğinin orada servis edilmesini ayarlamaya cesaret ettiğini söyleyebildi. Pencerenin kenarında durmuş, aşağıdan geçen çeşitli insanları izleyen Vikont, dalgın dalgın cevap verdi: "Öyle mi? Burada birkaç gecedен fazla kalmayı düşünmediğim için sormaya değmeyeceğini düşündüm, ama haklı olduğunuzu söyleyebilirim. Biliyor musun Tain, burası valetudinarians dolu! Hayatımda hiç bu kadar çok insanın sopa üzerinde topallayarak yürüdüğünü görmemiştim!"

"Aynen öyle, lordum!" dedi Tain, hızlıca giyinme çantasının içindekileri boşaltmaya başlayarak. "Onlardan üçünün bu eve girdiğini bizzat gördüm, içlerinden biri yaşlı bir kadındı ve çenesi düşük denebilecek bir mizaca sahipti. Lord Hazretleri'ne çektiği acıları ve gördüğü tedaviyi anlatacak olsa, nezaket göstermekte bile zorlanacağınızı düşündüm."

Vikont gülerek, "O halde benim için özel bir salon ayarlamakta kesinlikle haklıydınız," dedi.

Tain'i portmantosunu boşaltması için bırakarak Lord Nettlecombe'u aramaya devam etmek üzere yola koyuldu. Daha önce Dragon ve Granby'de onu sormuş ama boş bakışlar ve kafa sallamalardan başka bir şeyle karşılaşmamıştı, bu yüzden heybetli kubbesinin altındaki Chalybeate yeşilin karşı tarafında olduğu için ilk uğrayacağı limanın orası olabileceğini düşündü. Lord Nettlecombe Harrowgate'e sağlığı için geldiyse, şimdiye kadar orada tanıdık bir sima haline gelmiş olması muhtemel görünüyordu. Ama görevlilerden hiçbiri Lord'un adını duymamış gibiydi, aralarındaki en yardımsever olanı, ana Chalybeate'in yarım mil batısında yer alan iki Chalybeate'den ikincisi olan Tewit Kuyusu'nda aranmasını önermekten başka bir şey yapamadı.

Desford, saatlerce kapalı kaldıktan sonra bacaklarını esnetebildiği için mutlu bir şekilde yola koyuldu, ancak tempolu bir yürüyüşten hoşlanmasına rağmen, Aşağı Harrowgate'teki Kükürt Kuyularını denemesinin tavsiye edilmesi ve Aşağı Kasaba'nın karayoluyla bir mil uzakta olmasına rağmen, "kazık üzerinden" yaklaşıldığında yarım milden daha uzak olmadığı bilgisiyle birlikte başka bir reddedilmeyle sonuçlandı. Ancak kazığa nasıl ulaşacağı konusunda kendisine verilen talimatlar, bu tür talimatların çoğu zaman olduğu gibi belirsiz olduğundan, Desford araştırmasını Aşağı Kasaba'ya doğru genişletmeden önce High Harrowgate'teki han ve pansiyonlara sormaya karar verdi.

Çok geçmeden Harrowgate'in Rehber tarafından dağınık iki köyden oluştuğu belirtilse de bunun anonim yazarın yanıltıcı ifadelerinden biri olduğunu keşfetti: Desford'un gördüğü hiçbir köy High Harrowgate kadar çok han ve pansiyon içermiyordu. Ziyaret ettiği hanların hiçbirinde avıyla ilgili bir haber alamadı ve kilisenin saati, en iyi hanların hepsinde akşam yemeğinin servis edildiği, modası geçmiş bir saat olan altıyı vurduğunda, yorgun, aç ve bıkkındı ve şükürler olsun ki o gün için sonuçsuz arayışından vazgeçti.

Queen'e vardığında gördüğü saygı karşısında oldukça şaşırdı; kapıcı onu selamladı, bir garson üst kattaki salonuna çıkmadan önce bir kadeh şeri alıp almayacağını öğrenmek için aceleyle öne atıldı ve ev sahibi daha az sevilen bir konuğuyla sohbetini yarıda keserek onu merdivenlere kadar geçirdi, Yolda ona, onayını alacağına inandığı akşam yemeğinin hemen servis edilmesi gerektiğini ve lordum daha hafif bir şarap tercih ederse diye mahzenden en iyi bordo şarabından bir şişe ve çok hoş bir bordo şarabı getirmeyi görev bildiğini söyledi.

Bu utanç verici ilginin nedeni çok geçmeden Vikont tarafından anlaşıldı. Tain, şapkasını ve eldivenlerini çıkararak, onun için bir Cressy çorbası, dana filetosu, biraz sırlı tatlı ekmek ve birkaç küçük ezmeden oluşan temiz ve sade bir akşam yemeği sipariş etmeye cesaret ettiğini, bunu karides, bezelye ve bektaşi üzümü tartının ana yemekler olduğu ikinci bir yemeğin izleyeceğini söyledi. "Tedbiri elden bırakmadım, Lordum," dedi, "yemek listesine baktım ve tam istediğim gibi olduğunu gördüm.

Korktum: Sıradan bir şeydi ve hiç de alışık olduğunuz gibi değildi. Bu yüzden beğeneceğinize inandığım bir şey sipariş ettim."

"Şey, kesinlikle açım, ama yarısını bile yiyemem!" Desford açıkladı.

Ancak sofraya oturduğunda tahmin ettiğinden daha aç olduğunu fark etti ve önüne konulanların yarısından fazlasını yedi. Bordo şarabı, birinci kalite olmasa da, ev sahibinin biraz küçümseyici tanımlamasının onu beklediğinden daha iyiydi; ve yemeği tamamladığı konyak gerçek bir konyaktı. Bunun iyi etkisi altında, yakın geleceğine daha umutlu bakmaya ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünmeye başladı. Yapabileceği en iyi şeyin önce Kükürt Kuyusu'nu ziyaret etmek, sonra da Lord Nettlecombe'un orada olduğuna dair bir bilgi edinemezse, Harrowgate'te çalışan doktorların adlarını ve yönlerini öğrenmek olacağına karar verdi.

Nettlecombe'u ararken geçirdiği ilk yorgun günün deneyimleri, Kükürt Kuyusu'nda yaptığı araştırmaların pişmanlık dolu baş sallamalardan başka bir sonuç vermemesi karşısında ne şaşkınlık ne de belirgin bir hayal kırıklığı hissetmesini engellemişti; ama Harrowgate doktorlarının listesi önüne konduğunda biraz ürkmüştü: Bu kadar küçük bir kaplıcada bu kadar çok tıp adamının bulunabileceğini düşünmemişti. Listeyi incelemek için Crown'a gitti ve bir kadeh Home Brewed içti; kendilerini Cerrah olarak tanıtanların üzerini çizdikten ve o sabah satın almayı akıl ettiği Yüksek ve Alçak Harrowgate'in planına baktıktan sonra, listede adı geçen Aşağı Kasaba'nın ilk doktorunu ziyaret etmek üzere yaya olarak yola çıktı. Ne bu öğretim üyesi ne de listedeki bir sonraki doktor, Lord Nettlecombe'u hastaları arasında saymıyordu ama Vikont tam da günün geri kalanını boşuna bir arayış olduğuna inanmaya bir şeyle geçirme ihtimalini tiksintiyle, talih sonunda yüzüne güldü: Listenin üçüncü sırasındaki Dr. Easton, Nettlecombe'un nerede kaldığını bilmekle kalmıyor, lord hazretleri şiddetli bir kolik krizi geçirdiğinde onu ziyaret etmek için çağrılmıştı. "Bildiğim kadarıyla," dedi, gözlüklerinin üstünden Desford'a sert sert bakarak,

"Lord hazretleri o lojmandan ayrılmadı, ama tekrar hizmetimi istemediği için onu hasta olarak kabul etmiyorum. Daha ileri gideceğim! Kendisine tekrar bakmamı talep ederse, teşhisinin yanlış olduğunun söylenmesine ve reçetesinin reddedilmesine belki de benden daha istekli olan başka bir hekime başvurmasını tavsiye etmekte tereddüt etmem!"

Dr. Easton'a Nettlecombe'un kabalığı için özür dilemesini teklif etmek gibi saçma ama güçlü bir dürtüye direnen Desford, ona çok minnettar olduğunu söyleyerek ve rahatlatıcı bir gülümsemeyle tüm sempatisini kazandığına dair güvence vererek yanından ayrıldı.

Nettlecombe'un kaldığı yerin Aşağı Şehir'deki büyük pansiyonlardan biri olduğu anlaşıldı. Biraz kasvetli bir saygınlık havası vardı ve görünüşü yakın bir akrabası için yas tuttuğu izlenimini veren köşeli bir bayan tarafından yönetiliyordu, çünkü fırfırlar, danteller ya da ciddiyetini hafifletecek bir kurdele bile olmayan kasvetli bir renk tonu olan bombasına bir elbise giymişti. Kasketi kolalı kambrik kumaştandı ve çenesinin altından sıkıca bağlanmıştı; saçlarının görünmesine izin verilen kısmı ise demir grisiydi ve yüz ifadesi kadar sert bantlar halinde düzeltilmişti. Desford'un aklına, Wolverham'ın ötesindeki köyde, köy çocuklarını iyi davranmaları ve öğrenmenin temellerini öğrenmeleri için korkutan kadın geldi; arkasında durduğu yüksek masanın üzerinde bir huş ağacı çubuğu görse hiç şaşırmazdı.

Desford eve girdiğinde, zarif tavırları ve asil sesleri çevrelerine tam olarak uyan yaşlı bir çiftle konuşuyordu, ama kadın konuşmayı keserek ona delici bir değerlendirme bakışı yöneltti, bu da ona her an yakasının eğri olduğunu söyleyeceğini veya huzuruna çıkmadan önce ellerini yıkayıp yıkamadığını öğrenmek isteyeceğini hissettirdi. Dudakları kıpırdadı ve gözleri dans etmeye başladı, bunun üzerine yüzü gevşedi ve yaşlı çiftin yanına giderek hafifçe eğilerek ona doğru geldi: "Evet, efendim? Sizin için ne yapma şerefine nail olabilirim? Eğer aradığınız konaklama ise, ne yazık ki size sunabileceğim bir şey yok: evim sezon boyunca her zaman tamamen doludur."

"Hayır, kalacak yer istemiyorum," diye cevap verdi. "Ama sanırım Lord Nettlecombe burada kalıyor. Öyle mi?"

Yüzü tekrar sertleşti; suratsızca şöyle dedi: "Evet, efendim, öyle!"

Lord Nettlecombe'un evindeki varlığının onu hiç memnun etmediği ve Desford'un sorgusunun, kendisi hakkında oluşturduğu iyi düşüncelerin daha doğarken solmasına neden olduğu açıktı. Lord kartını lorduma götürmesini rica ettiğinde küçük, küçümseyici bir koklama yaptı ve cevap vermeye tenezzül etmeden, uzun odaya girmek üzere olan bir garsona sertçe seslenmek için arkasını döndü: "George! Bu beyefendiyi Lord Nettlecombe'un salonuna götür!"

Sonra başını mağrur bir şekilde Vikont'a doğru eğdi ve yaşlı çiftle konuşmaya devam etti.

Desford hem eğlenmiş, hem de bu kibar davranış karşısında biraz sinirlenmişti, kartını ona uzatırken masasına değil, Lord Nettlecombe'a götürülmesini istediğini söylemek üzereydi ki, aklına lord hazretlerine kendisini görmeyi reddetme fırsatı vermemenin daha iyi olacağı geldi, bu yüzden bu gülünç derecede kibirli yaratığa haddini bildirme dürtüsünü bastırdı ve garsonu merdivenlerden yukarı ve bir koridor boyunca takip etti. Koridorun sonundaki bir kapının önünde durdu ve hangi ismi söylemesi gerektiğini sordu, öğrendikten sonra kapıyı açtı ve kayıtsız bir sesle tekrarladı.

"O da ne?" diye sordu Lord Nettlecombe öfkeyle. "Onu görmeyeceğim! İznim olmadan insanları buraya getirmekle ne demek istiyorsun? Ona gitmesini söyle!"

"Korkarım bunu kendiniz yapmak zorunda kalacaksınız, efendim," dedi Desford, garsonun üzerine kapıyı kapatıp öne çıkarak. "Kartımı göndermediğim için özürlerimi kabul edin lütfen! Niyetim bunu yapmaktı ama alt kattaki müthiş hanımefendi aksini düşündü."

"O lanet güvercin meraklısı!" dedi lord hazretleri öfkeyle. "Beni kandırmaya çalışacak kadar küstahlaştı! Ama ben onun yolacağı bir güvercin değilim ve ona söyledim! Martı avcısı! İdam sehpası! Çivi!" Birden sözünü kesti. "Ne istiyorsun?" diye hırladı.

Vikont soğukkanlılıkla, "Sizinle birkaç kelime konuşabilir miyiz, efendim," dedi.

"Seninle konuşmak istemiyorum! Kimseyle konuşmak istemiyorum! Eğer adın Desford ise yaşlı Wroxton'un oğlu olmalısın ve o benim arkadaşım değil, bunu bilmeni isterim!"

Vikont şapkasını, eldivenlerini ve malakka bastonunu masanın üzerine bırakarak, "Ah, biliyorum!" diye cevap verdi.

Ziyaretini uzatmaya niyetli olduğunu gösteren bu işaret Nettlecombe'u o kadar öfkeliendirdi ki, bir tür çılgılık atarak şöyle dedi "Yapma bunu! Git başımdan! Beni kancadan atmak mı istiyorsun? Ben hasta bir adamım! Yaşadığım onca endişe ve sıkıntı yüzünden kemiklerime kadar yıprandım! Sokete kadar yandım, lanet olsun! Yabancıların beni itip kakmasına izin vermeyeceğim, size söylüyorum!"

"Sağlığınızın bu kadar kötü olmasına üzüldüm," dedi Desford kibarca, "gücünüzü zorlamamaya çalışacağım, ama sizi yakından ilgilendiren bir görevim var ve sanırım-"

"Eğer oğlum Jonas'tan geldiyseniz vaktinizi boşa harcamışsınız!" diye araya girdi Nettlecombe, solgun gözleri şüpheyile parlıyordu.

"Hayır," dedi Desford, sakın sesi Nettlecombe'un tiz aksanıyla belirgin bir tezat oluşturunuyordu. "Torununuz adına geldim."

Lord Hazretleri hemen, "Bu çok saçma!" diye bağırdı. "Jonas çocuklarına kendisi bakabilir, sen de ona söyle! Ben bütün yavrulardan elimi çekerim!"

"Bay Jonas Steane'in kızlarından değil, küçük oğlunuzun tek çocuğundan bahsediyorum, efendim."

Lordumun kemikli elleri sandalyesinin kollarını sarsılarak sıktı. "Benim küçük oğlum yok!"

Desford, "Keşfedebildiğim kadarıyla bunun doğru olabileceğinden korkuyorum," dedi.

"Ha! Öldü, değil mi? Öldüyse ne ala!" dedi Nettlecombe hiddetle. "O benim için yıllardır ölü ve onun herhangi bir çocuğuyla işim olacağını sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Öyle düşünüyorum ve yanılmadığıma ikna oldum efendim. Onun ne kadar çaresiz bir durumda bırakıldığını duyduğunuzda ona yardım etmeyi reddedeceğinize inanmıyorum. Annesi o daha çocukken ölmüş ve babası onu Bath'da bir okula yerleştirmiş. Birkaç yıl öncesine kadar, sanıyorum her zaman olmasa da, gerekli ücretleri zamanında ödedi ve zaman zaman onu ziyaret etti. Ama ödemeler ve ziyaretler kesildi-"

"Bütün bunları biliyorum!" diye araya girdi Nettlecombe. "Kadın bana mektup yazdı! Kızın parasını ödememi talep etti! Bence de çok küstahça bir mektuptu! Ona kızın anne tarafından akrabalarına başvurmasını söyledim, çünkü benden bir kuruş bile alamayacaktı!"

"Size itaat etti, efendim, Lady Bugle'a baKvurdu, ama ondan da bir groat alabildiğini sanmıyorum," dedi Desford kuru bir sesle. "Leydi Bugle, kendisine ücretsiz bir hizmetçi sağlama fırsatı bulduğunu düşünerek, Bayan Steane'i Hampshire'daki evine götürdü, iğrenç bir hayırseverlik bahanesiyle, bunun için kölece bir minnettarlık ve sadece kendisi için değil, büyük ailesinin diğer tüm üyeleri için sonsuz hizmet talep etti. Bayan Steane uysal ve sevecen bir mizaca sahipti: Kendisine bir ev verdiği için teyzesine borcunu ödemek için elinden geleni yapıyor, çarşafı kıvırmaktan kuzenlerinin ayak işlerini yapmaya, bakıcı çocukların sorumluluğunu üstlenmeye kadar önüne konan her görevi gönülsüzce yerine getiriyordu. Ve teyzesi ona iyi davransaydı, bunu hâlâ mutlu bir şekilde yapıyor olurdu. Ama öyle olmadı ve zavallı çocuk o kadar mutsuz oldu ki, korunmak için size başvurmak niyetiyle kaçtı, efendim."

Bu konuşmayı kaşlarını çatarak dinleyen Nettlecombe, mırıldanarak yaptığı yorumlarla konuşmayı noktılıyor ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıyordu,

öfkeyle patladı: "Bu beni ilgilendirmez! O alçak oğlumu, huyunu düzeltmezse başına gelecekler konusunda uyarmıştım. Yatağını yaptı ve üzerinde yatmalı!"

"Ama üzerinde yatan o değil," dedi Vikont. "Babasının yanlışlarının masum kurbanı olan kızı."

Nettlecombe zafer kazanmış bir edayla, "İncil'ini okumalısın, genç adam!" diye karşılık verdi. "Babaların günahları çocukların üzerine kalır! *Buna* ne dersin, ha?"

Vikont'un dudaklarından keskin bir cevap döküldü, ama söylenmeden kaldı, çünkü o anda kapı açıldı ve orta yaşlı, dolgun vücutlu bir kadın odaya girerek kibarlıktan uzak bir ses tonuyla şöyle dedi "Bu *ne* sürpriz ama! Sanki onun gibi bir tavşan sırtığının hiç kocası olmamış gibi, kendine *Bayan* Nunny deme küstahlığını gösteren alt kattaki yaşlı Tekir, lordumun kendisini bir beyefendinin ziyaret ettiğini söylediğinde, beni tüyle bile yere yıkabilirdiniz, çünkü genel olarak kabul etmiyor, çok güçlü değil. Yine de yakında onu tekrar eski haline getireceğiz, değil mi lordum?"

Lordum bu neşeli kehanete bir hırıltıyla karşılık verdi. Desford'a gelince, yeni gelenin şaşkınlığı onun için bir şey ifade etmiyordu, çünkü onu çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu ve onu daha önce hiç görmediğini biliyordu. Onun kim olabileceğini merak ediyordu. Nettlecombe'a karşı takındığı tavır, onun bir hastalıktan sonra iyileşme sürecinde kendisine eşlik etmesi için tutulmuş bir hemşire olabileceğini düşündürmüştü ama kızın gür buklelerinin üzerine oturtulmuş, bol tüylü ve yüksek taçlı bonesine şaşkınlıkla bakınca bu fikir hemen uçup gitti. Böylesine abartılı ve modaya uygun bir başlık takan hiçbir hemşirenin hasta odasının eşiğinden geçmesine izin verilmezdi; ne de (bunu yapmaya gücü yetse bile) kurdele düğümleriyle süslenmiş, demi-trainli mor bir elbise giymeyi hayal ederdi.

Adamın boğ Çığkınılığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki, kadın yüzünü buruğturdu ve küstahça Göyle dedi "Senden avantajlıyım, değil mi? Siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz ama ben *sizin* kim olduğunuzu biliyorum, çünkü kartınızı gördüm. Bu yüzden lordum bana söylemek zorunda değil."

Böylece Lord Nettlecombe sosyal yükümlölüklerini aklına getirerek ekşi bir sesle şöyle dedi: "Lord Desford-Leydi Nettlecombe. Ve görünmenize gerek yok!" diye ekledi, Desford ona kuşkuyla göz kırparken. "Evliliğim sizin onayınızı almak zorunda değil!"

"Kesinlikle hayır!" dedi Desford kendini toparlayarak. "Lütfen tebriklerimi kabul edin, efendim! Leydi Nettlecombe, hizmetkârınız!"

Adam eğildi ve kadının kendisine elini uzattığını görünce elini tuttu ve (kadın bunu açıkça beklediği için) kısa bir süreliğine dudaklarına götürdü.

"Bizi nasıl öğrendiniz lordum?" diye sordu. "Balayına gittiğimizi gizli tutmak için ne kadar da ! Sizinle tanıştığma çok mutlu olmadığmdan değil, çünkü eminim ikimiz de daha sevimli bir gelin-misafir isteyemezdik!"

"Böyle saçma sapan konuĞma Maria!" dedi Nettlecombe sinirli bir sesle. "O bir gelin-misafir değil! Buraya zorla girdiğinde evli olduğumuzu bilmiyordu! Tek yapmak istediği Wilfred'in veledini benim üzerime yıkmak ve ben onu almayacağım!"

"Yanılıyorsunuz, efendim!" dedi Vikont buz gibi bir sesle. "Bayan Steane'i hoş karşılanmadığı bir evde görmek gibi en ufak bir arzum yok! Sizi ziyaret etmekteki amacım, onun , torununuzun- tamamen yoksul olduğunu size bildirmek! Evinizi kapalı bulduğunda yanında olmasaydım çok çaresiz bir durumda olurdu, çünkü Londra'da ne bir tanıdığı var, ne de dünyada sizden başka gidecek kimsesi! Ona ne olabileceğini sizin hayal gücünüze bırakıyorum!"

"Teyzesinin evinden kaçmaya hiç hakkı yoktu!" Nettlecombe öfkeyle konuştu. "Çok yakışksız! Hoydenvari bir davranış! Oğlum demeyi reddettiğim o çapkın utanmazın kızından daha iyisini beklemezdim!" Gelinine doğru döndü. "Wilfred'in veledinden bahsediyor Maria: Pişkin bir okul bakıcısı, kızın eğitim masraflarını benim ödememi talep eden bir mektup yazdığında ne kadar sinirlendiğimi hatırlıyor musun? Peki, şimdi, lütfen-" Sözünü kesti, bakışları aniden Maria'nın dirseklerine örttüğü şala takıldı. "Bu yeni!" dedi ve suçlayıcı bir parmak salladı. "Nereden geldi bu?"

"Daha yeni satın aldım," diye cevap verdi cesurca. Hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi kararlı çıkıntı ve gözlerindeki savaşçı parıltıyla çelişiyordu. "Kendime yeni bir şal almam için bana izin vermediğinizi düşünerek beni kandırmaya çalışmayın, çünkü verdiniz, hem de bu sabah!"

"Ama bu *ipek!*" diye inledi.

"Norwich ipeği," dedi, memnuniyetle düzelterek. "Hemen sinirlenmeyin lordum! Herkesin giyebileceği ucuz bir şalla ortalıkta görünmemi istemezsiniz, hele de karınızken!"

Lord Nettlecombe'un ifadesinde onu bu düKüncesinde cesaretlendirecek hiçbir şey yoktu. Lord Nettlecombe, parasını süslü püslü şeylere harcarsa yakında mahvolacağını üzüntüyle söyleyip, evliliğinin ekonomik olmasını beklediğini belirten sitemkâr bir cümle ekleyince, Desford çok geçmeden kendisini evlilik kavgasının tek ve tamamen göz ardı edilmiş tanığı olarak buldu. Söylenen çeşitli şeylerden, Lord Nettlecombe'un hizmetçisiyle evlendiğini pek de şaşırmadan anladı. Bunu neden yaptığı ortaya çıkmadı; nedeni ona daha sonra açıklanacaktı. Ama Lord'un gelininin, kâhya rolünde, kendisi kadar büyük bir tasarrufçu olduğunu kanıtladığı ve Lord'a sıkı sıkıya bağlandıktan sonra eski ekonomik alışkanlıklarından biraz uzaklaştığı açıktı. Ve onu efendisiyle çekişirken izlerken, her zaman dudaklarında o sert gülümseme ve gözlerinde o tehlikeli parıltıyla, efendimin kedinin ayağının altında yaşamasının çok uzun sürmeyeceğini düşündü, söylendiği gibi. Bir an için onun desteğini almanın mümkün olup olmadığını düşündü, ama sadece bir an için: Leydi Nettlecombe sadece kendi desteğiyle ilgileniyordu. Gözlerinde kadınca bir şefkatin izi yoktu, kararlı gülümsemesinin altında da yumuşaklık yoktu.

Tartışma başladığı gibi aniden sona erdi, hanımım birden Desford'un varlığını hatırladı ve haykırdı: "Ah, Lord Desford bizim hakkımızda ne düKünüyor olmalı ki, bir arpa sapı yüzünden iki çocuk gibi kelepçeleniyoruz? Bizi mazur görmelisiniz lordum! Evliliğin ilk yılının zor olduğunu söylerler, öyle değil mi? Eminim benim Birinci'mle de çok atışmışızdır ama İkinci'mle yaşadığımız şu küçük esinti gibi sevgili kavgalarından daha fazla değil!" Karısını okşamak için öne doğru eğildi

Konuşurken İkinci'nin tepkisiz elini tuttu ve şeker gibi bir ses tonuyla ona sadece bir şal için ortalığı velveleye vermemesini tembihledi.

"Desford'un hakkımda ne düKündüğü umurumda bile değil!" dedi Nettlecombe, yanaklarında iki telaKlı renk lekesi yanarken. "Ukala genç meşgul kafa! İşlerime burnunu sokuyor!"

"Oh, hayır!" Desford araya girdi. "Sadece işlerinizi dikkatinize sunuyorum, efendim!"

Nettlecombe ona ters ters baktı. "Wilfred'in kızı benim meselem değil! Bana öyle geliyor ki o *senin meselen* genç adam! Evet, ve bana öyle geliyor ki bu işte çok havalı bir şeyler var! Evime geldiğinde nasıl oldu da onunla birlikte oldun? Söylesene! Sanırım onunla teyzesinin evinden kaçtın ve şimdi de ondan kurtulmaya çalışıyorsun! Soğuk bir kömüre üflüyorsun! Hiç kimse *benim üzerimde* değişiklik yapmayı başaramadı!"

Desford öfkeden bembeyaz kesildi ve bir an için gözlerinde öyle çirkin bir ifade belirdi ki, Nettlecombe sandalyesinde geri çekildi ve eşi öne atılarak Vikont'a lordunun yaşını ve hastalıklarını dramatik bir şekilde emretti. Buna gerek yoktu. Vikont çoktan öfkesini kontrol altına almıştı ve hâlâ öfkeden beti benzi atmış olmasına rağmen, sakın bir sesle şöyle diyebildi: "Unutmadım hanımefendi. Lord Hazretleri'nin rahatsızlıkları beynini etkilemiş gibi görünüyor ve Tanrı korusun, bir deliden hesap sormam gerekir! Eğer kendi eğilimlerimi takip etmeme izin verseydim, bu evi hemen terk ederdim, ama buraya herhangi bir amaçla gelmedim.

. kendim için değil, sadece talihsiz bir çocuk için, ondan başka sığınacak kimsesi olmayan ve bu yüzden bana hakaret etmesine katlanmak zorunda olan bir çocuk için!"

Kontrol edemediği öfkesinden korkan Nettlecombe, özür sayılabilecek bir şeyler mırıldandı ve titrek bir ses tonuyla ekledi: "Bana çok havalı geliyor, herkese de öyle gelebilir!"

"Ancak öyle değil. Bayan Steane ile teyzesinin evinden *kaçmadım*. Herhangi bir kızla kaçacak kadar gevşek biri olsaydım bile, yarım saatlik bir sohbetten sonra bunu yapabileceğimi düşünemezsiniz.

Onunla! Onunla ilk karşılaşmamızın ertesi günü, Londra'ya giden posta yolunda, yanında kimse olmadan ve ağır bir portmanto taşıyarak yürürken karşılaştım. Elbette atlarımı çektim ve onu böyle düşüncesiz, hatta uygunsuz bir adım atmaya iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım! Bana anlattırdıklarıyla sizi yormayacağım: Sadece büyük bir sıkıntı içinde olduğunu ve düşüncesizliğinin feci sonuçları hakkında en ufak bir fikre sahip olamayacak kadar genç ve deneyimsiz olduğunu söyleyeceğim. Tek düşüncesi *size* ulaşmaktı, efendim - masumiyetiyle ona yardım edeceğinize inanıyordu! Başıma en ağır hakaretleri yağıdırmaktan çekinmediğinize göre, onun bu inancını paylaşmadığımı söylemekten çekinmeyeceğim! Onu teyzesinin evine geri götürmeme izin vermesi için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Bunun yerine onu Londra'ya götürmem için bana yalvardı. Öğleden sonra evinize vardık, o zamana kadar onu yeterince görmüştüm ki, hiç kimsenin, hele de bir büyükbabanın onu kapısından çevirecek kadar katı yürekli olamayacağını hissettim. Ve söylediğiniz tüm o kaba sözlere rağmen, evde olsaydınız ve onu görseydiniz, ona acımış olmanız gerektiğini düşünüyorum. Ama evde değildiniz - ki bu benim için de onun için olduğu kadar büyük bir yüz karasıydı! Bu koşullar altında yapabileceğim en iyi şeyin onu çok eski bir arkadaşına götürmek ve nerede olduğunuzu öğrenip durumu size bildirene kadar onu onun sorumluluğuna bırakmak olduğunu düşündüm. Umarım şimdi sizi tatmin edecek şekilde bunu yapmışımdır."

"Yapabileceği tek bir şey var. Teyzesine dönmeli," dedi Nettlecombe. "Kızı okuldan *o* aldı, bu yüzden ona bakmak *onun* sorumluluğunda, benim değil!"

"Ben de tam bunu düşünüyordum!" diye başını salladı kadın.

"Bunu düşünmek zaman kaybı, hanımefendi: O gitmeyecek. Kendini aşçı yamağı olarak kiraya verse daha iyi olur!"

"Peki, neden yapmasın?" diye sordu hanımefendi, sinirlenerek. "Eminim çok saygın bir meslektir ve aklını başına alır ve tatmin olursa daha da yükselme şansı var!"

"Buna ne diyeceksiniz efendim?" diye sordu Vikont. "Torununuzun bir kadın olarak ekmeğini kazandığını bilmeyi içinize sindirebilir misiniz?"

Hizmetçi mi?"

Nettlecombe acımasız bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Ben biriyle *evlendim!*"

Bu açıklama doğal olarak Desford'un nefesini kesti. Söyleyecek söz bulamadı; ama leydim üzerinde bambaKka bir etkisi oldu. Nettlecombe'a döndü ve titreyen bir sesle: "Ben hiçbir zaman sizin hizmetçiniz olmadım, bunu siz de biliyorsunuz! Ben sizin hizmetçinizdim ve bunu hatırladığınız için size teşekkür ederim! Bana çirkin iftiralar atma fikri! Bir daha asla böyle bir şey yapmaya cüret etmeyin, yoksa benden bir ev konuşması duyarsınız lordum, bu yüzden sizi uyarıyorum!"

Biraz mahcup, biraz da endişeli görünüyordu ve aceleyle şöyle dedi: "Hayvanlaşma Maria! Öyle demek istemedim! Mesele u ki, Desford beni öyle bir ateGe attı ki, ne söylediğimi bile bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, bırak dirlensin! Sana yeni bir şapka vereceğim!"

Bu teklif anında bir uzlaşmaya yol açtı, hatta hanımım onu kucaklayacak kadar ileri gitti ve haykırdı: "*İşte* benim sevgili yaşlı Nettle'ım böyle olur!"

"Evet, ama onu seçmek için seninle geleceğim, unutma!" dedi lord hazretleri ihtiyatla. "Wilfred'in veledine gelince, onu evime almam için beni kandırabileceğini sanıyorsan Desford, bunu yapmayacağımı sana ilk ve son kez söyleyeceğim!"

"Sanmıyorum. Size önermek için izin istiyorum, efendim, ona bir harçlık vermelisiniz: kendini saygın bir şekilde sürdürmesine yetecek kadar. Bir servet değil, ama bağımsızlık."

Ama bu teklif Nettlecombe'un gözlerini dehşetle olduğu kadar kuşkuyla da yuvalarından fırlattı. Boğuk bir sesle: "Paramı o küçük çingeneye mi harcayacağım? Beni bir lahana kafalı mı sanıyorsun?"

Gelininden hemen destek aldı ve ona körüğünün elinden alınmasına izin vermemesini şiddetle tavsiye etti. Büyük bir açık , kendi payına Jonas'ın körüğünü kurtarmak için tırmıklamak ve kazımak gibi bir düğünceci olmadığı, sadece onun üzerinde hiçbir hak iddia etmeyen aceleci bir kıza atıldığını görmek istediğini ekledi. "Jonas'ın tekerine çomak sokmak zorunda kalman senin için yeterince kötü," dedi, "bir de bana nasıl davrandığını, seni elde etmeye çalıştığını düşününce

"Bırakın üstüme gelmeyi, onun ve o niffy-naffy karısının *bizim sırtımızdan* araba atları kadar yüksekte yaşadıklarını düşünmek bile midemi bulandırıyor!"

Vikont şapkasını ve eldivenlerini aldı ve küçümseyerek şöyle dedi: "Pekâlâ, efendim. Eğer para sizin için itibardan daha önemliyse, söylenecek başka bir şey yok ve ben de sizinle vedalaşacağım."

"Öyle!" diye tersledi Nettlecombe. "Kimsenin hakkımda ne dediği umurumda değil.

-Hiç umursamadım! Ve kendini ne kadar çabuk çıkarırsan o kadar memnun olacağım!"

Ama Vikont'un sözleri gelinin yüzünde bir tedirginlik gölgesiyle ona sertçe bakmasına neden oldu. Küstah bir tavırla şöyle dedi: "Eminim ki kimsenin lordumu suçlaması için bir neden yoktur! Hiç kimse onu kızın babasını reddettiği için suçlamadı ve o da onun oğluydu!"

Bu hızlı, belli belirsiz tedirginlik ifadesini kaçırmamış olan Vikont, kaşlarını hafifçe kaldırarak cevap verdi: "Şey, bu tam olarak doğru değil, hanımefendi. Büyük bir tahrik altında olduğu kabul ediliyordu, ama bazı insanlar onun sadece bir baba değil, aynı zamanda rütbeli bir adama yakışmayacak bir şekilde davrandığını düşünüyordu."

"Saçmalık!" diye bağırdı Nettlecombe, yüzü kızararak. "Kimin ne düşündüğünü nereden biliyorsun? Sen okul odasıındaydın!"

Vikont nazikçe, "Babamın da sizi suçlayanlardan biri olduğunu unutmuş olmalısınız, efendim," dedi. "Ve onaylamadığını da gizlemiyordu!"

Lord Wroxton'ın onaylamaması, Nettlecombe'a bir düzine ton üyesinin gözü önünde doğrudan kesik atarak ifadesini bulduğu için, Nettlecombe'un yüzündeki öfkeli kızarıklığın mor bir tona dönüşmesi şaşırtıcı değildi. Hırladı: "Wroxton'ın fikrini çok önemsiyorum!" diye hırladı ama parmakları pençe gibi kıvrıldı ve Desford'a sanki pençelerini boğazına geçirmek istiyormuş gibi baktı.

"Dahası," diye devam etti Desford acımasızca, "oğlunuza karşı davranışınız için ne tür bir mazeret bulunabilirse bulunsun, hiçbir suçu olmayan, ama sadece babasının cimriliğinin değil, aynı zamanda büyükbabasının hıncının da kurbanı olacak olan yetim kızına karşı davranışınız için hiçbir mazeret bulunamaz!"

"Bırakın istediklerini söylesinler! *Ne* dedikleri umurumda bile değil!"

"Bu konuda hiçbir şey bilmeyecekler!" dedi hanımım.

"Lordum bugünlerde pek ortalıkta dolaşmıyor, o yüzden-" Durdu ve çok rahatsız edici bir şekilde gülümseyen Desford'a .

"Oh, evet, bilecekler, hanımefendi!" dedi. "Size söz veriyorum, bu hikaye bir hafta içinde tüm kasabada duyulacak!"

"Jackanapes! Rush-buckler!" Nettlecombe ona tükürdü.

Ama bu noktada hanımım hemen araya girdi ve kapılmaması için ona yalvardı. "Aceleci davranmak iyi olmaz!" diye ısrar etti. "İnsanların senin hakkında söyledikleri umurunda olmayabilir, ama benim inancıma göre suçlanacak olan benim! Arkadaşlarınız bile bana karşı çok sert davrandılar ve bu kızla hiçbir şey yapmamanızı benim yaptığımı söyleyeceklerinden hiç şüphem yok ve bu *bana* uymaz, lordum ve hiçbir tartışma bana aksini söyletemez!"

"Ve paramı kız için harcamak bana yakışmaz! Bir dahaki sefere ona yıllık ödeme yapmamın benim görevim olduğunu söyleyeceksin!"

"Hayır, vermeyeceğim. Sizden de beklenemez, ona harçlık vermeniz de... Çünkü ne zaman harçlık ödemek zorunda kalacağınızı kim bilebilir ki? Harçlıklarla işim olmaz: her üç ayda bir böyle bir şeyin ödenmesi insanı huzursuz eder. Hayır, kafamda daha iyi bir fikir var, kız için de daha iyi! Zavallı küçük kızın istediği şey bir yuva ve sen de ona bunu verebilirsin, hem de cüzdanını sıkıştırmadan. Neden ona yazıp aileye almayı teklif etmiyorsun? Seni üzmemesini sağlarım,

ve beni de endişelendirmeyecek. Aslında düşündükçe ona sahip olmayı daha çok *istediğimi* hissediyorum. Bana arkadaşlık edecek."

"Wilfred'in veledini aileye almak mı?" diye tekrarladı, neredeyse afallamıştı.

Onun elini okşadı. "Lordum, Wilfred'in veledi olmasının onun suçu olmadığını söylerken haklıydı. Onun için üzüldüğümü belirtmek isterim! Ve eğer düşündüğün masrafsa, Nettle, onun bir tasarrufçu olduğu ortaya çıkarsa buna şaşırman, çünkü beslenecek fazladan bir boğaz olmazdı, çünkü biliyorsun Londra'dan ayrılmadan önce Betty'yi ödedim, sadece çarşafı onarmak, avizeleri ve en iyi porselenleri yıkamak ve yaşlı Lattiford'a gümüşle yardım etmek için bir kız tutmanın günahkar bir para israfı olduğunu düşündüm. Gerçi onun kadar yaşlı ve hasta bir uşağı tutmak daha büyük bir para israfı ama onu gönderirseniz emekli etmek zorunda kalırsınız, o yüzden çalışabildiği sürece onu tutmak bizim için en iyisi."

Onu bıkkınlık içinde dinleyen Nettlecombe patlarcasına konuştu: "Hayır, size söylüyorum! Onu evime almayacağım!"

"İzin verin de içinizi rahatlatayım!" dedi Desford. "Onu kesinlikle evinize almayacaksınız, efendim! Bir kölelikten kaçmasına yardım etmedim ki başka bir köleliğe atılsın!"

Leydimin beklemesi için yaptığı ricayı duymazdan gelerek kapıya doğru yürüdü. Koridorda onu takip etti, lordunun huysuzluğunu yanlış anlamaması için yalvardı ve onu kendine getireceğine güvenebileceğini söyledi. "Mesele şu ki," dedi ciddiyetle, "zavallı beyefendinin keyfi yerinde değil ve bütün bu olanlardan sonra beni kaybedeceğini düşünmesine şaşmamalı, çünkü Jonas denen o serseri ona şapka çıkardığımı söyleme küstahlığında bulundu, ki bunu ne yaptım ne de düşündüm! Tek düşündüğüm onu rahat ettirmektir, yemin ederim ki öyle de yaptım! Dahası, şimdiye kadar sahip olduğu en tasarruflu hizmetçiydim! Ama Jonas benim bir erkek tuzağı olduğumu söylemeye ve babasını bana karşı uyarmaya başlayınca! Lord hazretlerine dönem sonunda ayrılmam gerektiğini söylemek zorunda kaldım, çünkü düşünmem gereken iyi bir ismim var, değil mi? Bu yüzden Lord Hazretleri bana bir Teklifte bulundu, Efendi Jonas'ın benden kurtulmaya çalışmaktan tek kazancı bu oldu!" Sözlerini muzaffer bir edayla bitirdi ama Vikont hiç tepki vermeyince kolunu sıkıca kavradı ve kibarca şöyle dedi "Ve gelince

Torununu *köle* yapmak, demek istediğimi tamamen yanlış anladınız, lordum! Kendim yapmayacağım bir şeyi ondan istemeyeceğime eminim-evet, hem de defalarca yaptım! Bunun için doğduğumdan değil, dikkatinizi çekerim! Tanrım, hayır! Zavallı babam yaşasaydı da benim düştüğüm durumu görseydi mezarında ters dönerdi diye düşünüyorum sık sık; onun gibi mirastan mahrum bırakılmış, İlk'im servetini kaybetmiş ve beni evsiz barksız bırakmış, bu yüzden elimden geldiğince kendi ekmeğimi kazanmak zorunda kalmıştım. İnsanın hak ettiği mevkiden inmesinin ne demek olduğunu benden daha iyi kimse bilemez, bu yüzden Bayan Steane'in büyükbabasının evinde *hizmetçi* olacağını düşünüyorsanız köprüyü geçtiniz, lordum! İyi bir evi olacak ve annesine yardım etmek için herhangi bir kibar kızdan beklenmeyecek bir şey yapması istenmeyecek!"

"Nefesinizi boşa harcıyorsunuz, hanımefendi," diye karşılık verdi, elini kolundan acımasızca çekerek merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.

Şaşkına dönmüş bir halde, Parth'lı bir atış yaptı. "Ne olursa olsun," dedi yüksek sesle, "kıza bir ev teklif etmeyenin ben olduğumu söyleyemezsin!"

BÖLÜM 10

" ^ "

Lord Nettlecombe'un lojmanından ayrıldıktan sonra birkaç dakika boyunca Vikont öfkeyle dolup taşı, ama High Town'a giden yolu yarılادığında bu öfke azalmıştı ve son görüşmenin komik yönü onu öyle etkiledi ki, gözlerindeki öfke parıltısı kayboldu ve ağzındaki sertleşmiş çizgiler gevşedi. Söylenenlerden bazılarını hatırlayınca kıkırdamaya başladı; Nettlecombe'u o güne kadar çalıştırdığı en tutumlu hizmetçiyle evlenmeye iten sahneleri gözünün önüne getirdiğinde, bu bayağı yaratıktan hoşlanmaya çok yakın olduğunu fark etti.

Yanında bu şakayı paylaşacak birinin olmasını çok isterdi: örneğin, gülünçlük duygusu kendisinininki kadar canlı olan Hetta. Elbette ona her şeyi anlatacaktı ama saçma bir deneyimi anlatmakla paylaşmak aynı şey değildi. Umarım Hetta, bulunduğu huysuz adamla evlenmek gibi bir hata yapmazdı.

Inglehurst'te onun peşinde sallanıyordu, çünkü ona hiç uymayacaktı: Bir şaka yaptığında ona şaşkın bir sesle ne demek istediğini soracak türden yavaş biriydi. Bir düşününce, Hetta'nın taliplerinden hiçbiri -ve Tanrım, ne kadar çok talibi olmuştu!- ona hiç layık görünmemişti: böylesine zeki bir kızın, kendisine hiç de uygun olmayan erkekleri bir bakışta tanıyamaması ne tuhaf! Kızın sayısız talibini hatırladığında, hoşuna giden birini aklına getiremiyordu. Aralarında birkaç ölü sıkıcı vardı; gevezeliği hiç bırakmayan en az iki mesane; ve ona göre gerçekten çok zayıf sopalar olan çok sayıda adam.

Bu düğünceler aklını karşılaştığı acil sorundan uzaklaştırmıştı ama kısa süre sonra bu düğünceler tekrar aklına geldi ve görevinin bağırsızlığına gülme ya da kadınların garip kaprisleri üzerine spekülasyon yapma isteğine son verdi. Daha az kararlı bir adam, bir yerleşimciye bahşış verildiğini hissedebilir ve havlusunu ringe atabilirdi, ancak Vikont'un kolay giden doğasında güçlü bir kararlılık çizgisi vardı ve bu ya da başka bir davada yenilmeye hiç niyeti yoktu. Kesinlikle bir yenilgi almıştı, bu yüzden şimdi yapması gereken Cherry'nin gelecekteki refahını sağlamak için başka bir yol düşünmekti. Aklına hemen hiçbir şey gelmedi. Onun ne yaptığını, Inglehurst'te mutlu olup olmadığını ya da mutlu olamayacak kadar endişeli olup olmadığını merak etti ve hafif bir şok hissiyle onu orada bırakalı dokuz gün olduğunu fark etti.

Bir bilse, Cherry son derece mutluydu ve sadece ara sıra geleceğini düşünüyordu. Sanki hayatı boyunca Inglehurst'te yaşamış gibi çevresine uyum sağlamıştı ve Leydi Silverdale'in komşularına verdiği küçük partiler kadar ev sahiplerine faydalı olmaktan da zevk alıyor gibiydi. Aslında Henrietta onun daha fazla zevk aldığını düşünüyordu, çünkü çekingen bir mizacı vardı ve utangaçlığı dilini bağlıyordu, öyle ki yemek masasında bir yabancının yanına oturduğunda konuşması tek heceli olmaya meyilliydi. Henrietta bunu Lady Bugle'ın davranışlarına bağlıyordu. Zavallı çocuğu arka plana itmiş, kuzenlerinden çok daha önemsiz olduğunu ve asla kendini onlarla eşit görüyormuş gibi öne çıkmaması gerektiğini ona o kadar sistematik bir şekilde empoze etmişti ki, bu onun için ikinci bir doğa haline gelmişti.

Henrietta onun yabancılardan neredeyse hastalık derecesinde çekinmesinin üstesinden geleceğini umuyordu, çünkü ona göre bu aşırı utangaçlık, dünyada kendi yolunu çizmek zorunda olan beş parasız bir kadın için bir handikaptı. Ne yazık ki, evi ziyaret eden çeşitli genç beyefendilerle, onların babalarıyla olduğundan çok daha huzursuzdu. Ancak onlarla tanıştıktan sonra daha az utangaç olmaya başladı ve onlarla gayet doğal bir şekilde sohbet etti. Sör Charles ve genç Bay Beckenham'la çok geçmeden dostça anlaşmaya başladılar; ama onu gençliğinin centilmenliğinin nesnesi haline getirme eğilimi gösteren Tom Ellerdine'e belirgin bir çekingenlikle davrandı. Henrietta bunun çok yazık olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Leydi Silverdale aynı fikirde değildi. "Kendi adıma," dedi, "bence çok güzel davranan bir kız. Bugünlerde pek çok kızın yaptığı gibi, hiç de şımarık ya da küstah olmaması beni şaşırtıyor, çünkü bir Steane'in bu kadar iyi huylu olması beklenemezdi ve annesi de hiç öyle biri değildi. Onu tanıdığımdan değil, çünkü Wilfred Steane ile okulun dışında kaçtı, biliyorsunuz, bu da en şok edici incelik eksikliğini gösteriyor ve tam da o Bugle kadınının kız kardeşinden beklenecek bir şey!"

Henrietta gülerek, "Sevgili anneciğim, Lady Bugle'ı kötüleme konusunda sana katılmaya tamamen hazırım, ama bu çok ileri gitmek olur!" dedi. "O korkunç bir yaratık, ama ben onun oldukça sıkıcı bir şekilde saygıdeğer olduğuna ikna oldum!"

"Aman Tanrım, Hetta, bir tanesini nasıl da kaldırırıyorsun!" Leydi Silverdale şikayet etti. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun! O aşırı derecede görgüsüz bir kadın ve kabul edersiniz ki sevgili küçük Cherry öyle değil! Bence öyle olmaması gerekirdi, çünkü hepimiz Steane'lerin nasıl olduğunu biliyoruz ve Wisset'ler aleyhinde bir şey söylendiğini hiç duymamış olmama rağmen, onlar ilk çevrelerde hareket etmediler. Yaşlı Bay Wisset'in avukat ya da onun gibi bir şey olduğunu sanıyorum. Cherry'nin teyzesinin evinden başka bir evi olmadığını düşünürseniz, bu güzel ve mütevazı tavırları nasıl edindiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Bunları kesinlikle Amelia Bugle'dan öğrenmiş olamaz!"

"Hayır, sanırım bunları Bayan Fletching'den öğrenmiş olmalı," dedi Henrietta. "Cherry'nin bana anlattıklarına bakılırsa, mükemmel bir kadın olmalı."

-ve faturaları ödemeyi unutmuş olsa da Cherry'yi onun okuluna yerleştirmiş olması Bay Wilfred Steane'in şerefine!"

"Belki de öyledir," dedi Leydi Silverdale, Bay Wilfred Steane'in karakterinde kurtarıcı bir lütuf görmek istemeyerek, "ama kendi adıma, gözüne ilk çarpan okulu seçtiğini düşünmeyi tercih ederim. Ve ben Cherry'nin davranışlarının Bayan Fletching'in ona öğretebileceği herhangi bir dersten çok, onun mizacından -o kadar sevimli, yardımsever ve prensip sahibi olmasından- kaynaklandığını düşünme eğilimindeyim. Birinden ne kadar nadiren hoşlandığımı bilirsin canım, ama Cherry'den çok hoşlandığımı ve bizden ayrıldığında onu çok özleyeceğimi itiraf etmeliyim. Gerçekten de, eğer Nettlecombe onu evlat edinmeyi reddederse, ki bu beni hiç şaşırtmaz, çünkü her zaman balmumu kadar yakın olduğu bilinirdi ve "son yıllarda tam anlamıyla *ucube* oldu - onu burada tutmak için çok iyi bir fikrim var!"

Annesinin insanlardan ne kadar nadiren hoşlandığını değil, ama ne kadar sık hoşlandığını ve son çırağının karakteri konusunda yanıldığını nasıl kaçınılmaz olarak anladığını çok iyi bilen Henrietta irkilerek haykırdı: "Yakışıklı tuğlalar, anne, sana yalvarıyorum! Cherry'yi sadece bir gecedir tanıyorsun!"

"Onu dokuz gündür tanıyorum," diye yanıtladı leydi hazretleri ağırbaşlılıkla. "Ve senden rica ediyorum, Hetta, benimle konuşurken kaba argo kelimeler kullanma! Ya da herhangi biriyle, çünkü bu sana hiç yakışmıyor! *Tuğlaların üzerinde yakışıklı* bir şekilde durmanın ne anlama gelebileceği konusunda en ufak bir fikrim yok, ama Charlie'nin bunu söylediğini duyduğunu tahmin ediyorum ve sana genç erkeklerin söylediklerini taklit etmenin çok yanlış olduğunu söylemeliyim."

"Charlie'yi suçlamayın, hanımefendi!" dedi Henrietta, gözleri kahkahalarla parlayarak. "Desford, düşüncesizce bir şey yapacağımı düşündüğü zaman böyle söyler! Ama bunu size söylememeliydim, özür dilerim! Umarım Cherry hakkında bir karara varmadan önce dikkatlice düşünürsünüz."

"Elbette öyle yapacağım," dedi Leydi Silverdale. "*Bundan emin olabilirsiniz!*"

Henrietta bundan pek emin değildi ama Leydi Silverdale'i harekete geçirecek çok az şeyin, kendisinin karşı çıkmasından daha olası olduğunu bildiği için daha fazla konuşmadı. Düşündüğünde, annesinin iffetli kulaklarını rahatsız eden argo ifadeyi söylemesine neden olan duyuruya hazırlıklı olması gerektiğini fark etti, çünkü Cherry'nin giderek daha fazla beğeni kazandığını izlemiş ve birkaç kez Leydi Silverdale'in, "bizim tatlı küçük güneş ışığımız" olmadan nasıl var olduğunu düşünemediğini söylediğini duymuştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu: Leydi Silverdale'in Cherry'nin ziyaretinden hoşlanması da şaşırtıcı değildi, çünkü Cherry nazik ev sahibesi ne isterse yapmaya her zaman hazırdı ve ayak işlerini seve seve yapar, karmakarışık nakış ipeklerini çözer, onunla bahçelerde sıkıcı ve yavaş yürüyüşlere çıkar, landaulette'yle sakin gezintilerinde ona eşlik eder, ona yüksek sesle kitap okur ve çok sıkıcı anekdotlar biriktirmesini içten bir ilgiyle dinlerdi. Bu görevler şimdiye kadar Henrietta'nın payına düşmüştü ve her ne kadar seve seve yerine getirmiş olsa da, onu çok sıkmışlardı ve hiçbirisi daha önce defalarca anlatılmış anıları dinlemekten ve Lady Silverdale'in iflah olmaz bir tutkuyla bağlı olduğu edebiyat türü olan saçma sapan romantik ve macera dolu romanları yüksek sesle okumaktan daha fazla değildi. Ama Cherry'nin Inglehurst'e gelişinden üç gün sonra Henrietta hafif bir soğuk algınlığına yakalanmış, bu da boğazını yüksek sesle kitap okuyamayacak kadar ağrıtmıştı ve bu önemsiz rahatsızlığı geçene kadar Cherry'nin onun yerini almasını önermişti. Cherry'nin iğrenç derecede sıkıcı bulacağından korktuğu bir görevi ona yüklediği için ondan özür dilemişti ama Cherry gerçekten de sıkıcı bulmayacağını söylemişti. En azından başlangıçta harika görünüyordu, ama çok geçmeden Henrietta, Cherry'nin edebi zevkinin Leydi Silverdale'inkine tıpatıp uyduğunu fark etti. Bayan Fletching'in roman okumasına hiç izin vermemiş olmasına rağmen, Henrietta'nın ona verdiği örnekten anında etkilenmiş, bahtsız kadın kahramanın tüm telaşlarına kapılmış, kahramana tapmış, kötü adamdan nefret etmiş, olay örgüsündeki her savurganlığı eleştirmeden kabul etmiş ve Leydi Silverdale ile hikâyenin nasıl biteceğini hevesle tartışmıştı. Leydi Silverdale'in abone olduğu aylık bir dergi olan *Mirror of Fashion*'ı da en az onun kadar ilgi çekici buluyordu ve Leydi Silverdale istediği sürece bu dergiyi incelemeye hazırdı. Kabul etmek gerekirdi ki, güzel bir yüz, ilgi çekici tavırlar ve tatlı bir mizacın tüm avantajlarına rağmen, bir özelliği ondan esirgenmişti: Ne yazık ki zekâdan yoksundu, diye düşündü Henrietta.

Gençliğin verdiği içtenlik onu terk ettiğinde, Leydi Silverdale kadar aptal olacaktı (muhtemelen o kadar tembel olmasa da) ve üstün zekâlı herhangi bir erkek için üzücü bir sıkıcı olacaktı, çünkü sadece önemsiz şeylerle ve ev meseleleriyle ilgileniyor ve daha geniş konular hakkında çok az şey anlıyordu. Hatırı sayılır bir zihin gücüne sahip olan Henrietta için bu durum onu küçük bir çocuktan daha arkadaş canlısı yapmıyordu ama Leydi Silverdale'e çok yakışıyordu ve muhtemelen başka yaşlı ve aptal bir hanımefendiye de yakışırdı. Ama sevmek ve el üstünde tutulmak için haykıran sevecen bir kız için ne kadar kasvetli bir ihtimaldi! Henrietta iç geçirdi, ama Nettlecombe onu kabul etmeyi reddederse, geleceğiyle ilgili soruna başka bir çözüm göremiyordu. Annesinin Cherry'yi yanında tutmayı aklına koyduğunu fark etmesi onu ciddi şekilde dehşete düşürdü. Leydi Silverdale'in kızın üzerine titremeye devam edeceğine güvenemezdi; her an ondan hoşlanmayabilirdi ve bunu yapmasa bile, aile Londra'ya taşındığında, ki bunu her zaman ilkbaharda yaparlardı, onu neredeyse kesinlikle can sıkıcı bir yük olarak görecekti ve terzisinden başka bir bakıcıya en ufak bir ihtiyaç duymayacak kadar çok sosyal aktiviteyle meşgul olacaktı. Londra'da Cherry kaçınılmaz olarak tüm ev sahiplerinin baş belası olan o yorucu Fazladan Kadın olarak görülecek ve davetli hanımlardan birinin ani rahatsızlığı, hanımefendinin akşam yemeği partilerinden bazılarına katılmasına yol açarsa kendini şanslı sayacaktı. Leydi Silverdale'in çöpçatanlık içgüdülerinin onu Cherry için uygun bir koca bulmaya yönelteceğini düşünmek, olasılığın çok ötesinde bir hayale kapılmak demektir: Bu içgüdüler, inatçı kız kurusu, aksi halde kaygısız olan varlığındaki neredeyse tek kusuru oluşturan kızı üzerinde yoğunlaşmıştı. Bir ya da iki yıl içinde çok sevdiği oğlu için bir gelin arayacağına kuşku yoktu, ama Cherry için bir eş bulma görevini hiçbir zaman düşünmeyecekti. Kardeşini düşünmek Henrietta'nın içini bir huzursuzluk kapladı. Leydi Silverdale'in aklına, Inglehurst'teki zorunlu ikameti sırasında Cherry ile flört ederek dikkatini dağıtmaya çalışabileceği gelmemişti, ama Henrietta onun hakkında hiçbir kuruntuya kapılmıyordu ve onun Cherry'ye ilk gördüğünden çok daha olumlu bakmaya başladığını biliyordu. Artık Cherry'den küçümseyici bir tavırla küçük bir şeymiş gibi söz etmiyordu ama Leydi Silverdale'in sabah ziyaretçilerinden en az ikisine onu küçük bir kedicik olarak tarif etmişti. Henrietta bir an bile onun ciddi bir niyeti olduğunu düşünmedi ve Cherry'nin ona karşı dostça tavrının, Leydi Silverdale'in ona olan ilgisinden kaynaklandığından kuşkulandı.

Annesinin ve kız kardeşinin hassasiyetlerini incitmekten kaçınmak için çok uygun bir istekti ve hiç de onun yaklaşımlarını cesaretlendirme arzusundan kaynaklanmıyordu. Bağılangıçta ondan çok utanmıyordu, ama onu daha iyi tanıdıkça bu utangaçlığı doğal olarak geçmiyordu ve çok geçmeden onu büyük ölçüde kabullenmişti, ona karşı bir ağabeyine davranacağından biraz daha fazla törenle davranmaya başlamıştı. Onun için bir şeyler getirip götürüyor, onunla iskambil, tavla ve dama oynayarak, hatta sağ elini kullanamamasının üstün yeteneğini dengelediği span- counters gibi çocukça oyunlar oynayarak onu oyalamaya çalışıyordu. Bunları onun için üzüldüğünden ve annesiyle kız kardeşinin onu eğlendirmelerine yardım etmek istediğinden yapıyordu; ama bu tür oyunları oynamaktan hoşlanmasına ve onunla boy ölçüşebilecek kadar genç olmasına rağmen, Henrietta ondan pek hoşlandığını sanmıyordu. Bu Henrietta'nın tekrar iç çekmesine neden oldu. Cherry'nin Charlie'nin cazibesine kurban gitmesini istediğinden değil, ama Cherry'nin karşılaştığı her genç erkeğe karşı bu kadar kayıtsız olmamasını diledi, çünkü kayıtsızlığı, dili tutulmuş bir utangaçlıkla birleştiğinde, onu avantajlı göstermiyordu. Doğal ve rahat davrandığı erkeklerin neredeyse hepsi onun babası olacak kadar yaşlıydı; ya da o kadar orta yaşlı olmasalar bile, olası bir talip olarak düşünülemeyecek kadar yaşlılardı. Desford'dan kesinlikle hoşlanıyordu, ama yaşça kendisinden sadece on yaş büyük olmasına rağmen, deneyim olarak en az yirmi yaş daha büyüktü ve Henrietta onu olası bir talip olarak değil, bir koruyucu olarak gördüğüne inanıyordu (ve umuyordu). Cary Nethercott ve Sir James Radcliffe de Henrietta'nın beğenisini kazanmıştı ama bu iki nazik beyefendi de otuzlu yaşlarındaydı ve muhtemelen bu yüzden Inglehurst'geldiklerinde kabuğuna çekilmeyip onlarla hayal edilebilecek en doğal tarzda sohbet etmişti. Hatta bir akşam yemeğinde Bay Nethercott'un yanında otururken ona Leydi Silverdale'e okuduğu romanı bile anlatmıştı. Henrietta bunu yaparken onu duymuş ve kendisine anlatılan karmakarışık hikâyeyi ilgiyle dinlemesine neden olan bu iyi huy karşısında sessiz bir hayranlık duymuştu.

Charlie'ye gelince, eğer yakışıklı bir güzel ona yaklaşacak olursa, Cherry'ye ayıracak zamanı olmayacağından hiç şüphesi yoktu. Ne yazık ki bu civarda yaşayan göz alıcı güzeller yoktu ve çok az sayıda bekâr genç kadın vardı. Talihsizlik mi yoksa özel ahbabları mı, hiçbirini kim selamladı

Hertfordshire'da ya Brighton'da eğleniyorlardı ya da çok fazla eğlence, şenlik ve eğlence gezisinin bünyelerinde ve cüzdanlarında yol açtığı tahribattan kurtulmak için ülkenin uzak bölgelerindeki ebeveynlerinin evlerine çekilmişlerdi. Leydi Silverdale sürekli olarak, eğer iki ya da üç arkadaşı ziyaret mesafesinde yaşıyor olsalardı, onu eğlendirmek için atlarına atlayıp gelebileceklerini söylüyordu; hatta o kadar ileri gitti ki, içlerinden birini Inglehurst'te bir ya da iki hafta geçirmeye davet etmesini önerdi. Adam bu fikri reddetti ve arkadaşlarının bütün gün yapacak hiçbir şey bulamadan taşrada tıklıp kalmayı ve akşamları da kısa whist ya da yarım gine ticaretinden başka bir şeyle eğlenememeyi çok kötü bulacaklarını söyledi. Bu tatsız konuşmayı yaptıktan sonra, kız kardeşinin gözlerini kitabından kaldırdığını ve kalkık kaşlarının altından onu dikkatle incelediğini gördü. Rengi attı ve annesinden özür dileyerek şöyle dedi: "Nezaketsizlik etmek istemedim hanımefendi, ama nasıl olduğunu anlamıyorsunuz! Yani, ata binemezken, araba kullanamazken, bilardo oynayamazken ya da *herhangi bir şey* yapamazken birisini beni ziyarete davet etmek nasıl mümkün olabilir ki?"

Leydi Silverdale bu argümanın gücünü gördü; ama sonraki yirmi dakika boyunca pişmanlık duymaya devam ettiği için Henrietta, Charlie'yi koltuktan kalkıp odadan çıktığı için pek suçlayamazdı.

Onun için üzülyordu, ama uzun zamandan beri onun bitkin görünümünün ve yaralarının geç iyileKmesinin kazadan çok, kendi özel görüKüne göre hızlı, serseri bir gruba ait olan ve karakterini hızla mahveden o seçkin ruhlarla birlikte sürdürdüğü dağınık yaKamdan kaynaklandığından kuKkulanıyordu. Bu şüphesi, kazadan iki gün sonra onu ziyaret eden ve genç *koçbaşının* kendini vurmasının iyi bir şey olduğunu açıkça söyleyen Squire tarafından da doğrulanmıştı. Charlie'nin mütevellilerinden biriydi ve hem onu hem de kız kardeşini hayatları boyunca yakından tanımıştı ve sözlerini sakınmaya gerek görmedi. Charlie'nin istediği şeyin uzun süreli bir kira kontratı olduğunu söyledi. "Hızla ilerliyor, canım: bunu anlamak için ona bakmak yeterli! Anneni onun kasabada serbest bırakılamayacak kadar toy olduğu konusunda uyardım, ama tek yaptığı onu önlüğünün iplerine bağlı tutmamaktan, ona tam bir güven duymaktan ve bu daha pek çok şeyden söz etmek oldu. "Her yolunda," dedim ona, "eğer çocuğun babası hayatta olsaydı ya da ağabeyleri ya da ona nasıl devam etmesi gerektiğini söyleyecek bir *erkek* vasisi olsaydı,

ve onu hiçbir kadının bilmediği şeylere karşı uyarmak istiyorum, ama-' Oh, pekala! Dökülen süt için ağlamanın faydası yok, o yüzden daha fazla konuşmayacağım. Gerçi baban, tanıdığım en zeki adam, hanımefendinin kendisini Charlie'nin vasisi olarak ataması için kandırmasına nasıl izin verebildi- Vay, vay, dilim sürçtü, ama sen mantıklı bir kızsın, Hetta, ve bunu yanlış anlamayacaksın! Bu son aptallığın Charlie'ye bir ders vereceğini ummalıyız!" Bir tutam enfiye ile kendini tazeledi ve yüreklendirici bir ses tonuyla ekledi: "Babası kadar iyi bir adam olmaması için hiçbir neden yok! Çoğu yavrunun kendi ayakları üzerinde durması zaman alır, bilirsin Hetta! Onun için en iyisi güzel bir kıza bağlanmak! Modanın göz alıcı kadınlarıyla düşüp kalkıyor ama bunun bir zararı yok! Saman kızlarla iç etek ilişkisi yok ve bunu benden duyabilirsin, çünkü Londra'ya yerleştiğinden beri gözüm onun üzerindeydi!"

"Ne yapabilirim, Sör John?" diye sordu sertçe.

"Bir şey yapamam!" diye cevap verdi, enfiye kutusunu binici ceketinin geniş cebine geri koyarken. "Sadece onu eğlendirmek için elinden geleni yap , şu an olduğundan daha iyi bir noktaya gelmeden kaçıp gitmesin!"

Bu tavsiyeyle yetinmek zorundaydı ama bu tavsiyeye uymayı neredeyse imkânsız buluyordu. Charlie'yi eğlendiren tek şey, takip etmekten men edildiği kır sporları ve neredeyse her çeşit oyundu. Doğrusunu söylemek gerekirse, yeteneklerine meydan okuyan bu tür oyunlardan hoşlanıyordu, ama satrançta iyi oynayan Henrietta'nın iskambilden anladığı o kadar azdı ki, onunla oynamak canını sıkıyordu. Öte yandan Cherry'nin satrancın inceliklerini öğrenmek için ne arzusu ne de yeteneği vardı, ama ona öğrettiği herhangi bir kâğıt oyununun kurallarını ve amaçlarını kavramasını sağlayan belirli bir çabukluğa sahipti ve onun tehlikeli bir rakip haline gelmesinin uzun sürmeyeceğini ilan etmesine neden olacak kadar iyi oynuyordu.

"Ne kadar iyi bir şey, canım!" Leydi Silverdale kızına sırrını açtı. "Sonunda onu oldukça iyi eğlendirecek bir şey bulduk! Bilirsin, beyler her zaman birilerine bir *şeyler öğretmeyi* severler, ama senin ve benim gibi insanlar, aşkım, yetenekli olmadıklarında ya da bize anlattıklarını hemen anlamadıklarında canları sıkılmaya çok meyillidir. Ne?

Sevgili küçük Cherry'nin kartlara ilgi duyması ne büyük bir şans! Onu bana getirdiği için Desford'a kesinlikle minnettarım!"

Ama iki gün sonra Cherry'nin yıldızı geçici bir tutulma yaşadı, çünkü Leydi Silverdale'in en uzun süreli cici-beos'u, eve taşıdığı güllerden birini ona vermesi için yalvaracak kadar akılsızdı. Şakacı bir centilmenlikle, daha güzel kokacağını söyleyerek gülü kendi güzel elleriyle iligine koyması için ısrar etti. Leydi Silverdale ona bir büyükbaba gözüyle baktığı için, ki gerçekten de öyleydi, onun bu isteğini yerine getirdi ama kendisine yaptığı iltifat karşısında kıkırdamaktan da kendini alamadı. Öte yandan Leydi Silverdale hiç eğlenmemiştir ve Henrietta endişeli bir an için Cherry'nin popülaritesinin çoktan sona erdiğinden korktu. Neyse ki, Leydi Silverdale'in sadık hayranı, onun sertleşen yüzüne bir kez baktıktan sonra, Cherry'nin eve girmesine sevindiğini, çünkü onun yaşındaki kızlara ne bilemediğini kadar zekiydi ve leydimin yanındaki kaba koltuğa tekrar otururken ekledi "Artık birlikte rahat edebiliriz leydim!" Bu onu o kadar yumuşattı ki, Cherry'yi azarlamak yerine onu yabancı beyleri kendisiyle flört etmeye teşvik etmemesi konusunda uyarmakla yetindi. Ama bu hafif sitem bile Cherry'nin gözlerinden irkilerek yaşlar akmasına neden olurken, titreyen bir sesle haykırdı: "Oh, hayır, hayır! Gerçekten de öyle yapmadım! Siz istediğiniz için bana karşı nazik davrandığını sanmıştım, hanımefendi!" Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken yalvarırcasına ekledi: "Bana kızmayın! Lütfen bana kızmayın, sevgili Leydi Silverdale! Benden hoşnut olmamanıza dayanamam, çünkü bana yaptığınız bunca iyilikten sonra ben de sizden hoşnut olmam!"

Bu konuşmadan çok etkilenen Leydi Silverdale, kendisi de birkaç damla gözyaşı dökecek kadar eridi ve bir saat içinde, kıskanç kız kurusu Cherry'yi sinsice eleştirdiğinde, terzisine onun kötü huylu bir yaratık olduğunu ve bir daha Bayan Steane'den Bayan Steane *diye* bahsetmeye cüret ederse, kendisini karaktersiz biri olarak bulacağını söyledi. Bunun üzerine Cardle da gözyaşlarına boğuldu, ama bu duyarlılık gösterisine kendi erdemlerinin tanınmaması gerektiğine dair ağıtlar ve leydimin çok geç olmadan gerçek dostlarının kimler olduğunu öğreneceğine dair dindar bir umut eşlik ettiği için, Leydi Silverdale bu sözler üzerine kendi gözyaşlarına boğulma eğilimine yenik düşmekten kolayca kaçınabildi.

en küçük bir tahrik. Cardle'dan özür dilemeyi kabul etti, ama soğuk bir ağırbaşlılıkla; ve hemen Henrietta'ya Cardle'ın tahammül edilemez derecede huysuzlaşmaya başladığını ve eğer bu kadar iyi giyiniyor olmasaydı ondan kurtulmaya çok meyilli olacağını söylemeye gitti. Henrietta elbette bu tehdidi yerine getirmesi için hiçbir şeyin onu ikna edemeyeceğini biliyordu, ama annesinin anlattığı acı dolu sahne yüreğini burktu. Ona göre, hiçbir şey Cardle'ın, rakibi olduğuna inanmakta ısrar ettiği birine karşı duyduğu kıskançlığı daha fazla artıramazdı. Cardle'ın iğrenç bir şekilde kibirli olduğunu kabul ederek, ama hanımına o kadar bağlı olduğunu, annesinin kendi kızının bile onun için tek ayrıcalığı olarak gördüğü herhangi bir hizmeti yerine getirmeye cüret etmesine içerlediğini söyleyerek, sinirlenen ebeveynini yatıştırarak barış yapma görevine girişti. "Dua et de bu gece seni yatırırken ona nazik bir şeyler söyle anne! Hâlâ ona kızgın olduğunu düşünürse ağlayarak uyuyacak!"

Bu taktikler Leydi Silverdale üzerinde çok başarılı oldu ama Henrietta, Cardle'ın Cherry'ye karşı kalbini yumuşatmayı başar. Cherry'nin ziyaretinin yakında sona erme olasılığından söz etmek bile Cardle üzerinde en ufak bir etki yaratmadı. "Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi, bayan!" dedi alaycı bir tavırla. "*Kesin olan bir şey var! Leydim onu burada yaşamaya davet ettiği gün, ben de bu evden ayrılacağım! Size acıyorum Bayan Hetta, burnunuzu o küçük şıfıntıya kaptırdığınız ve onun kandırmacalarına kandığınız için, en az benim zavallı kandırılmış hanımım kadar! Ve bana onun kurnaz bir şıfıntı olduğunu söylemeye hakkım olmadığını söylemenin bir yararı yok, ki siz konuyu açmasaydınız bunu yapmaya cüret etmezdim, çünkü ben ne bildiğimi biliyorum ve umarım ve dua ederim ki ona olan iyiliğinizden pişman olmazsınız!*"

Henrietta, Desford'un Harrowgate'ten dönüşünün uzun sürmeyeceğini umarak hararetle yemeğe indi.

Aslında, Vikont'un beklediğinden daha uzun bir süre gecikmişti, çünkü güneye yaptığı yolculuk, kuzeye yaptığı yolculuğu bu kadar hızlı kılan iyi talihle birleşmemiştir. Başına bir dizi talihsizlik geldi, bunlardan en ciddisi olan lastik kaybı onu bir buçuk gün boyunca canından bezdirdi; bu kaza Harrowgate'ten yola çıktığı ilk gün, Chesterfield ile Mansfield arasında bir Cumartesi günü meydana geldi. Tarafından

Karavan Mansfield'e doğru yola çıktığında, gerekli onarımın yapılması için çok geç kalınmıştı ve Pazar günü hem tekerlekçinin hem de işyerlerinin kapalı olduğu görüldü: biri, sahibi Pazar Seyahati'nin sert bir muhalifi olduğu için; diğeri ise demirci, günü evli kız kardeşiyle geçirmek için gittiği için. Pazartesi sabahı, Pazartesi öğleden sonraya karışana kadar tekerleğe yeni bir lastik takıldı ve Vikont yoluna devam edebildi. Ve sonra (şansının dair inancını kanıtlarcasına) tekerleklerinden biri topallamaya başladı, böylece bir sonraki posta evine doğru ilerleyişi, zengin ve modaya uygun bir beyefendinin hızlı yolculuğundan çok bir cenaze kortejine benzedi. Bu ve birkaç küçük engel yüzünden Dunstable'a varması dört gün sürmüştü; Inglehurst'e daha otuz mil vardı ve oraya akşam yemeğinden çok sonra varmak istemediğinden geceyi burada geçirmeye karar verdi.

Böylece, Cherry'yi Inglehurst'e bıraktıktan ancak iki hafta sonra, öğleden biraz önce, Henrietta nihayet onu huzuruna kabul ederek memnun oldu. Grimshaw hüzünlü bir sesle onu anons edince, Henrietta yazı masasının önündeki sandalyesinden kalktı ve düşüncesizce haykırdı: "Oh, Des, sonunda geldiğin için çok minnettarım!"

"Aman Tanrım, Hetta, yanlış olan ne?" diye sordu, odanın içinde ilerlerken kısa düştü.

"Bir Çey yok, yani *umarım* bir Çey yoktur, ama iğlerin ters gitmeye bağlamasından çok korkuyorum." Adam kızın ellerini avuçlarının içine almış, ikisini de öpmüştü ve hâlâ güçlü bir şekilde sıkıyordu, ama kız ellerini nazikçe çekti ve yüzünü tarayarak şöyle dedi "İşin pek iyi gitmedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Nettlecombe bir Nisan beyefendisi oldu!"

Kızın gözleri büyüdü. "*Evli mi?*" diye sordu kuşkuyla.

"İşte bu: hizmetçisine bacaklarından zincirlenmiş - ah, affedersiniz! hizmetçisi!"

"Ah!" dedi, mükemmel bir anlayış pırıltısıyla. "Şüphesiz bunu size kendisi söylemiştir!"

Adam ona sırtıttı. "Hayır, Nettlecombe bana aşçısıyla evlendiğini söylediğinde *ona* söylemiş. Bunu hatırlaması için ona teşekkür edeceğini de söyledi ve hatırlayacağından hiç şüphem yok. Oh, Hetta, o görüşmede senin de bulunmanı ne kadar istediğimi bilemezsin! İlmek ilmek gülmüş olmalısın!"

Kanepeye doğru ilerledi ve yanındaki yeri okşayarak oturdu. "Anlat bana!" diye davet etti.

Ona anlattı ve o da hikâyeyi tam da anlatacağını bildiği gibi takdir etti. Ama koridordaki son sahneyi anlattıktan sonra bir an durakladı ve aniden şöyle dedi: "Hetta, o talihsiz çocuğu böyle bir evin içine itemezdim!"

"Hayır," diye onayladı, kendi alnı da onunki kadar sıkıntılıydı. "Sadece Des, onunla ne yapmalı? Annem bir hafta önce, eğer Nettlecombe onu reddederse, onu burada tutmayı düşündüğünü söylemişti, ama bu olmazdı, olmayacağını *biliyorum*! Annem birinden şiddetle hoşlandığında hep aynı şey olur! Önce yeni hazinenin mükemmel olduğunu düşünür, sonra onda kusurlar görmeye başlar ve bunlar önemsiz kusurlar olsa bile zihninde abartır ve daha da kötüsü, bunları hatırlar ve zavallı gözdesinin düştüğü bir sonraki hataya ekler!"

"Yüce Tanrım, iş bu noktaya mı geldi? Zavallı Cherry!"

"Hayır, hayır, henüz değil!" diye güvence verdi ona. "Ama onu eleştirmeye başladı -ah, kaba değil! sadece küçük masum alışkanlıklarını ya da konuşma hilelerini fark ediyor ve Cherry'nin bunlardan kurtulmasını dilediğini söylüyor. Ve o iğrenç kadın Cherry'yi o kadar kıskanıyor ki, annemin kulağına zehir akıtmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Şimdiye kadar annemi zavallı Cherry'ye karşı kıskırtmayı başaramadı, ama sana itiraf etmeliyim ki, Des, kendimi bu konuda ikna edemiyorum.

."

"Kendini kızdırma!" diye araya girdi. "Cherry'nin burada kalması söz konusu olamaz! Bir an bile aklımdan böyle bir çözüm geçmemişti. Onu sadece çok kısa bir süre için seninle bırakmayı umuyordum.

Ama geçen hafta pazartesiye kadar Nettlecombe'un nerede olduğunu öğrenemedim ve Harrowgate'e gittiğini öğrendiğimde bile iş adamını tam olarak nereye gittiğini söylemeye ikna edemedim ve iki günün büyük bir kısmını onu bulmak için şehri aramakla geçirmek zorunda kaldım."

"Oh, zavallı Des! Bu kadar yorgun grnmene şaşmamalı!"

"yle miyim? Eğer yleysem, bunun tek nedeni Yorkshire'dan buraya çok şeytani bir yolculuk yapmış olmamdır," dedi neşeyle. "Bir eki atlatır atlatmaz başka bir çeki atlattık, Horace'ın dediği gibi bu yüzden nm göstermekte bu kadar geç kaldım. Yine de Cherry için ne yapmam gerektiğine karar verecek zamanım oldu ve bu, düşünmenizi istediğim en acil konu, en iyi dostlarım!"

Kapı açıldı. "Bay Nethercott!" diye anons etti Grimshaw.

Cary Nethercott odaya girdi, ama Vikont'u görünce durdu ve şöyle dedi: "zr dilerim! Grimshaw beni yanlış anlamış olmalı! Leydi Silverdale'i sordum, o da beni bu odaya soktu, burada- burada sadece rahatsız etmediğime güvenebilirim, Bayan Hetta!"

"Hiç de değil," diye karşılık verdi, ayağa kalktı ve onunla el sıkıştı. "Lord Desford'la çoktan tanıştınız, değil mi?"

Beyefendiler birbirlerini selamladılar. Bay Nethercott özenle bu zevki tattığını söyledi ve Vikont hiçbir şey söylemedi. Bay Nethercott daha sonra Leydi Silverdale'e *New Monthly Magazine*'in son sayısının kopyasını götürmek için ata bindiğini, *dergide* son ziyareti sırasında hanımefendiye bahsettiği ve onun da okumak istediğini belirttiği ilginç bir makalenin yer aldığını söyledi.

"Ne kadar nazıksınız!" dedi Henrietta. "Bayan Steane'le birlikte fundalıkta gezintiye ıktı."

"O zaman bunu ona kendim götüreceğim!" dedi, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Sizi yakında tekrar görmeyi umuyorum, Bayan Hetta!" Sonra şöyle dedi: "Hizmetinizdeyim efendim!" dedi ve eğilerek odadan ıktı.

Onu beğenmeyen gözlerle süzen Vikont, talepte bulunmadan önce kapının kapanmasını zorlukla bekledi: "Bu adam Inglehurst'te mi yaşıyor, Hetta?"

Henrietta sakince, "Hayır," diye cevap verdi. "Marley House'da yaşıyor."

Vikont sinirli bir şekilde, "Ne zaman sizi ziyarete gelsem burada görünüyor!" dedi.

Alnını kırıştırdı ve hafızasını yokladıktan sonra tamamen sahte bir masumiyet havasıyla şöyle dedi "Ama Hazelfield'e giderken bizi ziyaret etmeden önce onunla tanışmış mıydınız?"

Vikont bu ev sorusunu duymazdan geldi ve şöyle dedi: "*New Monthly* hakkında söyledikleriyle hangimizi kandırdığını sanıyor acaba? Tanrım, bu ne saçmalık!" Yerine oturmadı, ama kaşlarını çatarak Henrietta'ya baktı ve alışık olmadığı bir sertlikle şöyle dedi "Neden senin -Hayır, boş ver! O adam sözümüzü kestiğinde biz ne konuşuyorduk?"

"Bana Cherry için yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar verdiğinizizi söylemek üzereydiniz," diye cevap verdi. "Düşünülmesi gereken en acil soru, daha doğrusu benim düşünmemi istediğiniz soru."

"Evet, öyleydim. Konuşmak istediğim başka şeyler de var ama onun ihtiyaçlarını karşılayana kadar tek endişem Cherry olmalı."

"Onun için mi?" diye tekrarladı, gözleri hızla adamın yüzüne kaydı.

"Evet, elbette. Onu rahat ettirmeye çalışmaktan başka ne yapabilirim ki? Maplewood'dan kaçması benim suçum değildi, ama onu Londra'ya götürdüğümde ondan ben sorumlu oldum: Bundan kaçış yok, Hetta! Yüce Tanrım, onu şimdi terk edersem ne büyük bir pislik olurum!"

"Çok doğru. Aklınızda nasıl bir plan var?" diye sordu. "Bu sorunun tek çözümünün evlilik olduğunu düşündüm, ama kızın soyu ve servet yoksunluğu buna engel olmalı, öyle değil mi?"

Başını salladı ama şöyle dedi: "Ona aşık olan ve zengin bir eşe ihtiyacı olmayan bir adam gibi değil. Ama bu gelecek için: benim endişem şu an için. Bayan Fletching'i Cherry'ye yardım etmesi için ikna etmeye çalışmak üzere Bath'a gidiyorum. Onun hakkında seninle konuştu mu? Bayan Fletching'in okulundaydı ve Londra'ya giderken bana ondan bahsetti, ne kadar nazik olduğunu söyledi."

"Evet, gerçekten de öyle, hem de çok sevecen bir şekilde... Ama ona kendini bir refakatçi olarak kiralamak yerine, öğretmen olarak o okula geri dönmesini önerdiğimde, eğer müzik öğretmek için yeterli bilgisi ya da piyanoda yeterli becerisi olsaydı, Bayan Fletching'in ona bu pozisyonu teklif edeceğini söyledi. Ama teklif etmemiş. Ve korkarım ki Des, bu doğru. Tek yeteneği dikiş dikmek. Dünyanın en sevimli mizacına sahip ama hiç de kitapsever değil, biliyorsun. Eğer Bayan Fletching onu almayı teklif etseydi, eminim reddederdi, çünkü zaten ona karşı ağır bir yükümlülük altında olduğunu hissediyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve eğer Bayan Fletching'e olan ödeyecek olursam-"

"Hayır, Desford!" Henrietta sertçe konuştu. "Bunu yapmamalısın! O böyle bir şeye izin vermeyecek kadar gururlu!"

"Eğer Nettlecombe'u bu işi devretmesi için ikna ettiğimi düşünüyorsa, hayır!"

"Eğer size inansaydı, ona teşekkür etmek için mektup yazardı."

"Ona, Bayan Fletching'e bir daha ona yazmaması ya da onu görmeye kalkışmaması koşuluyla ödeme yaptığını söylemeliyim. O da aynen böyle *söyledi!*"

Gülümsedi ama başını salladı. "Olmaz. Bayan Fletching'e ona bir ev vermesi için para verdiğiniz öğrenilirse ne kadar zor durumda kalacağını bir düşünün! Kendi durumunuzu da düşünmelisiniz: Cherry kadar siz de kendinizi tehlikeye atarsınız. Bütün dedikoducuların ne diyeceğini biliyorsun! Sırrın ortaya çıkmayacağını düşünmek de boşuna, çünkü çıkacağından emin olabilirsin."

Gülümsemesi gözlerine yansımıştı ama hayıflanarak şöyle dedi: "Ben de bunu merak ediyordum. Bana saçmaladığımı söyleyeceğinizi umuyordum, ama söylemeyeceğinize dair oldukça açığöz bir fikrim vardı! Elbette haklısınız. Bayan Fletching'e durumu anlatacağım ve ona Bath'da yaşayan ve Cherry'yi işe almaktan memnun olacak birini tanıyıp tanımadığını soracağım. Orada çok sayıda yaşlı hasta olmalı: Ne zaman orayı ziyaret etsem bana hep yaşlı kadınlarla dolu gibi gelmiştir! Ve eğer böyle bir görev arayacaksa, sanırım Bath onun için en iyi yer olacaktır. Bayan Fletching'e başvurabilir ve şehirde ziyaret edebileceği başka tanıdıkları olduğunu da biliyorum."

Kaşlarının arasındaki küçük kırısklık kayboldu; haykırdı: "Evet, bu onun için çok iyi olur! Ama Des, onu müstakbel bir işverene tavsiye edersen olmaz!"

"Beni kızartmaya dayanamayacak hale getirmenin uzun sürmeyeceğini sanıyordum, benim tatlı zekâ krakerim," diye takdirle gözlemledi. "Beni uyardığın için ne kadar şanslıyım, benim gibi ağırkanlı biri için!"

Güldü. "Hayır, hayır, *yavaş* değil, Ashley! Ama kafana o tuhaf fikirlerden birini taktığında korkunç derecede tedbirsiz oluyorsun!"

"Tanrım, Hetta, kafanda yel değirmenleri olmalı! Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım! Dalga geçmeyi bırak! Eğer yarın Bath'a postalanacaksam, kaybedecek çok az zamanım var ve her şeyi hesaba katarsak, Cherry buradan ayrılmamın iyi olacağını düşünüyorum. Ona ne yapmak istediğimi söylemek zorunda kalacağım ve eğer beni durdurmaya çalışmayıp planımı beğendiyse, boş bir umut yaratmak istemiyorum."

Henrietta, "Ama senin burada olduğunu bilmek zorunda!" diye itiraz etti. "Ona ne diyeceğim, lütfen?"

"Ona buraya uğradığımı, ancak Londra'da acil bir randevum olduğu için birkaç dakikadan fazla kalamadığımı ve yolculuğumu sadece yaşlı Nettlecombe'u sıfıra getiremesem de onu terk etmediğimi, ancak şimdi onu rahatlatmak için yeni bir plan yaptığımı söylemek için kışkırttığımı söyleyin. Bir sonuca ulaşamayacağından korktuğum için bunu size açıklamadım!"

"Banbury'li adam!"

"Hayır. Korkarım ki bir sonuç çıkmayabilir! Bu arada, Leydi Bugle Maplewood'a dönmeyi denedi mi?"

"Hayır ve bu da size söylemem gereken bir şeyi aklıma getirdi! Leydi Bugle onun nerede olduğunu bilmiyor, çünkü Cherry'ye ona yazmasını önerdiğimde o kadar telaşlandı ki ben de konuyu kapattım. Ama sizi uyarmalıyım ki, Leydi Bugle onun burada olduğunu bilmese de, sizin onun kaçışıyla bir ilginiz olduğunu biliyor. Bu da beni size söylemem gereken başka bir şeye getiriyor. Lord ve Leydi Wroxton onun Inglehurst'te olduğunu biliyorlar."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Sanki uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi! Bu haberi Wolverham'a taşıyan masalcı kimdi?"

"Sevgili Ashley, en küçük bir haberin nasıl da kaçınılmaz bir şekilde ülkenin dört bir yanına yayıldığını unutmuş olamazsın! Steward'ın dedikodusu, ama bu olayda Wolverham'a baş seyisimizin kızı olan oda hizmetçilerinden biri aracılığıyla ulaştı. Leydi Wroxton, anne ve babasının gümüş düğünü vesilesiyle Inglehurst'e gelmesine izin vermiş ve bu yüzden başka bir açıklama istemezsiniz!"

Ona dikkatle bakıyordu. "Hikâyenin tamamı bu değil, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Lord ve Leydi Wroxton iki gün önce bizi ziyaret etti."

Vikont, "Babam on altı millik bir araba yolculuğu yaptıysa, ya gut hastalığı kendini tüketti ya da benim onu rezil etmek üzere olduğumu düşünmüş olmalı!" diye araya girdi.

"Bastonla yürüyordu, ama sanırım sağlığı çok daha iyi durumda," dedi Henrietta, bu kaba müdahaleyi, acı çeken kalbine merhem olduğu için affederek. "Charlie'yi sormaya gelmişlerdi -en azından Lord Wroxton anneme öyle söylemişti- ama asıl amaçlarının duydukları hikayenin doğruluğunu öğrenmek olduğuna eminim. Lord Wroxton'la fazla konuşmadım ama annen bir bahane uydurarak beni ayrı bir yere götürdü, ve bana sordu, hiç olmadan

dolambaçlı , Cherry'yi buraya getirdiğinizin doğru olup olmadığını ve eğer doğruysa bunu neden yaptığınızı söylememi istedi. Ona bütçemi açmaktan çekinmemem gerektiğini, çünkü bunu yapmak için iyi bir nedenin olduğundan çok emin olduğunu söyledi. Des, anneni çok seviyorum!"

"Evet, ben de öyle," diye içtenlikle onayladı. "Doğru bir kız! Ona ne söylediniz?"

"Ona gerçeği söyledim, aynen bana anlattığın gibi. Sonra bana teyzeniz Emborough'dan bir mektup aldığını ve Lady Bugle'ın kendisini arayarak Cherry'ye ne yaptığınızı öğrenmek istediğini söyledi. Görünüşe göre kızlarından biri -adını hatırlayamıyorum ama çok sıra dışı olduğunu biliyorum-"

"Hepsinin olağanüstü isimleri var - beşinin de!"

"Aman Tanrım! Görünüşe göre o gece baloda Cherry'yle konuştuğunuz sırada bu da sizi dinliyormuş; Cherry'nin kaçtığını öğrenince de Lady Bugle'ın aklına sizinle birlikte fikrini sokmuş! Lady Bugle böyle saçma bir hikayeye nasıl inanmış olabilir, aklım almıyor, ama anlaşılan inanmış ve hemen Hazelfield'a gidip Lady Emborough'dan niyetinizin ne olduğunu sormuş! Leydi Emborough annene Cherry'nin kaçışıyla bir ilgin olduğu fikrine gülüp geçtiğini ve Leydi Bugle'a Cherry'yi şafak vakti Maplewood'dan kaçırmak şöyle dursun, saat onda Hazelfield'de kahvaltı ettiğine dair güvence verdiğini yazdı. Ama aynı zamanda Cherry'nin kaçışıyla bir ilginiz olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuştuğunu, çünkü sizin Cherry'yle, olağanüstü güzel bir kız olan kuzeninden çok daha fazla ilgilendiğinizi hatırladığını ."

"Lucasta," diye başını salladı. "Öyleydim, ama bunu boş ver! Teyzemin anneme mektup yazdığını söylüyorsun. Bunların hiçbirini babama anlatmadı, değil mi?"

"Hayır, annen de ona mektubunu göstermedi. Ama yerel dedikoduları ilk duyan oydu ve içimden bir ses bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenmek için bizi ziyarete gelmekte ısrar edenin de o olduğunu söylüyor. Ya da daha doğrusu, annenin bunu yapması gerektiğini! Onun ne olduğunu biliyorsun, Des!"

"Daha iyisi olamazdı! Oğullarının maceralarına en ufak bir ilgi göstermeyi bile kendisine yakıştırmazdı, tabii ki oğulları dışında kimseye!"

"Aynen öyle!" dedi parıldayarak. "Neyse ki bu ziyaret, yıllar önce atıldığı düşünülen dantel bir firfir bulduğu için annemin Cherry'den özellikle memnun olduğu bir zamanda gerçekleşti, bu yüzden Lord Wroxtton'a ondan en içten övgülerle bahsetmiş olduğundan eminim!"

"Cherry'yi gördü mü?"

"Evet, kesinlikle sevdi ama ondan hoşlandı mı hoşlanmadı mı bilmiyorum! Her halükarda ona karşı son derece nazikti."

"Buna bakarak hüküm verilmez," dedi Desford. "Ondan hoşlanmasa bile öyle olurdu. Neyse, yapacak bir şey yok: Bu gece Wolver-sham'da uyumak zorundayım, bu da daha fazla gecikme anlamına geliyor. Bunun için üzgünüm Hetta, ama ne kadar kararlı olduğumu görüyorsun, değil mi? Cherry'yi birkaç gün daha burada tutmak isteyip istemediğini sormuyorum, çünkü cevabının ne olacağını biliyorum. Tanrı seni korusun, canım!" Ellerin tuttu, tekrar öptü ve başka bir şey söylemeden ayrıldı.

BÖLÜM 11

" ^ "

Vikont'un Wolversham'daki karşılaşması beklenmedik ölçüde iyi niyetliydi. Pedmore'un onu güler yüzle karşılaması ve şapkasıyla eldivenlerini çıkarırken, "Ne hoş bir sürpriz!" demesi onu şaşırtmamıştı: "Lordum, bu ne hoş bir sürpriz!" Çünkü Pedmore'un kendisine ve iki kardeşine de derin bir sevgi beslediğini biliyordu; ama Pedmore şöyle dediğinde biraz alaycı bir şekilde gülümsedi: "Lord Hazretleri sizi gördüğüne memnun *olacak*, efendim! Leydim öğleden sonra dinleniyor, ama Lord Hazretlerini kütüphanede bulacaksınız. Uzun süre kalacak mısınız lordum?"

Vikont, "Hayır, sadece bir gece," diye cevap verdi. "Postacıların yerleştirilmesi için emir verecek misiniz? Ama tabii ki vereceksiniz!"

"*Elbette* yaparım lordum!" dedi Pedmore sevgiyle.

Vikont, salonda asılı duran Chippendale aynaya hızlıca bir göz atarak, boyunbağının kıvrımlarının dağılmadığından ya da parlak buklelerinin bozulmadığından emin olduktan sonra -babasının kınamasına neden olacağı kesin olan iki olasılık- kararlılıkla kütüphaneye açılan çift kapıya doğru ilerledi. Odaya girmeden önce bir an durakladı, (Pedmore'un cesaretlendirici sözlerine rağmen) oldukça kükürtlü bir karşılama olacağından emin olduğu şeyle yüzleşmek için kendini hazırladı; ama Lord Wroxton odaya kimin girdiğini görmek için incelediği dergiden başını kaldırdığında, daha fazla endişe verici bir şey söylemedi: "Ha! Sen misin, Desford? Seni gördüğüme sevindim, oğlum!"

Vikont şaşkınlığını yenerek Lordumun oturduğu kanatlı sandalyeye doğru ilerledi, kendisine uzatılan eli saygıyla öptü ve o çekici gülümsemesiyle şöyle dedi "Teşekkür , efendim! Kendi adıma, sonunda ayağınızı pamuktan kurtarmış *olarak sizi* gördüğüme çok sevindim! Göründüğünüz kadar tumbul musunuz?"

"Oh, oldukça iyi durumdayım!" dedi lord hazretleri övünerek. "Seni son gördüğümde benim bir deri bir kemik olduğumu söylemiştin, ama lanet olsun, eğer çentik atmadıysan! Benim yerime geçmen için uzun bir süre geçmesi gerekecek!"

"Öyle umuyorum!" diye karşılık verdi Vikont. "Yaşlandığınızı ve her an kaşığınızı duvara saplayabileceğinizi düşünerek *beni* kandırmaya çalışmayın, çünkü kaç yaşında olduğunuzu çok iyi biliyorum, efendim!"

Kont, onu küstah bir kırbaççı olarak niteleyerek, babasıyla böyle uygunsuz bir üslupla konuşabileceğini sanıyorsa ne kadar yanıldığını çok yakında öğreneceğini söyledi; ama oğullarından herhangi biri kendi deyimiyle tam bir cesaretle dolu olduğunu gösterdiğinde her zaman olduğu gibi (gut hastalığının öfkesini arttırdığı zamanlar hariç) gizliden gizliye oldukça memnun oldu. Biçim gereği Vikont'a kısa bir azar okuduktan sonra oturmasını ve Wolversham'a son gelişinden bu yana neler yaptığını anlatmasını istedi.

"Ben de bunu yapmaya geldim," dedi Vikont. "Ve lafı dolandırmaktan sizin kadar için, efendim, size hemen şunu söyleyeceğim

Inglehurst'ten geliyorum, oraya yaptığınız ziyaretten haberim oldu."

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi Kont. "Başını soktuğun bu beladan kurtulmana yardım etmem için bana yalvarmaya mı geldin?"

"Hayır, öyle bir Şey değil," diye cevap verdi Desford. "Sadece size yuvarlak bir hikâye anlatmak istiyorum. Anladığım kadarıyla Cherry Steane'in Inglehurst'te olduğunu ve onu oraya benim götürdüğümü arka merdivenlerden öğrenmişsiniz.

-Henüz duymadığınıza eminim."

"Bunun gayet iyi farkındayım!" dedi babası, gözleri parlayarak. "Ve sen daha fazla konuşmadan önce, Desford, sana şunu söyleyeyim, ben hizmetçilerin dedikodularına hiç önem vermem.

-Hele de oğullarımdan herhangi biri söz konusu olduğunda!"

Vikont ona gülümsedi. "Elbette bilmiyorsunuz, efendim. Ama böyle bir dedikoduya yol açacak ne *yaptığımı* öğrenmek için sizi Inglehurst'e gönderdi, değil mi? Sizi suçlamıyorum: Çeneme kadar şeytani işlere battığımı düşünmüş olmalısınız. Hetta size Cherry'yi neden ona emanet ettiğimi söyleyebilirdi ama ona hiç soru sormadığınızı söylüyor."

"Ona ya da bir başkasına oğullarımla ilgili meraklı sorular soracağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Kont öfkelenerek. "Söz veriyorum Desford, eğer benim hakkımda böyle düşünüyorsan, boyunu aşmışsın demektir!"

"Sizi böyle bir düşünceye kapılmayacak kadar iyi tanıyorum, baba," diye cevap verdi Vikont soğukkanlılıkla. "Bu nedenle tüm bütçeyi size kendim açmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"O zaman çizgiyi kes ve sol yap" diye sertçe emretti babası.

Böylece cesaretlenen Desford, ona son iki haftanın öyküsünü tüm çıplaklığıyla anlattı. Kont onu sessizce ve kaşlarını sert, delici gözlerinin üzerinde birleştirerek dinledi. Vikont konuşmasının sonuna geldiğinde de kaşları gevşemedi ama tek söylediği şu oldu "Çalılıkların arasındasın, değil mi?"

"Çalılıklarda olabilirim," diye karşılık verdi Desford, "ama Point Non-Plus'ta değilim, efendim, inanın bana!"

Reis homurdandı, "Bahsettiğin bu okullu kadın yeterli gelmezse ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yeni bir alçı dene!"

Kont yine homurdandı ve kaşları daha da çatıldı. Kendi kendisiyle mücadele ediyormuş gibi görüldüğü uzun bir duraksamadan sonra, sanki kelimeler zorla ağzından çıkıyormuş gibi konuştu: "Yaşın geldi, benden bağımsızsın, kendini memnun edebilirsin, ama yalvarırım Desford, onurun için kendini bu kızla evlenmek zorunda hissetme!"

Vikont nazikçe şöyle dedi: "Sanmıyorum efendim, çünkü ona hiçbir şekilde ödün vermedim. Ama şerefim gereği onunla dost olmak zorunda olduğumu düşünüyorum."

Babası başıyla onayladı ama ani bir öfkeyle şöyle dedi: "Keşke Sophronia'nın evinden bir saat önce çıkmış olsaydın!"

"Eh," dedi Desford, çarpık bir gülümsemeyle, "aramızda kalsın, efendim, ben de öyle! En azından -Hayır, yolda ona rastlamasaydım o güzel, aptal çocuğun bakına neler gelebileceğini düKündüğümde bunu dilemiyorum. Ama keşke teyzemin Hazelfield'de kalma davetini kabul etmeseydim!"

"Dökülen süt için ağlamaktan şimdiye kadar bir hayır gelmedi, o yüzden bunu bırakalım! Kendini ender rastlanan bir bataklığa soktun, ama daha kötüsü de olabilirdi." Cebinden enfiye kutusunu çıkardı ve bir tutam çekti. Sonra aniden şöyle dedi: "Kızla tanıştım. Inglehurst'e bu amaçla gittiğimi size itiraf etmekten çekinmiyorum ve iyi ki de gitmişim, çünkü bir bakışta *onun sizin* peşinden *koştuğunuz* türden bir yüksek uçucu olmadığını gördüm."

Desford güldü. "Efendim, benim ne tür yüksek uçucuların peşinden koştuğumu nereden biliyorsunuz?"

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum, evlat!" dedi lord hazretleri, kendinden memnun bir ifadeyle. "Bu işi ilk duyduğumda, kaybettiğinden korkmuştum."

Başını kızın üzerine koydun ve ona perçinlenmek istedin. Silverdales'e bir ışık eteği götürmezdin. Ve eğer ömür boyu kiracı olmak isteseydin onu buraya getirmezdin, çünkü o aileyle evlenmeni engellemek için elimden geleni yapacağımı çok iyi biliyorsun! Bir diğer olasılık da seni tuzağa düğürmüğ olmasıydı -Evet, evet, çok fazla dedikodun olduğunu biliyorum, ama senden daha akıllı adamlar da kadınları tuzağa düğürmüğtür! Doğruyu söylemek gerekirse, onu satın almaya hazırdım, ama sen doğmadan önce bilgeliğimi kestim ve onun bir okul kızından başka bir şey olmadığını anlamam birkaç dakikadan fazla sürmedi - yeterince güzel, ama senin tarzında bir kadın değil ve pazarlık için lanet olası utangaç! Şimdi Desford, belki de bana onu Leydi Silverdale'e yerleştirmek yerine neden buraya getirmediğini söyleme nezaketini gösterirsin?"

Bu sorunun er ya da geç kendisine yöneltileceğini tahmin eden Vikont, bir eskrimcinin vuruşunu onaylayan hareketiyle elini kaldırdı ve komik bir suçluluk ifadesiyle şöyle dedi "Peccavi, baba! Buna cesaret edemedim!"

Babası bir kahkaha attı ama hemen bastırarak şöyle dedi: "Sanırım hatalarınıza rağmen en azından dürüst olmanızın bir teselli olduğunu düşünmeliyim! Onu buraya getirmeye cesaret edemediğini anlıyorum, çünkü ikinizi evden kovacak kadar edep duygusunu yitirmiş olabileceğinden korkuyordun. Sana çok minnettarım, Desford!"

"Baba, bana nasıl böyle kaba davranırsın?" dedi Desford sitemle. "Böyle bir şey düşünmedim - sen de biliyorsun ki! Ama seni ve annemi Wilfred Steane'in kızıyla evlendirirsem, bunun seni yengeçler kadar kızdıracağını düşündüm. Eğer yanıldığımı söylerseniz, sizi bu kadar kötü bir biçimde yanılgı değerlendirdiğim için özür dilemekten başka yapacak bir şeyim yok, ama yanılıyor muydum, efendim?"

Reis birkaç dakika boyunca öfkeli bir sessizlik içinde ona baktı, ama sonunda son hendeğe sürüklenen birinin sesiyle cevap verdi: "Hayır, lanet olsun sana!"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Desford ona gülümseyerek, "bu bana miras kalan bir erdem, efendim!"

"Mawworm!" dedi lord hazretleri, bu aşağılayıcı kelimenin altında memnuniyetini gizleyerek. "*Beni kandırabileceğini sanma!*" Düşünceli bir anın ardından şöyle diyerek ciddiyetini hafifletti: "Vay, vay, demek istemiyorum ki

O yüzden bu daha fazla konuşmayacağız! Tek söyleyeceğim, eğer bu işle ilgili olarak ipin ucunu kaçırsanız bana gelin! Yaşım ilerlemiş ve gut hastalığına yakalanmış olabilirim ama yine de bir noktayı şeytandan daha iyi biliyorum!"

"Şeytandan birkaç puan daha fazla, efendim!" dedi Desford. "Eğer ipin ucunu kaçırsam kesinlikle size gelirim."

Lord başını salladı, görünüşe göre tatmin olmuştu, çünkü bir sonraki söylediği şey şuydu: "Yaşlı Nettlecombe'un hayatının bu döneminde papazın fare kapanının içine düştüğünü düşünmek! Hizmetçisiyle evlendiğini mi söylemişsiniz?"

Böylece Leydi Wroxton yarım saat sonra kütüphaneye girdiğinde baba oğulun arasının çok iyi olduğunu gördü. Gerçekten de kapıyı açtığında duyduğu ilk ses, babasının Harrowgate'te yaKadıklarının oldukça renkli bir dille anlattığı Desford'un kahkahalarıydı. Buna pek ÇaGırmamıGtı, çünkü Desford'un babasıyla baG edebileceğine dair büyük bir inancı vardı ve efendisi bu suçlamayı ne kadar Giddetle reddederse reddetsin, Desford'un onun kalbine en yakın oğlu olduğunu biliyordu.

Lordum onu nazikçe selamladı ve şöyle dedi: "Ah, işte buradasınız leydim! Şimdi içeri girin ve Desford'a Harrowgate'teki o pis kokulu sulardan zehirlenip zehirlenmediğimi söyleyin!"

"Seni kesinlikle çok hasta etmişler," dedi. "Ama sadece çok az miktarda içtin, biliyorsun ve eğer sebat etmeni sağlayabilseydik sana iyi gelmeyeceklerini söyleyemeyiz." KonuKurken, onun giriKiyle ayağa kalkmıK olan Desford'u içtenlikle kucakladı ve kollarını ona doğru uzatarak nefes kesici bir sarılma gerçekleKtirdi. Onu öptü ama çenesini de sıktı ve yakışıklı yüzüne sevgiyle bakarken şöyle dedi "Duyduğuma göre artık bir şövalyeye dönüşmüşsün! Bundan sonra ne yapacaksın, sevgilim?"

Güldü, ama lordum ona çocuğu azarlamasını yasakladığını söyledi. "Bana her şeyi açık açık anlattı aşkım, ben de gereken her şeyi söyledim, bu iş burada bitmiştir! Hiç kimse," diye ekledi, kesin bir inançla, "benim ata binecek biri olduğumu söyleyemez!"

"Hayır, hayatım," dedi ciddiyetle, ama gözlerinde Desford'un gülümsemesi gizleniyordu. Desford'un onu bir sandalyeye götürmesine izin verdi ve bırakmadan önce elini biraz sıktı ve şöyle dedi: "Hetta'yla rahat bir sohbet ettik, Ashley, bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, himayendeki kız çok sevimli ve iyi huylu bir kız, itiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı ve annesinin -evlilik koşulları göz önüne alındığında- sanıldığından daha hassas bir prensibe sahip olduğunu düşündürdü, çünkü Wilfred Steane'in hiçbir prensibi yoktu. Görünüşe göre Leydi Silverdale ondan çok hoşlanmış ve onu Inglehurst'te kalmaya davet etmek istiyor ama Hetta bunun uygun olmayacağını düşünüyor."

"Öyle olduğunu biliyorum hanımefendi ve onunla aynı fikirdeyim."

"Yazık," dedi sakın bir tavırla. "Yine de Hetta'nın haklı olduğunu söyleyebilirim. Zavallı küçük yarattığı ne yapacaksınız?"

Ona planının ne olduğunu anlattı ve o da bunu kabul etti, sadece Cherry'nin muhtemel bir işverene Bayan Fletching'inkinden başka bir tavsiyeye ihtiyacı olursa bunu seve seve yerine getireceğini söyledi. Bundan sonra konu hakkında başka bir şey konuşulmadı, lordum yaşlı Nettlecombe'un hizmetçisi tarafından evlendirilmek üzere tuzaga düşürülmesi hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedi ve Desford'a Harrowgate maceralarını anlatmasını söyledi.

Gecenin ahengini bozacak hiçbir şey olmadı ve lord hazretleri Desford'a yatak odasının önünde iyi geceler dediğinde, kısmen varisinin, tanıdığı en büyük serseri olduğunu söylemekte hiç tereddüt etmediği bir adamın kızıyla evlenmeyi düşünmediğini bilmek onu çok rahatlattığı için, kısmen de onunla oynadığı üç ikisini kazanmayı başardığı için ona karşı tam bir merhamet içindeydi.

Ertesi gün Londra'ya gitmeden önce, Lord Wroxton mübaşiriyle meşgulken Desford annesiyle biraz özel sohbet etme fırsatı buldu. Annesi onu gül bahçesinde yaptığı yenilikleri görmeye götürdü ve birlikte yürürken, Desford kaşlarını kaldırarak, babasının kendisini karşıladığı için ona teşekkür etmesi gerekip gerekmediğini sordu.

"Hayır, hayır, Ashley! Seni savunmak için tek kelime etmedim!" diye onu temin etti. "Gerçekten de, buna asla inanmayacağımı ve hayatımda hiç bu kadar şaşırmadığımı söyledim!"

"Ne *kadar* emin bir kartsın anne!" dedi takdirle. "Aslında affımı sana borçluyum!"

Gülümsedi ama başını salladı. "Onu ne kadar kızdırırsan kızdır, affedeceğinden her zaman emin olabilirsin canım. Ama belki de senin davanı savunmaya çalışacak kadar kaz kafalı olsaydım bu kadar çabuk kazanamayabilirdin, çünkü bilirsin, hiçbir şey babamı muhalefetten daha inatçı yapamaz ve o çok kızgındı. Onu suçlayamayacağımı kabul edersin! En büyük oğlunun, en çok hor gördüğü ailenin bir üyesiyle yakın bir ilişki kurduğu haberi onu derinden sarstı."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Evet, bir Steane ile herhangi bir ilişkim olduğunu duyarsa dallara uçacağını biliyordum, bu yüzden bunu asla duymamasını umuyordum. Onu buraya getirmek yerine neden Hetta'ya götürdüğümü merak ediyor musun? Olayı anladığınızdan şüphe ettiğim için değil, sizi temin ederim! Ama onunki öyleydi! Hatırla anne, ben zaten onun kara defterindeydim! Son ziyaretimde bana yüzümü bir daha görmek istemediğini söylemişti ve Simon'ın bana anlattığına göre, Cherry'yi oraya götürdüğüm gün Inglehurst'te ona çarptığımda öfkesi geçmemişti!"

"Ne yazık ki hayır!" diye iç geçirdi. "Zavallı Simon! Onun için çok üzüldüm, ama o her şeye sabırla katlandı! Ama babam için de üzüldüm, çünkü ne zaman birinizi yerden yere vursa, hiç de kastetmediği şeyler söylese, sonrasında hep hüzne kapılır ve keşke böyle davranmasaydım diye hayıflanır. Tabii ki bunu kabul edecek değil - gerçi son ziyaretinizden sonra, yüzünüzü bir daha görmek istemediğini söylediğinde bunu kastettiğini düşünüyorsanız, düşündüğünden daha büyük bir koyun kafalı olmanız gerektiğini söyledi, canım. Bana bu konuda *endiçelenmemi* gerektirecek bir durum olmadığını, çünkü çok kısa bir süre sonra döneceğinden hiç Güphesi olmadığını söyledi; ne kadar süre uzak kalacağın umurunda bile değildi! Bu yüzden sana sevgi beslemediğini asla düşünmemelisin!"

Bir kahkaha patlattı. "Kesin kanıt, anne!" "Tabii ki öyle! Onun tarzını biliyorsun, Ashley! Sizi ne kadar çok sevdiğini herhangi birinize söylemenin şok edici bir zayıflık olduğunu düşünür! Ama şunu söylemeliyim ki, senin ve Simon'ın bizi tam o sırada ziyaret etmenizden daha talihsiz bir şey olamazdı. Biliyorsunuz, sadece gut hastalığı onu çok rahatsız ettiği için değil, aynı zamanda kendisine reçete edilen yeni ilaç bünyesine hiç uymadığı için de çok kötü durumdaydı. Gut hastalığına iyi geldiğini söylemek zorundayım, yüzden ilacı kullanmaya devam etti, ama ilacın onun üzerindeki etkisi çok azaldı, bu yüzden iyi doktorumuz ilacın yerine ona çok daha iyi gelen dock-roots diyet içeceğini verdiğinde çok sevindim." Gülümsedi ve şöyle dedi: "Ama sizi görmesi ve sizinle barışması ona dünyadaki tüm ilaçlardan daha iyi gelecektir."

Hızla ona baktı. "Bu bana Wolversham'ı karargâhım yapmamın görevim olduğunu mu ima ediyor, hanımefendi? Babama büyük saygı duyuyorum - gerçekten, çok az insanın daha iyi bir babası olduğunu düşünüyorum- ama onunla yaşayamazdım!"

"Onun da seninle birlikte yaşıyabileceğini sanmıyorum," dedi kadın sakın bir sesle. "Birbirinize sürtüneceğiniz kesin, çünkü ikiniz de çok kararlısınız! Aynı Çekilde devam etmeniz, arada bir bize de göz atmanız yeter; tedbirsiz bir evliliğin eğiğinde olduğunuzdan Güphelenmesine neden olmadığınız sürece sizden çok memnun olacaktır!"

"Sadece ona değil, adıma da borçlu olduğumu unutup beni Carrington'ın kanadındaki kırık bir tüy gibi görmesine neden olacak bir şey yapacağımdan asla korkmamalı hanımefendi!"

Bunun üzerine kadın biraz gülümsedi. "Hayır, canım: Buna ihtiyacı olmadığına eminim! Ve eğer Bayan Steane'le evlenmek isteseydin, ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa uğrasın, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı, çünkü ondan hoşlanmıyor değildi ve kesinlikle onun *tasarımcı* bir kız olduğunu düşünmüyordu. Hatta bana onun Wilfred Steane'in çocuğu olduğuna inanmakta güçlük çektiğini söylemişti! Ve biliyorsun, sevgilim, ondan hiç hoşlanmasaydı ve sen de onun karşı çıkmasına rağmen onunla evlenseydin bile, seni evlatlıktan reddetmezdi!

Siz *ne* yaparsanız yapın ya da *o ne kadar* kızgın olursa olsun, bu onun asla yapmayacağı bir şeydir, çünkü bu onun ilkelerine tamamen aykırıdır."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," diye onayladı Desford, gözlerini ısıtan sevecen bir gülümsemeyle. "Hepimiz biliyoruz ve onu derinden yaralayacağını bildiğimiz bir Çeyi yapmamızı imkânsız kılan da bu! Ayrıca onu bu kadar mükemmel bir ebeveyn yapan da bu! Horry bir keresinde bana, babamın (öfke nöbetlerinden birinde) tabağına istediği her şeyi koymakta özgür olduğunu, çünkü son çare olarak oğullarını savunmak için ona güvenilebileceğini söylediğinde çentik attı!"

"Ah, bunu biliyorsun, Ashley!" Leydi Wroxton onun kolunu anlamlı bir şekilde sıktı.

"Tabii ki biliyorum anne!" dedi güven verici bir şekilde. "Ama ne kadar komik biri! Bir an Wilfred Steane'in evlatlıktan reddedilmeyi hak ettiğini söyleyebiliyor, sonra da bunu yaptığı için doğrudan Nettlecombe'a pay verebiliyor!"

"Yazıklar olsun!" dedi Leydi Wroxton, ama dudakları titreyerek. "Ne cüretle böyle uygunsuz konuşursunuz? Meseleyi tamamen yanlış anladınız! Babam doğal olarak böyle söyledi, çünkü bu tamamen doğrudu; ama ona göre Lord Nettlecombe bir babaya yakışmayacak şekilde davrandı ve bu da doğrudu! Dolayısıyla her ikisini de kınamasında tutarsız bir şey yoktu ve ona komik demenize izin vermeyeceğim!"

"Şimdi bana meseleyi açıkladığına göre, anne, bunu yapmakla köprünün yanında olduğumu anlıyorum," diye cevap verdi.

Adamın ciddi pişmanlık havası onu yanıltmadı, ama istemsiz bir kıkırdamayla şöyle dedi "*Ne kadar* da kötü, iğrenç, küstah bir çocuksun sen!" Durakladı ve elini onun kolundan çekerek standartların birinden solmuş bir gülü kopardı. "Bu arada, sana Bay Cary Nethercott'tan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Yaşlı Bay Bourne'un yeğeni, yani son zamanlarda mülke gelen kişi?"

"Evet. Neden?"

"Ah, sadece babamla Inglehurst'e gittiğimizde onunla tanıştım! Hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Onunla Inglehurst'te tanıştınız, değil mi? Sanırım Leydi Silverdale'e okuması için bir dergi vermek için oraya uğradı! Yoksa başka bir mazereti mi vardı?"

Adamın sesindeki alaycı tondan ürken kadın ona hızlı bir bakış attıktan sonra her zamanki sakinliğiyle cevap verdi: "Canım, nereden bileyim? Biz geldiğimizde oradaydı, Hetta ve Bayan Steane ile terasta oturuyordu, yani ziyareti için ne gibi bir mazeret uydurmuş olabilir, hiçbir fikrim yok! Silverdale'lerle öyle dostane ilişkiler içinde olduğu izlenimini edindim ki, istediği zaman Inglehurst'e uğramakta özgür."

"Orada evcilleşiyor, değil mi? Hetta böyle bir adama nasıl tahammül ediyor, asla bilemeyeceğim!"

"Demek onunla tanıştınız?" dedi.

"Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim! Inglehurst'e her gittiğimde ona takılıyorum!" "Ondan hoşlanmıyor musunuz? Onu hoş, iyi davranışlı bir adam olarak düşünmüştüm."

"Bence o tam bir can sıkıcı!" dedi Desford.

Kayıtsız bir cevap verdi ve hemen konuyu değiştirdi, devam etme arzusunu büyük bir çabayla bastırdı.

Vikont hafif bir öğle yemeği yedikten sonra Londra'ya yola çıktı, babasının ertesi gün ilk iş olarak Bath'a gitmesini ve ("siz tembel genç haylazların yapmayı sevdiği gibi!") sabahlara kadar yatmamasını, çünkü "bu işi" ne kadar çabuk bitirirse ilgili herkes için o kadar iyi olacağını söylemesiyle yoluna devam etti.

Vikont gözlerinin içi gülerek, "Bir kez olsun sizinle tamamen aynı fikirdeyim, efendim!" diye karşılık verdi. "O kadar ki, bu gece Speenhamland'da uyuyacağım!"

"Oh, yapacaksın, değil mi? Pelikan'da, hiç şüphesiz!" dedi Lord Hazretleri korkunç bir alaycılıkla.

"Ama tabii ki baba! Bath yolu üzerinde başka nerede konaklanabilir ki?"

"Himayenizle onurlandırmak için ülkenin en pahalı evini seçeceğinizi tahmin edebilirdim!" dedi Kont. "*Ben* senin yaşındayken, Desford, bu saçmalığa dayanamazdım, sana söyleyeyim! Ama servetini bana bırakacak kuş beyinli bir büyük teyzem yoktu! Hazırı nasıl harcadığınız beni ilgilendirmez ama kendinizi Dun Territory'de bulduğunuzda *bana* gelmeyin!"

"Hayır, hayır, beni reddederdiniz, değil mi efendim? Buna cesaret edemem!" dedi Vikont, cüretkâr bir şekilde onu sorguya çekerek.

"Defol git, serseri!" diye buyurdu sert ebeveyn.

Ama Vikont'un arabası gözden kaybolunca karısına dönerek başını salladı ve şöyle dedi: "Bu iş ona çok iyi geldi leydim! İlk duyduğumda biraz sinirlendiğimi itiraf etmeliyim, ama onun bir şıfıntı tarafından yakalandığını düşünmenize hiç gerek yoktu!"

"Hayır canım," diye uysalca kabul etti hayat arkadaşı.

"Elbette öyle bir şey değildi! Yaptığı şey sadece aptalca bir şeydi, ama bu daha fazla konuşmayacağım! Mesele şu ki, hayatında ilk kez bir kurdu kulaklarından yakaladı ve hiç de utangaç değil! Cesaretini ortaya koymaya hazır ve onunla gurur duyuyorum! Bir kızartma kadar sağlam, leydim! Şimdi bir durulsa da uygun bir kadına bağlansa, Hartleigh'i ona teslim edeceğim!"

"Mükemmel bir plan!" dedi Leydi Wroxton. "Ashley'i, baban ölene kadar seninle yaşadığımız yerde görmek ne kadar güzel olacak, aşkım!"

"Peki ama ne zaman?" diye karşılık verdi Lord Hazretleri hüznle. "Asıl soru bu, Maria!"

"Çok uzun sürmez herhalde!" dedi Leydi Wroxton boğuk bir kahkahayla.

BÖLÜM 12

" ^ "

Vikont sabırsızlıkla arabasının tekerleğine uyacak bir lastiğin yapılmasını beklerken, en küçük kardeşi de Newmarket'tan Londra'ya dönmek üzere yolu yarılamıştı ve yanında başlıca ahbablarından biri de arabasında oturuyordu. Her iki beyefendinin de keyfi yerindeydi, Newmarket'ta çok kârlı bir tatil geçirmişlerdi. Aslında Bay Carrington'ın cebi arkadaşından daha dolgundu, çünkü her şeyini Vikont'un bahşişine yatırıp Mopsqueezer'ın en yakın rakibinin bir boy önünde dörtnala eve dönüşünü izledikten sonra, son yarışta Brother Benefactor adlı bir atın koştuğunu görmüş ve iyi dileklerini iletenlerin bu kadar ahmak olmamaları için yaptıkları ciddi ricaları görmezden gelerek, bu hayvana yüz pound destek vermişti. Atın bire on gibi yüksek bir farkla kazanması üzerine, White Hart'ta birkaç yakınına görkemli bir akşam yemeğinde ağırlamakla geçirdiği gecenin sonunda cepleri bir hayli azalmış olan yumuşak rulolar ile şişkin bir şekilde pistten ayrıldı.

Sert bir kafaya ve dirençli bir bünyeye sahip olan Philip, ertesi gün (kendi ifadesiyle) kendini biraz bitkin hissederek ve neşesi hiç bozulmadan kalktı. Simon'un, "Tanrım, Philip, jilet gibi mosmor görünüyorsun!" diye haykırmasına neden olan arkadaşı için aynı şey söylenemezdi.

"Şeytani bir baş ağrım var!" diye cevap verdi hasta, ona nefretle bakarak.

"Önemli değil, eski dostum!" dedi Simon cesaretle. "Temiz havaya çıkar çıkmaz çok iyi olacaksın! Güzel ve rüzgârlı bir günde araba sürmek gibisi yoktur!"

Bay Harbledon buna inleme ile hırlama arası bir sestten başka bir yanıt vermedi. Arabaya tırmandı, sarsıntıyla ilerlediğinde yüzünü buruşturdu ve sonraki bir saat boyunca başka hiçbir yaşam belirtisi göstermedi

Araba kötü bir zeminde zıpladığında inliyor ve Simon'a şarkı söylemekten kaçınması için ateşli bir ricada bulunuyordu. Neyse ki ikinci saatte baş ağrısı geçmeye başladı ve Simon, Harlow'daki Green Man'de çiftini indirdiğinde, yemek listesine akademik bir ilgiden fazlasını gösterebilecek ve hatta garsonla lahana ve İspanyol sosuyla servis edilen bir geyik boynu ile bir öküz butunun rakip değerlerini tartışabilecek kadar iyileşmişti.

Simon ertesi gün öğleden sonra Bury Sokağı'ndaki lojmanına ulaştı. Ne kendisinin ne de Bay Harbledon'ın zaman sıkıntısı olduğundan, ileri bir saate kadar yatakta kalarak doğayı işe almayı zımnen kabul etmişlerdi. Daha sonra yavaş ve doyurucu bir kahvaltı yapmışlar, böylece Yeşil Adam'dan ayrıldıklarında öğleyi geçmişti. Simon hâlâ kardeşçe bir minnettarlıkla doluydu ve Desford'u evde bulma ihtimalini düşünerek Arlington Sokağı'na doğru yürüdü. Kendisine kapıyı açan Aldham, lord hazretlerinin şu anda evde olmadığını söyleyince pek şaşırmadı; ama daha sonra sorduğu bir soru üzerine lord hazretlerinin Harrowgate'ten henüz dönmediğini öğrenince şaşkınlıkla gözlerini açtı ve "*Harrowgate mi?*"

"Evet, efendim. Sanırım öyle," dedi Aldham.

Simon'ın zekâsı yetersiz değildi ve kardeşinin bu kadar uzun ve sıkıcı bir yolculuğa çıkmasına neyin sebep olduğunu anlaması birkaç dakikadan fazla sürmedi. İstemsiz bir kahkaha attı ama Aldham'ı spekülatif bir şekilde süzdükten sonra ondan daha fazla bilgi almaya çalışmanın faydasız olacağına karar verdi. Ayrıca, bildiği kadarıyla Aldham, Desford'un güvenini kazanmamış olabilirdi. Bu yüzden kardeşine bir mesaj bırakmakla yetindi ve şöyle dedi: "Eve döndüğünde ona hafta sonuna kadar Londra'da olacağımı söyle!"

"Elbette yaparım Bay Simon!" dedi Aldham, bir ikilemin pençesinden kurtulduğu için çok rahatlamıştı. Simon'ı beşikten beri tanıdığı için ona hoşgörölü bir sevgiyle bakıyordu, ama Simon'ın gevezeliğe eğilimli olduğunu biliyordu; Pedmore'dan bir kâhyanın ilk görevlerinden birinin ağzı sıkı olmak ve ne olursa olsun efendisinin faaliyetleri hakkında asla gevezelik etmemek olduğunu öğrendiğine göre

Vikont'a ihanet etmeden ya da Bay Simon'ı gücendirmeden daha fazla soruya cevap veremezdi.

Simon Brighton'da bir arkadaş grubuna katılacaktı ve Ship'teki odaların o haftanın Cumartesi gününden itibaren rezerve edildiğini hatırlamasaydı, grubun geri kalanından önce oraya gidebilirdi. Ancak bir acemi, Brighton'da kalacak yer ayırtmamışsa, sezonun en yoğun olduğu dönemde, orada en kalitesiz pansiyonlardan başka bir yer bulma şansının çok az olduğunu düşünebilirdi; bu yüzden, Temmuz ayında herhangi bir ton üyesine şık bir metropolden çok bir çölü andıran Londra'da topuklarını tekmeleyerek geçirdiği birkaç güne boyun eğmek zorunda kaldı. Londra'nın sezon dışı ziyaretçileri eğlendirmek için sunabileceği hiçbir şey yoktu değil; birçok şey vardı ve Simon, Arlington Sokağı'ndaki ziyaretinden iki gün sonra, akşamın Surrey Tiyatrosu'nda mı yoksa Cockpit Royal'de mi daha eğlenceli geçeceğini düşünüyordu ki, Bury Sokağı'ndaki evin sahibi olan ve şu anda orada kalan üç beyefendiye bakan emekli beyefendi odaya girerek ona bir ziyaret kartı verdi ve kısa ve öz bir şekilde şöyle dedi "Beyefendi sizi görmek istiyor, efendim."

Kartın üzerinde süslü bir yazıyla yazılmış heybetli bir açıklama vardı: *Baron Monte Toscano*. Simon karta şöyle bir baktı ve geri uzattı. "Bu adamı hiç duymadım!" dedi. "Ona evde olmadığımı söyle!"

Kapı aralığından yumuşak bir ses yükseldi. "Binlerce kez özür dilemek zorundayım!" dedi. "Bu iyi adama yanlışlıkla yanlış kartı verdiğimi çok geç fark ettim! Bay Simon Carrington'a hitap etme onuruna sahip miyim? Ama sormama gerek yok! Babanıza belirgin bir benzerliğiniz var; umarım sağlığı hâlâ yerindedir?"

Oldukça şaşırmış olan Simon şöyle dedi: "Evet, ben Simon Carrington, efendim, ama

-Ama korkarım benden daha avantajlısınız!"

"Doğal olarak!" dedi ziyaretçisi, ona iyi niyetle gülümseyerek. "Sanırım beni hayatınızda daha önce hiç görmediniz - aslında bundan oldukça eminim, çünkü şu ana kadar benim için sadece bir isimden ibarettiniz." Emekli beyefendinin beyefendisine küçümseyici bir el sallamak için durakladı ve kibarca şöyle dedi: "Teşekkür ederim, iyi adamım! Hepsi bu kadar!"

Bay Carrington'ın ziyaretçisini küçümsediğini açıkça gösteren bir sesle, "Adım Diddlebury, efendim, eğer bir itirazınız yoksa!" dedi.

"Hiç de değil, dostum! Kendi yolunda çok iyi bir isim!" dedi ziyaretçi nezaketle.

Diddlebury, Bay Carrington'dan boşuna bir işaret bekledikten sonra isteksizce odadan çekildi.

"Ve şimdi," dedi ziyaretçi, "o adama yanlış kartı vererek yaptığım aptalca hatayı düzeltmek bana düşüyor!" Konuşurken kalın bir kart kutusu çıkardı ve Simon ona hayretle bakarken içine baktı.

Orta yaşlı bir adamdı ve giysileri de yüzü gibi süslüydü. Daha altı ay öncesine kadar moda olan firfırlı gece gömleklerini, çiçekli yelekler, parlak renkli paltolar ya da yüzük ve kravat iğnesi dışında herhangi bir takıdan bahsetmeksizin her Lale'nin gardırobundan kovan bir stil ciddiyeti en üst noktasıyken, o, zengin mordan dar bir ceket; kolalı firfırları onu somurtkan bir güvercin gibi gösteren bir gömlek ve zengin işlemeli bir yelek giyiyordu. Boynunda biraz süslü bir bilgi yarışması kadehi asılıydı; belinden bir dizi mühür ve rozet sarkıyordu; kravatının kıvrımlarına parlayan bir kravat iğnesi takılmıştı; ve parmaklarını birkaç yüzük süslüyordu. Muhtemelen gençliğinde yakışıklı bir adamdı, çünkü yüz hatları iyiydi, ama dağınıklığın belirgin belirtileri ten rengini bozmuş, gözlerinin altında torbalar oluşturmuş ve gözlerinin kendisini biraz kanlı hale getirmişti.

"Ah, işte bulduk!" dedi, çantasından bir kart seçerek. Ancak kartı sınav gözlüğüyle inceledikten sonra şöyle dedi: "Hayır, bu o değil! Unutmuş olabilir miyim? Hayır! Sonunda burada!"

Büyülenen Simon şöyle dedi: "Farklı kartlar mı taşıyorsunuz, efendim?"

"Elbette! Bir kartı burada, diğerini orada kullanmayı uygun buluyorum, çünkü yurt dışında ikamet ettiğimi ve zamanımın çoğunu

Seyahat. Ama bu kart," dedi ve bir çırpıda Simon'a uzattı, "gerçek adımı taşıyor ve kuşkusuz sizi neden aradığımı size açıklayacak!"

Simon kartı aldı ve ilgisiz bir bakışla inceledi. Ama üzerinde yazılı olan isim onu şaşkına çevirdi: "*Wilfred Steane mi? Yani ölmedin mi?*"

"Hayır, Bay Carrington, ben ölmedim," dedi Bay Steane, bir sandalyeye yerleşerek, "gayet hayattayım. Birilerinin neden benim bu fani dünyadan çekip gittiğimi düşündüğünü anlayamadığımı söyleyebilirim. Şairin sözleriyle. Shakespeare, sanırım."

"Evet, bunu biliyorum," dedi Simon. "Ama neden kaşığınızı duvara sapladığının düşünüldüğünü anlamadığınızı bilsem şaşardım! Yıllarca senden haber alınamamışken başka ne düşünülebilir ki?"

"Genç adam, böyle bir şey yapmış olsaydım, tek çocuğumu bu durumdan haberdar etmeyi ihmal edeceğimi mi sanıyordun? Onu emanet ettiğim Yaratık'tan bahsetmiyorum bile!" diye sordu Bay Steane, sitem dolu bir ses tonuyla.

Simon yapmacık bir tavırla, ",," dedi.

Bay Steane belli belirsiz, "Bir şeyler ayarlamalıyım," dedi. "Aslında ayarlamalar yapmıştım. Ama bu konuyu geçelim! Buraya sizinle boş laflar etmeye gelmedim. Kardeşinizin nerede saklandığını öğrenmeye geldim, Bay Carrington!"

Simon'ın tüyleri diken diken olmaya başladı. "Benim iki kardeşim var efendim ve ikisi de gizli saklı yatmıyor!"

"Kardeşiniz Desford'dan bahsediyorum. Beni ilgilendiren, varlığından haberdar olmadığım diğerkardeşiniz değil. İtiraf etmeliyim ki bu sabaha kadar ben de sizin varlığınızdanhabersizdim." Derin bir iç geçirdi ve üzüntüyle başını salladı. "İnsanın eli ayağı birbirine dolaşıyor! *Eheu fugaces, Postume, Postume-*! Şüphesiz bu dokunaklı pasajın geri kalanını siz tamamlayabilirsiniz."

"Tabii ki ! Herkes yapabilir!"

"*Labuntur anni,*" diye mırıldandı Bay Steane. "Ne kadar doğru! Ne yazık ki, ne kadar doğru! Her ne kadar siz hayatın eşiğinde duruyorsanız da, bunu takdir etmeniz beklenemez. Kendi gençliğimin gamsız, kaygısız günlerini ne kadar iyi hatırlıyorum, ne zaman-"

"Bağışlayın efendim!" dedi Simon, bu retorik konuyu acımasızca keserek, "ama konudan uzaklaşıyorsunuz! Anladığım kadarıyla kardeşim Desford'un nerede olduğunu söylememi istiyorsunuz. Bilseydim seve seve söyledim, çünkü o da sizi gördüğüne çok sevinirdi, ama bilmiyorum! Bildiğim tek şey onun hiçbir yerde *saklanmadığı*! Ve ayrıca," diye ekledi, rengi atarak ve biraz kekeleyerek, "öyle olması için hiçbir neden yok! Ve dahası, ona karşı bu tür yanlış suçlamalarda bulunmadığınız için size teşekkür ederim!"

"Hepiniz aynısınız, Carringtonlar!" dedi Bay Steane kederle. "Sözleriniz geçmiş i ne kadar da canlı bir şekilde anımsatıyor! Saygıdeğer babanız, şimdi-"

"Babamı bu tartışmanın dışında tutacağız!" diye tersledi Simon, bu kez iyice öfkelenmişti.

"İsteyerek, isteyerek, sevgili oğlum! Beni ne kadar yanlış değerlendirdiğini hatırlamak bana zevk vermiyor. Gençlerin patavatsızlıklarına ne kadar az müsamaha gösteriyordu, genç bir adamın -kaba bir tabirle- bir domuz otu olan bir ebeveynin sert davranışları yüzünden ne kadar zor duruma düşebileceğini ne kadar az anlıyordu! Daha da ileri gideceğim: bir pire nane!"

"İşte oradasın!" diye karşılık verdi Simon. "Gençliğinizde neler yaptığınız hakkında pek bir şey bilmiyorum efendim, ama babamın sizi evlatlıktan reddettiğini duyunca doğrudan sizinkini kestiğini biliyorum!"

"Öyle mi yaptı?" dedi Bay Steane, büyük bir ilgiyle. "O zaman ona haksızlık ettim! Keşke bu olayda ben de bulunabilseydim! Ağır yaralı kalbime merhem olurdu. Ama kendime soruyorum, bunu nasıl tahmin edebilirdim? Bana da doğrudan doğruya kesik attığını açıkladığım zaman, bunu benim yapmamın imkânsız olduğunu anlayacaksınız."

"Sanırım, ama sözümü keser ve beni ziyarete gelmekteki amacınızın ne olduğunu söylerseniz size minnettar kalacağım, efendim! Desford'un nerede olduğunu bilmediğimi zaten söyledim ve size sadece Londra'ya dönmesini beklemenizi tavsiye edebilirim! Arlington Sokağı'nda bir evi var ve hizmetçileri her an oraya dönmesini bekliyorlar!"

"Arlington Sokağı'nda oturduğunu biliyorum," dedi Bay Steane. "Bath'dan döndüğümde hemen onun nerede oturduğunu öğrenmeye çalıştım.

-Lord Hazretleri Cemiyet'in seçkin bir üyesi olduğu için bu kolay bir görev."

"Tabii ki kolay bir işti!" dedi Simon küçümseyerek. "Tek yapman gereken bir sokak rehberine bakmaktı!"

Bay Steane bunu yüce bir el hareketiyle reddetti. "Her ne olursa olsun," dedi, belli belirsiz ama büyük bir vakarla, "bunu keşfettim ve hemen konutunun misafirperver olmayan kapılarına gittim. Bu kapılar bana lord hazretlerinin kâhyası olduğunu sandığım biri tarafından açıldı. O da sizin gibi, Bay Carrington, efendisinin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Çok ince bir nokta koymak istemem ama garip bir şekilde suskundu. Çok garip bir şekilde suskun! Ben ne bir noddicock ne de bir souse-crown'um, genç adam.

-Aslında ben tahtadaki her hamleye hazır olan biriyim, kendimi şişirmek bana yakışmasa da! Ve bir yatak direğinin parıltısı kadar kısa bir süre içinde, onun beni oyalamak için emir aldığını anladım!"

"Eğer böyle algılıyorsan, bir çift gözlük almanın zamanı gelmiş demektir!" diye cevap verdi Simon kaba bir tavırla. "Desford senin öldüğünü düşünürken ona nasıl böyle bir emir vermiş olabilir? Ve lanet olsun, neden böyle bir şey yapsın *ki*? Seninle karKılaKmaktan daha çok isteyeceği kimse yoktur herhalde! Evet, eğer bana *adresinizi* bırakırsanız, nerede olduğunu öğrenir öğrenmez kardeşime vereceğime söz veriyorum! Şu anda tek bildiğim, geçen hafta başında Harrowgate'e gittiği!"

Bay Steane bu bilgiyi derin bir değerlendirmeye tabi tutmuş gibiydi. Kayda değer bir duraksamadan sonra başını salladı ve hoşgörülü bir gülümsemeye şöyle dedi "Doğruluğunuzdan şüphe etmek bana acı veriyor ve Sadakat erdemine karşı duyarsız olduğumu düşünmenizi istemem! Seni temin ederim ki genç adam, her ne kadar değersizliğine üzülsem de, kardeşini korumak için gösterdiğin asil kararlılığa saygı duyuyorum. Daha ileri gideceğim! Eğer

Sevgili çocuğumun çıkarları bu kadar trajik bir şekilde söz konusu olmasaydı, bunu alkışlardım. Ama kendime soruyorum, Lord Desford'u Harrowgate'e ne götürmüş olabilir? Hiç kuşkusuz güzel bir yer ve hatırladığım kadarıyla gut, iskorbüt ve felç gibi hastalıklardan muzdarip kişiler için çok rağbet ettiği bir yer. Ama benim hesabıma göre otuz yaKını aKınıK olması mümkün olmayan Desford'un bu üzücü hastalıklardan herhangi birinden muzdarip olduğuna beni ikna etmek istiyorsanız, amiyane tabirle, fazla kahverengi davranıyorsunuz demektir."

"Hayır, o hastalıklardan muzdarip değil! Hiçbir hastalığı yok ve Harrowgate'e de sağlığı için gitmedi. Yanılmıyorsam, oraya *sizin* işiniz için gitti, Bay Steane! Onu son gördüğümde babanızı aramak için yola çıkmak üzereydi!"

"Tut, tut, oğlum!" dedi Bay Steane azarlayarak. "Çok seyrek ve kalın! Harrowgate'de hiç işim olmadı. Ya da, aslında, bu türden herhangi bir içkili yerde: benim gibi bir deha için hiçbir fırsat sunmuyorlar. Babama gelince, onunla bağlantımı kestim. Yıllardır benim için bir ölü gibiydi."

"Desford torununu korumak için onu arıyor.

-Yoksul bıraktığınız kızınız, efendim!" dedi Simon öfkeyle. "Yoksa o da sizin için bir ölü gibi mi?"

Bay Steane elini kalbine bastırıp gözlerini yukarı kaldırarak, "Bana böyle sözler söylendiğini duyacak kadar yaşamış olmalıydım!" diye söylendi. "Benim tek çocuğum, sevgili çocuğum, dünyada sahip olduğum tek akrabam... Ve yalvarırım bana eski kardeşimden bahsetmeyin! O sümüklü burunla akrabalık iddia edecek kadar alçalmadım!" diye ekledi, histriyonik yüksekliğinden aniden inerek. Ancak hemen kendini toparladı ve şöyle dedi: "Senden rica ediyorum genç adam, Londra'da bulunmam, çok sevdiğim eşimin bana bıraktığı tek evlilik sözüne bağlılığımın kanıtı değil mi?" Bu düşüncelerin etkisiyle yüzünü mendiline gömdü ve görünüşe göre kederden boynu bükük bir hale geldi.

"Hayır, değil!" dedi Simon açık yüreklilikle. "Gören de yanan bir evin içine daldığınızı falan sanır!"

Bay Steane hakarete uğramış bir halde başını kaldırdı ve büyük bir duygusallıkla şöyle dedi: "Yanan bir evin içine dalmanın bu şehre cesaretle gelmekten daha riskli bir şey olduğunu düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz! Neden ayağımdaki tozu silkeledim sanıyorsunuz? Neden sevgili çocuğumu - elbette geçici olarak - güvenime layık olduğuna inanmam için beni kandıran bir kadının bakımına bırakarak sürgüne gitmeyi seçtim?"

"Söylemesi zor efendim!" diye cevap verdi Simon hemen. "Ama madem sordunuz, sanırım bunun nedeni bahşişçilerin peşinizde olmasıydı!"

"Daha da kötüsü!" dedi Bay Steane trajik bir şekilde. "Mahvıma yol açan koşulları anlatmayı düşünmüyorum. Doğduğum andan itibaren talihsizliğin her adımımı takip ettiğini söylemek yeterli. Gençliğim, huysuz bir ebeveyn ve hayatından ümit kesildiğinde ayak parmaklarını kaldırmaya tenezzül etmeyen pullu bir ağabey tarafından mahvedildi! Ölüm döşeğindeyken ayağa kalkmakla kalmadı, bir yıldan kısa bir süre sonra bir erkek çocuk babası oldu! Bu, genç adam, bardağı taşıran son damla oldu!"

"Acemileri ölüm sonrası bağıyla mı yetiştirdiniz?" diye sordu Simon hayretle.

"Doğal olarak! Tanrı'ya şükürler olsun ki bir pislik kurdu olmadığım için, bir lob-cock olduğumu düşünerek yanıltılmayın! Beni verasetten mahrum etmek babamın elinde değildi. Jonas bir sürü kız bırakarak öldüyse, zamanı geldiğinde unvan, servet ve her şey bana miras kalmalıydı. Affedersiniz! Bu düşünce beni delirtiyor!" Bir kez daha mendilinin içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra ortaya çıkarak şunları söyledi "Paramparça olduğumu söylemeyeceğim. Bir puding kalbi olsaydım beni gerçekten ezecek bir darbeydi, ama ben bir puding kalbi değilim: Her zaman tersliklerimi metanetle karşıladım ve nadiren toparlanmayı başaramadım. Bu krizde ürktüm mü? Umutsuzluğa kapıldım mı? Hayır, Bay Carrington! Ben de - kim olduğumu unuttum, ama önemli değil! - olduğu gibi belimi kuşandım ve toparlandım! Bugün bende, kendi çabalarıyla kendini alçaktan yüksek sulara çıkaran birini görüyorsunuz."

"O zaman neden borçlarını ödemiyorsun?" diye sordu Simon kuşkuyla.

Bu öneri karşısında şok olan Bay Steane haykırdı: "Hazırı alacaklılarıma mı harcayayım? Umarım o kadar iyi bir döküntü değilimdir! Size şunu da söyleyeyim.

Çocuğuma karşı görevimi unutmuşum! Doğduğum topraklara dönerken ona yardım etmekten başka bir amacım yoktu. Bath'a vardığımda, onu kollarımın arasına almak için can atarken, onu emanet ettiğim Yaratık'ın onu bir kenara attığını öğrendiğimde neler hissettiğimi bir düşünün! Aslında onu en azılı düşmanlarımdan birinin ellerine teslim etmişti! Peki neden? Çünkü kendimi toparlamak için verdiğim mücadelenin ortasında onun faturalarını ödemeyi ertelemek zorunda kalmıştım! Benim onunkine duyduğum güven kadar o da benim dürüstlüğüme güvenmiş olamaz mıydı? Bunu yapmam mümkün olur olmaz ona olan borcumu tamamen ödemem gerektiğinden şüphe duyuyor muydu? Bu ev sorularına verdiği tek yanıt gözyaşları seliydi." Durakladı, Simon'a meydan okuyan bir bakış fırlattı; ama Desford onu Cherry'yle arkadaş olmaya iten koşulların yalnızca ana hatlarını açıkladığı için Simon'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. Böylece Bay Steane anlatmaya devam etti. "Hemen Amelia Bugle'ın kır evine gittim. Bunu yapmak için çok uğraştım ama tiksintimi yendim: ebeveynlik duygularım diğer tüm düşüncelerin önüne geçti. Peki ödülüm neydi? Bay Carrington, masum çocuğumun Lord Desford'dan başkası tarafından anne tarafından akrabasının güvenli evinden kaçırıldığını öğrenmek!"

"Eğer Lady Bugle size böyle , yalan söylüyormuş!" Simon dedi ki. "O böyle bir şey yapmadı! Lady Bugle Bayan Steane'e o kadar iğrenç davrandı ki, o da büyükbabasına sığınmak için kaçtı! Desford'un tek yaptığı, onu Londra'ya giderken yakaladığında arabasına almak oldu!"

Bay Steane ona acıyarak gülümsedi. "Hikayesi bu mu? Zavallı oğlum, kardeşine olan inancını yok etmek zorunda kalmak beni üzüyor, ama-"

"Gerek yok, çünkü bunu yapmayacaksın!" diye araya girdi Simon, öfkeyle. "Ve bana oğlum demediğin için sana teşekkür edeceğim!"

"Genç adam," dedi Bay Steane sert bir sesle, "baban yaşında biriyle konuştuğunu unutma!"

"Ve unutmayın efendim, benim kardeşim olan birinden söz ediyorsunuz!" Simon karşı çıktı.

Bay Steane ciddiyetle, "İnanın bana," dedi, "duygularınıza içtenlikle katılıyorum! Üzülerek söylemeliyim ki, en küçük bir tarafgirlik beslediğim bir kardeşe sahip olmadım, ama bunu takdir edebiliyorum-"

"Tarafgirliğin canı cehenneme!" diye araya girdi Simon. "Desford'un evinden uzakta bir kızın *ırzına* geçecek türden bir serseri olup olmadığını onu tanıyan herkese sorun! Benden aldığınız cevabın aynısını alırsınız!"

Bay Steane sert iç çekişlerinden birini daha çekti. "Ne yazık ki, mutsuz çocuğumun onun kollarına isteyerek düştüğünden korktuğumu size söylemeye zorluyorsunuz beni Bay Carrington! Bunu size söylemek zorunda kalmak beni derinden yaralıyor ve onun masumiyetiyle, yakışıklı bir yüze ve çekici bir hitaba sahip bir çapkının cazibesine kapıldığını öğrenmenin benim için ne kadar ağır bir darbe olduğunu size tarif etmeme gerek yok. Doğum ve servet avantajlarından bahsetmiyorum bile. Lord Desford'un bu niteliklere sahip *olduğuna* inanmaya yönlendirildim?"

En büyük kardeşinin bu tasvirine isyan eden Simon, kısaca şöyle diyerek onu reddetti: "Hayır, değil! Yeterince iyi biri olduğunu söyleyebilirim - bunu ben de hiç düşünmedim- ama *ilgi çekici bir hitaba* gelince! Tanrım, bu onu yapmacık, inatçı bir makarna tüccarı gibi gösteriyor! Desford'un bir beyefendi olduğunu bilmenizi isterim efendim! Dahası, kızınız onun kollarına düşmedi, çünkü kollarını ona hiç uzatmadı! Kollarına atılsaydı atılırdı demek istemiyorum, çünkü ben bir başkasının yakın akrabalarına iftira atacak biri değilim! *Ayrıca* Bay Steane, eğer babam olacak yaşta *olmasaydınız*, Desford'a çapkın diyecek kadar cüretkar olduğunuz için sizi bir güzel pataklardım!"

Bu hararetli konuşmayı soğukkanlılıkla dinleyen Bay Steane, konuşmanın sonunda şefkatle şöyle dedi "Anladığım kadarıyla sizi ipe çekmiş ve size çok acıyorum! Bana gençliğimdeki halimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki! Belki asabi, ama cömert dürtülerle, yersiz sadakatlerle ve saygı duymayı öğrendiğin kişilerin erdemine dokunaklı bir inançla dolusun! Bu basit inancı yıkmaman bana düşmüş olması ne kadar üzücü, anlatılamayacak kadar üzücü!"

"Ne oluyor?" diye sordu Simon patlarcasına. "Desford'a saygı duymayı öğrendiğimi ya da ona saygı duyduğumu sanıyorsan, çok yanılıyorsun,

Bay Steane! Tabii ki istemiyorum! Ama o çok iyi bir kardeş ve -Her ne kadar hataları olsa da, o bir serseri değildir ve buna güvenebilirsiniz!"

"Keşke yapabilseydim!" dedi Bay Steane üzüntüyle. "Ne yazık ki yapamam! Zavallı genç adam, kardeşinin dışarı çıktığından beri izlediği ve -söylemek zorundayım ki- hâlâ izlemekte olduğu yaşam tarzından habersiz misin?"

Simon ona baktı, gözlerinde öfke ve kuşku vardı. Desford'un erdemini destekleyerek her türlü edepli suskunluk kuralını çiğnemek zorunda kaldığını anladığında yüzünde beliren kızarıklık hissedilir derecede koyulaştı. Gururdan kaskatı kesilmiş bir sesle şöyle dedi: "Sayın bayım, eğer bu kötü sözlerle kardeşimin herhangi bir zamanda ya da herhangi bir şekilde onurlu bir adama yakışmayacak şekilde davrandığını söylemek istiyorsanız, size ya fena halde yanlış bilgilendirildiğinizi ya da lanet olası bir yalancı olduğunuzu söylemek isterim!" Durakladı, çenesi tehlikeli bir şekilde dışarı fırlamıştı, ama Bay Steane'in bu kadar kavgacı bir şekilde yere fırlatılan ölçüyü almaya niyeti yoktu, rahat bir şekilde oturmaya devam etti ve kibirli bir şekilde ona baktı: "Anladığım kadarıyla kardeşimin *yaşam tarzından* söz ederken, zaman zaman Muslin Şirketi'nin üyeleriyle kurduğu bazı ilişkilerden söz ediyorsunuz. Ama eğer bana onun masum kadınları baştan çıkardığından ya da kasabayı yağ izleriyle kirlettiğinden şüphelendiğinizi söylemek istiyorsanız, nefesinizi boşa harcayabilirsiniz! Kızınızı kendisiyle kaçması için kandırdığı iddiasına gelince, Tanrım, eğer bu kadar aşağılayıcı olmasaydı, buna kahkahalarla gülerdim! Eğer böyle bir Çey yapacak kadar umutsuzca aÇık olduysa, neden kızını büyükbabasına vermek için elinden geleni yapsın ki? Cevap verebilirsen cevap ver!"

Bay Steane anlamlı anlamlı ürperdi ve Kemble ya da Kean'e yakışır bir tavırla cevap verdi: "Eğer gerçekten böyle yaptıysa, korkarım ki ondan bıkmış ve onu başından savmaya çalışıyor!"

"Ne, iki günden az bir sürede mi?" dedi Simon alaycı bir sesle. "Olası bir hikâye!"

"Sevgili genç yeşil kafa," dedi Bay Steane, biraz da hiddetle, "bir dişinin ölü bir sıkıcı olduğunu iki *saatten* kısa bir sürede anlayabilirsin! Ben öyle düşünmüyorum.

Babamı için Harrowgate'e gittiğine dair Banbury hikayesine inanın! Bu bir torba kaçak içki! Bu konuda düşündükçe, masum çocuğumu kaçırdığına ve bunu sadece teyzesi yerine büyükbabasıyla daha mutlu olacağını düşündüğü için yaptığına herkesi inandırdığına dair inancım artıyor. Şimdi, o başhemşirenin evinde mutsuz şüphem yok, ama değerli kardeşin babamın evinde daha mutlu olacağını düşündüyse, bir mankafadan daha iyi olamazdı, ki öyle olmadığını çok iyi biliyorum! Hayır, hayır, oğlum! Bu Canterbury masalını yutabilirsin, ama benden bunu bekleme! Gerçek şu ki, o benim zavallı küçük Cherry'mi mahvetmeye kararlı, onu koruyacak kimsesi olmadığını düşünüyor. Hatasını anlayacak! Babası onun düzeldiğini görecek! O -yani babası ya da tek kelimeyle ben- bu rezilliğin hikâyesini dünyaya duyurmak zorunda kalsa bile! Eğer onurlu bir adam olmak için en ufak bir iddiası varsa, onunla evlenmekten daha azını yapamaz!"

Simon aniden daralan gözkapaklarının arasından ona bakarak, "Yanlış kapıyı çaldınız, efendim!" dedi. "Kızınızın itibarının lekesiz olduğunu size bildirebildiğim için mutluyum! Kardeşim onu mahvetmek şöyle dursun, onun adına hiçbir skandalın bulaşmamasını sağlamaya kararlıydı! Ve Desford'un ileri görüşlülüğü sayesinde kızınızın son derece saygın bir evde yaşadığını size bildirmekten daha da mutluyum!"

Bay Steane'in yüzünün kederli olduğunu söylemek çok fazla olurdu, ama yumuşak gülümsemesi dudaklarından kesinlikle kayboldu ve karakteri hakkında oldukça doğru bir fikir edinmiş olan Simon'un istenmeyen bir bilgi olduğuna inandığı şeye cevap verirken sesi yumuşaklığını korumasına rağmen tonu biraz düzleşti. Simon kendini biraz huzursuz hissetmeye ve Desford'un nerede olduğunu bilmeyi dilemeye başladı. Her şey bir yana, Bay Steane'le ilgilenmek Desford'un işiydi, onun değil! Desford, Cherry'nin tam olarak nerede olduğunu bu yaşlı kontrgerillacıya açıklarsa ve bütün meseleden elini eteğini çekerse iyi etmiş olacaktı.

"Peki," diye sordu Bay Steane, "bu saygın ev nerede bulunuyor?" "Oh, Hertfordshire'da!" dedi Simon umursamazca.

"Hertfordshire'da!" dedi Bay Steane, sarsılarak doğruldu. "Lord Desford'a haksızlık etmiş olabilir miyim? Ona bir teklifte mi bulundu? Bana güvenmekten korkmayın! Elbette Cherry'ye hitap etmek için benden izin alması gerekirdi, ama bu usulsüzlüğü affetmeye hazırım. Gerçekten de, eğer benim öldüğümü sanıyorsa, bu gayri resmiliği mazur görülebilir." Simon'a bir parmak salladı ve küstahça şöyle dedi: "Bana karşı ihtiyatlı olmana gerek yok, evlat! Seni temin ederim ki bu evliliğe hiçbir itirazım olmayacak -tabii Lord Desford'la anlaşma konusunda uzlaşırsak, ki uzlaşacağımızdan hiç şüphem yok. Ah, bahsettiğiniz saygıdeğer evin Wolverham'dan başkası olamayacağını nasıl tahmin ettiğimi merak ediyorsunuzdur! O evi hiç ziyaret etme şerefine nail olmadım ama mükemmel bir hafızam var ve siz Hertfordshire'dan söz eder etmez Wolverham'ın Hertfordshire'da olduğunu bir anda hatırladım. Güzel ve eski bir yer olduğuna inanıyorum: Görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir an için afallayan Simon kendini toparladı ve Bay Steane'in zihninde güçlü bir şekilde işlediği belli olan yanılsamayı ortadan kaldırmak için hiç zaman kaybetmedi. "Aman Tanrım, hayır!" dedi. "Tabii ki onu Wolverham'a götürmedi! Buna cesaret edemez! Babamın sizi nasıl gördüğünü siz de kadar iyi biliyor olmalısınız, efendim. Size doğrudan pay verdiğini kendiniz söylediniz, bu yüzden Desford'un Bayan Steane'le evlenmesine rıza göstermesi için onu hiçbir şeyin ikna edemeyeceğini söylememe gerek yok! Ondan böyle bir şey istenmesi gibi en ufak bir olasılık bile yok, çünkü yok! Desford bir teklifte *bulunmadı*, çünkü birincisi, ona aşık değil; ikincisi, aşık olması için bir neden yok; ve üçüncüsü, bunu boş verin!"

Bay Steane'in yüzündeki ışıltılı gülümsemenin solduğunu görmenin mutluluğunu yaşadı ama bu kısa sürdü. Beyefendinin gözlerinde hesapçı bir bakış belirdi ve sonraki sözleri neredeyse Simon'ın kafasındaki tüylerin diken diken olmasına neden olacaktı. "Sanırım genç adam," dedi Bay Steane, "yanıldığını anlayacaksın. Evet. Hem de çok yanıldığını! Saygıdeğer ebeveyninizin bu evliliğe sıcak bakmayacağına inanıyorum, ama varisine karşı açılacak bir sözünü tutmama davasına daha az sıcak bakacağına inandığımı söylemeye cüret ediyorum."

"Sözünü tutmamak mı?" diye atıldı Simon. "Bu sizi hasta eder Bay Steane! Desford kızınıza hiçbir zaman evlenme teklifinde bulunmadı!"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Bay Steane. "Onu teyzesinin evinden çaldığında siz de orada mıydınız?"

"Hayır, değildim! Ama bana Bayan Steane ile arkadaş olmasının nasıl ortaya çıktığını anlattı-"

Durdu, çünkü Bay Steane'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmıştı ve başını sallıyordu. "Kanunlar hakkında çok az bilgiye sahip olduğunu görmek çok kolay, genç adam. Kardeşinin sana söylemiş olabileceği şeyler kanıt sayılmaz. Eğer kabul edilseydi -ki sizi temin ederim edilmeyecek-talihsiz çocuğumun kanıtlarından daha ağır basamazdı!"

"Yani kızınızın mahkemeye çıkıp yalan yere yemin edecek türden bir kız olduğunu mu söylüyorsunuz? Eğer böyle düşünüyorsanız, hafızanız sandığınız kadar iyi değil! O, daha göz dişlerini bile kesmemiş bir kız çocuğundan farksız!"

"Ah!" dedi Bay Steane, Simon'ın aklına krema tabağıyla karşılaşan bir kediye getirdi. "Sanırım Bay Carrington, benim küçük Cherry'mle tanıştınız?"

"Evet, onunla tanıştım! Desford'dan gelen teklifi kabul ettiyse neden bana söylemedi?"

"Demek onunla tanıştınız!" dedi Bay Steane düşünceli bir ifadeyle. "Şüphesiz Lord Desford'un şirketinde? Çok anlamlı! Hem de çok anlamlı! Lord Desford'un o sırada onu evlendirmek niyetinde olduğu düşünülebilir, aksi halde neden size onu tanıtsın ki?"

"O yapmadı! Demek istediğim," dedi Simon, her geçen gün daha da sinirlenerek, "onunla, onu götürdüğü evde karşılaştım ve Desford orada olduğumu bilmiyordu! Demek istediğim, orada olmamı beklemiyordu ve onunla tanıştığımda yanında değildi! Salonlardan birinde yalnızdı, Desford'un Bayan'a -kendisini görevlendirdiği bayana- durumu açıklamasını bekliyordu!"

"Bu," dedi Bay Steane, "korktuğumdan da kötü! Mutsuz genç, Lord Desford onu *süslü* bir eve *mi* yerleştirdi?"

"Bir fantezi-Hayır, tabii ki değil!" dedi Simon öfkeyle. "Onu eski bir dostunun evine , *çok* saygın bir ev, haberin olsun!"

Bay Steane basitçe, "Bana öyle gelmiyor," dedi.

"Tanrı aşkına, dalları ölçmeyi bırak!" diye haykırdı Simon, oldukça sinirlenmişti. "Hayatım boyunca dinlemek zorunda kaldığım en aptalca saçmalığı söylüyorsun! Ve daha fazlasını dinlersem lanetleneceğim! Kardeşimin evine geri dönün ve gerçek adınızı taşıyan kartınızı oraya bırakın ve nerede olduğunuzu uşağına bildirin! Sizi hemen arayacağına söz veriyorum, çünkü onu Bayan Steane'in babasının hayatta olduğunu ve onun sorumluluğunu üstlenebileceğini bilmekten daha fazla hiçbir şey memnun edemez. Gerçi sizin nasıl bir adam olduğunuzu öğrendiğinde memnun olup olmayacağı da ayrı bir konu!"

Bu vahşi atlı Bay Steane'in sükûnetini bozamadı. "Söylemeye cüret ediyorum ki, eğer beni arayıp bulsaydı hiç de memnun olmazdı, çünkü bende intikamcı bir ebeveyn görürdü. Bir Nemesis, genç adam! Doğruluğunuzdan kuşku duymak bana anlatılamayacak kadar acı veriyor, ama size inanmadığımı söylemek zorunda kalıyorum. Aslında, bir köpeğin koşabileceği kadar hızlı yalan söylediğinizi anladım, Bay Carrington. Hatta daha da hızlı! Her zaman çok titiz olan saygıdeğer ebeveyninizin bir oğlunun müsrif, diğerinin de -tabirimi mazur görün ama- martı avcısı olması ne kadar da şaşırtıcı bir şey! Üstelik bu hassas sanatta bir uzman bile değil!"

Simon odanın içinden kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. "Dışarı!" dedi.

Bay Steane ona gülümsemeye devam etti. "Elbette, elbette, madem ısrar ediyorsunuz!" dedi nazıkçe. "Ama bir düşünün! İsrar etmeniz akıllıca mı? Talihsiz çocuğumun nerede olduğunu bana söylemeyi uygun görmediniz, bu yüzden Wolversham'a gidip bu üzücü olayın gerçeklerini sevgili babanızın önüne sermekten başka bir yol kalmadı. Bu yolu izlememi isteyeceğinizi sanmıyorum, Bay Carrington."

O haklıydı. İçten içe kaynayan Simon, öfkesini bastırmak ve beyinde çılginca bir kaçış yolu aramak zorunda kaldı.

bir ikilem olduğunu fark etti. Inglehurst'te Desford'dan ayrıldığından beri onu görmemişti, Desford'un babasıyla buluştuğunu bilmiyordu ve bir noktada kararlıydı: Lord Wroxton, Desford'un içine düştüğü durumdan onun aracılığıyla haberdar olmayacaktı. Lord Wroxton'ın merhametli davranacağına güvenilebilirdi, ama ilk olarak Cherry Steane'le arkadaş olduğu, ikinci olarak da babasıyla görüşmesini, hatta böyle sinsi bir serseriye evine kabul etmesini gerekli kıldığı için Desford'a çok kızacaktı. Simon, eğer gösterişli, zeki bir züppe yaramazlık yapmak istiyorsa, diye düşündü. Ve Desford'un kendisinden başka kim onun nasıl bir kötülük yapabileceğini bilebilirdi ki? Simon, Des'in Cherry'ye evlenme teklif ettiğine bir an bile inanmamıştı, ama Cherry, babasının teşvikiyle, Des'in bir şey yaptığını iddia ederse, bu nadir görülen bir turşu vakası olurdu! Simon, Saygıdeğer Wilfred Steane'i kısık gözlerle değerlendirirken, amacının kızı için parlak bir eş bulmak olabileceğini ama asıl amacının maddi kazanç olmasının çok daha muhtemel olduğunu düşündü. Lord Wroxton, gururlu adını, pekâlâ bir tür rezil skandaldan uzak tutmak için sus payını verir miydi? Evet, diye düşündü Simon, verirdi! Tam da böyle bir anda Tanrı bilir nereye gittiği için Des'e *lanet olsun!* Eğer bu kurnaz tilki Wolverham'dan uzak tutulacaksa, ona Cherry'nin süslü bir eve atılmaktan çok uzakta, saygınlığı tartışılmaz bir hanımefendinin himayesine verildiğini açıklamaktan başka çare yoktu. Bay Steane'e Cherry'nin kesin adresini vermek konusunda son derece isteksizdi, çünkü o kibar çit kuşu Inglehurst'e gelirse Leydi Silverdale'in neler hissedeceğini çok iyi tahmin etmekle kalmıyor, Desford'un o zamana kadar Cherry'yi başka bir akıl hastanesine götürmüş olabileceğini de biliyordu. Bu ikilemden kurtulmanın en açık yolu, Bay Steane'i Desford'un Londra'ya dönmesini beklemeye ikna etmektir: zavallı kızı koruması altına alan oydu ve onu itibarsız ebeveynine teslim edip etmemeye karar vermek de ona düşüyordu! Ama ne yaparsa yapsın, Bay Steane'i görür görmez onu Silverdale'li hanımlara takdim etmeyeceği Lombard Sokağı'nın yumurta kabuğuydu.

Sorun çözülemez gibi görünüyordu, ama tam Bay Steane zafer dolu bir sesle, "Evet, genç adam?" dediğinde Simon'un aklına parlak bir fikir geldi. Omuzlarını silkerek şöyle dedi: "Oh, çok iyi! Eğer kabul etmezsen

Kızınızın emin ellerde olduğuna dair söz veririm, sanırım size yönünü bildirmek zorunda kalacağım! Babamı ziyaret etmeniz için sizi teşvik etmeyi çok istiyorum - lordum, size ne kadar iyi bir yerleşimci bahşış verirdi!- ama şu anda çok tombul bir kuş üzümü değil ve onun pelterlerinden birine uçmak ona iyi gelmez. Size de bir yararı olmaz, çünkü anlattıklarınızın tek kelimesine bile inanmaz. Seni evden attırması daha muhtemel! Eğer eve girmeyi başarabilirsen, ki giremeyeceğine kefilim! Daha iyi bir duruma gelene kadar ailesi ve en yakın arkadaşları dışında kimseyi kabul etmez ve uşağını geçmeye çalışmak yerine ölü bir gelincikle tavşan avına çıksanız daha iyi olur! Ancak annem bir arbede çıkmasından hiç hoşlanmazdı, bu yüzden size Desford'un babanızın şehir dışına çıktığını öğrendiğinde Bayan Steane'i Leydi Silverdale'in kır evi olan Inglehurst'e götürdüğünü söyleyeyim! Size şunu da söyleyeyim ki, Bayan Steane birinci sınıf insanlarla hareket eder ve en az babam kadar züppedir! Bu yüzden zihninizi endişeden kurtarın, Bay Steane!"

Bay Steane'in yüz ifadesindeki değışikliğı fark etmiK ve onun kendini beğenmiKlik zırhını delmeyi baKardığını görmekten mutlu olmuKtu. Hâlâ gülümsüyordu, ama dudakları gergindi ve iri iri açılmış gözlerindeki hoşgörölü eğlence ifadesi kaybolmuştu. Ama konuştuğunda her zamanki gibi ipek gibiydi. Dedi ki: "Beni bir aylak sanmanız için ne söylemiğ olabilirim acaba? Seni temin ederim, benim kurnaz genç dostum, büyük bir hata yapıyorsun! Ben, halk deyimiyle, her şeyi bilirim! Lütfen bana, birinci sınıf bir hanımefendinin -kendisini tanımıyorum ama bu konuda sözünüze güveniyorum- kardeşiniz tarafından getirilen bir kızı evine kabul etmesinin nasıl gerçekleştiğini açıklayın.

"Eğer hafızanız bana inandırmaya çalıştığınız kadar iyiyse, Desford'un kızınızı *eski bir dostunun* evine götürdüğünü söylediğimi mutlaka hatırlıyor olmalısınız!"

"Hafızam mükemmel Bay Carrington, çünkü çok değil birkaç dakika önce, kardeşinizin masum çocuğumu ellerine teslim ettiği kadının adını söylemenin eşiğine geldiğinizde tek bir ihanet kelimesi söylediğinizi de hatırlıyorum! *Leydi* değil, genç adam, *Bayan!*"

Simon soğukkanlılıkla, "Büyük olasılıkla öyle," diye cevap verdi. "Aslında Bayan Silverdale. Ağabeyim Bayan Steane'le ne yapacağını bir haldeyken doğal olarak aklına annesi yerine o geldi. Görüyorsunuz, onunla nişanlı!"

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı Bay Steane, ilk kez dengesi sarsılmıştı. "Buna inanmıyorum!"

Simon kaşlarını kaldırdı. "İnanmıyor musun?" diye tekrarladı şaşkın bir sesle. "Neden inanmıyorsun?"

Bay Steane kendini toparlamak için cesurca bir girişimde bulundu, ama bu duyuru o kadar beklenmedikti ki, söyleyebileceği tek Ėey Ėu oldu "Ne kadar çapkın olursa olsun, Lord Desford'un baştan çıkardığı bir kızı evinden alıp nişanlı olduğu hanımefendiye götüreceğ ve o kız için onun korumasını talep edecek kadar edep-adap duygusunu yitirmiş olduğuna inanmıyorum!"

"Hiç sanmıyorum!" diye cevap verdi Simon hemen. "Tabii ki böyle bir şey yapmadı! Dahası, Bayan Silverdale ondan şüphelenmeyecek kadar iyi tanıyor onu! Demek istediğiniz, efendim, buna inanmak istemediğiniz, çünkü bir ahır kapısı vahşisinden başka hiç kimse en büyük haydutun bile böyle bir şey yapacağını düşünemez!"

Ama Bay Steane'in kıvrak zekâsı çalışıyordu. İşaret parmağını Simon'a doğru uzattı ve sordu: "Peki genç adam, bu durumdan beni neden en başta haberdar etmedin?"

"Çünkü," diye cevap verdi Simon, "babamın hâlâ hassas bir durumda olması ve Leydi Silverdale'in nişan şerefine bir kıyafet partisi vermek istemesi nedeniyle, babam kendini toparlayana kadar nişanın duyurulmaması kararlaştırıldı. Elbette bunu *biz* de biliyoruz, Desford'un ahbabları da, ama sosyetenin serserileri için bu bir sır. Bu yüzden yalvarırım bunu yaymayın Bay Steane! Kardeşim güvenine ihanet ettiğimi bilseydi bana iyi bir ceza verirdi!"

Bay Steane ayağa kalkarak şöyle dedi: "Hiçbir şekilde tatmin olmadığımı senden saklamayacağım, genç adam. Senin -temiz bir kılıfa sokmak istemesem de- başarılı bir yalancı olduğun bana çoktan belli oldu. Her ne kadar isteksiz olsam da -gerçekten *öyleyim!*- nazıkçe yetiştirilmiş bir kadının yanaklarına utanç kızarması getirmekten çekiniyorum- bir ebeveyn olarak Bayan Silverdale'den bu şok edici olayın gerçeğini öğrenmenin benim görevim olduğunu anlıyorum. Elbette çocuğumu tekrar bağrıma basmak için duyduğum ateşli arzudan bahsetmiyorum bile! Bay Carrington, Bayan Silverdale'in yerin tam olarak neresi olduğunu bana bildirirseniz, sizi rahatlatacağım!"

"Oh, Hertfordshire'da!" dedi Simon umursamazca. "Inglehurst'e giden yolu Ware'de kime sorsanız size söyler!" Bay Steane şapkasını alırken ekledi: "Ama kardeşimin dönüşünü beklemeniz daha iyi olur! Inglehurst'e onun kanatları altında giderseniz Leydi Silverdale'in sizi kabul edeceğini sanıyorum, ama sizi uyarıyorum, Leydi Silverdale'in ayakları şeytanca yüksektir ve tek başınıza giderseniz kapının eşiğini aşamazsınız!"

"Küstahsın, iyi çocuk," diye yanıtladı Bay Steane kibirle. "Ayrıca izin verilemeyecek kadar aptalsınız. Nasıl oluyor da bu edep timsali -söylediğinize göre- kızımı seçkin evine kabul ediyor?"

"Neden, çünkü onun için üzülüyordu elbette!" dedi Simon. "Tıpkı hayatta kalan tek ebeveyni tarafından terk edilmiş ve dünyaya muhtaç bırakılmış bir kız için herkesin üzüleceği gibi!"

Bay Steane ona tarifsiz bir küçümseme ifadesiyle baktı ve sözünü sakınmadan odadan çıktı.

Genç Bay Carrington, şimdiye kadar omzuna vurmaya çalışmış en kurnaz serseriyle karşılaşmasının kendini tebrik eden bir incelemesi için iki dakikadan fazla zaman harcamadan, durumu ustaca (doğruluktan uzak olsa da) ele alışının bozulmaması için Inglehurst'e mümkün olan en hızlı şekilde gitmesi, Hetta'yı kendisini bekleyen çile konusunda uyarması ve onu Desford'la pervasızca nişanladığını bildirmesi gerektiğini fark etti.

Bay Steane'in, zengin havasına ve kendini denizin dibinden alıp suyun üstüne çıkarmış övünmesine rağmen, cebinin görüldüğü kadar dolu olmadığından emin olacak kadar kurnazdı. Kendisini Inglehurst'e götürmesi için bir posta arabası ve dört kişi kiralayacak kadar masraf yapması pek olası değildi. Eğer bir posta arabası kiralarsa, bu bir posta arabası ve bir çift olurdu, ama Simon'a göre, posta arabasıyla ya da posta arabasıyla Ware'e gitmesi ve orada kendisini Inglehurst'e götürmesi için bir araba kiralaması daha olasıydı. Aynı zamanda bundan çok da emin olmak doğru olmazdı. Genç Bay Carrington, o gelecek vaat eden moda pınarı, maceranın kendisini çağırdığını gördü ve bir okul çocuğunun hevesiyle davete icabet etti. Yarım saatten kısa bir süre içinde zarif pantolonunu çıkarıp bir çift binici pantolonu giydi; şık Hessian pantolonunu çıkardı; ayaklarını binici çizmelerine soktu ve onları baldırlarının üzerine çekti; uzun kuyrukları ve dolgulu omuzları olan şehir ceketini, binicilik egzersizine katılmak üzere olan bir beyefendiye daha uygun bir ceketle değiştirdi; Gardırobundan alçak taçlı bir kunduz, tuvalet masasının çekmecesinden bir çift eldiven, eşyalarının çeşit çeşit olduğu etajerden bir kırbaç kaptı ve hızla merdivenlerden indi. Kapının eşiğine gelişi, sokağın köşesinde, genç Bay Carrington'ın parkta sık sık aslanlar gibi koşturduğu yakışıklı at arabasının başındaki seyisinin ve onu çağırmak için gönderilmiş olan gazeteci çocuğun ortaya çıkışıyla aynı zamana rastladı.

Seyisine bir kelime söyledi, sayfaya bir şilin attı ve neredeyse ayakları üzengileri bulmadan yola koyuldu. Ama genç Bay Carrington, aceleciliğinin ve (kendi deyimiyle) tarla kuşu gibi uçmanın verdiği hoş duyguya rağmen, okul günlerinin dikkatsiz dürtülerini öylesine aşmıştı ki, Hertfordshire'a doğru yola çıkışını, kardeşinin Arlington Sokağı'ndaki evine ikinci kez uğrayana kadar erteledi.

Aldham, Bayan Aldham'ın neredeyse bir spazm geçirmesine neden olacak kadar gürültülü ve ısrarlı bir şekilde çınlayan zili çekiştirerek iletilen zorunlu bir çağrıya cevap vermek için bodrumdan aceleyle yukarı çıkarken, evi başlarına yıkmaya çalışanın sadece Bay Simon olduğunu fark ettiğinde affedilemez bir şekilde öfkeleni. "Tanrı aşkına, efendim!" dedi öfkeyle. "Herkes seni St Helena'dan kaçan Bonaparty sanırdı! Ve

sakın o atı eve sokmaya kalkmayın Bay Simon, çünkü bunu yapmanıza izin vermeyeceğim!"

Sokakta bir aylak bulamadığı için arabasını bayrak yoluna, evin kapısına çıkan birkaç sığ basamağın dibine kadar götürmek zorunda kalan Simon karşılık verdi: "Onu eve sokmak istemiyorum! Tek istediğim lord hazretlerinin nerede olduğunu bilmek! *Sen biliyor musun?*"

"Hayır, Bay Simon, bilmiyorum!"

"Bu kadar ketum olma!" dedi Simon patlarcasına. "Bu çok önemli, dostum!"

"Bay Simon, yemin ederim ki size doğruyu söylüyorum! Lord hazretlerinin giderken söylediği tek şey, bir iki günden fazla kalmayı düşünmediği idi, ama nereye gideceğini söylemedi ve bunu ona sormak bana düşmezdi!"

"Ama Harrowgate'ten döndü, değil mi?" Simon kaşlarını çatarak söyledi. "Ona mesajımı verdin mi?"

Aldham, "Evet, efendim, ona sizin sözlerinizle verdim," diye güvence verdi. " 'Ona hafta sonuna kadar Londra'da olacağımı söyle,' demiştiniz. Ben de öyle yaptım, ama lord hazretleri sadece, eğer onu tekrar sormaya gelerseniz, döndüğünde size bir göz atacağını söylememi istedi. Bay Simon, biz de onun her an gelmesini bekliyoruz, Bayan Aldham mutfak ocağının üzerinde, fırına atılmaya hazır bir güvercin turtası ve bir çift kolpayla hazır bekliyor."

Simon öfkeyle, "Şeytan koloplarla birlikte uçup gitti!" diye araya girdi. "Lord hazretlerinin adamı nerede? Stebbing nerede?"

"Lord Hazretleri, Harrowgate'ten dönerken üşüttüğü için Tain'e izin verdi efendim; Stebbing de onunla birlikte gitti - yani lordumla birlikte - çünkü lordum bu kez seyahat postasıyla değil, kendi arabasıyla gitti."

"Curricule'iyle mi? O zaman Londra'dan fazla uzaklaşmış olamaz! Eğer bugün dönerse, ona söyle, hayır. İşte, atımı tut Aldham! Lord hazretleri için bir not yazacağım!"

Bu sözlerle birlikte dizginini Aldham'ın ellerine bıraktı ve eve girdi, sadık ama uzun süredir acı çeken hizmetkârını, kendisine sabır vermesi için gökyüzüne sessiz bir yakarıшта bulunarak gözlerini yukarı dikmek zorunda bıraktı. Efendisinin atını tutmak bile onun onuruna yakışmazdı, ama bu görevi hiç itiraz etmeden kabul etti ve Simon üç dakika sonra evden çıktığında ona bir ayak uzatmayı teklif edecek kadar ileri gitti ve Simon bu yardımı kibirli bir şekilde reddettiğinde kıkırdadı.

"Pooh!" dedi Simon. "Beni sakat mı sanıyorsun? İşte, bu notu al ve gelir gelmez kardeşime ver!"

"Yapacağım, Bay Simon," diye söz verdi Aldham. "Şimdi ben kolanları sıkarken bir dakika bekleyin! "Eğer ben özgürlüğümü kullanmıyorsam, siz nereye gidiyor olabilirsiniz, efendim?"

"Ah, sadece Inglehurst'e!" diye cevap verdi Simon neşeyle. "Teşekkür ederim: işte züppe bu!" Sonra Aldham'a bir gülümseme ve el sallayarak iltifat etti ve atını hızlı adımlarla Piccadilly'ye doğru sürdü.

"Aldham bu olayı karısına anlatırken, "Rüzgârın hangi türden olduğunu ben de senden fazla bilmiyorum, hayatım!" dedi. Yine de bu şüphelerim olmadığı anlamına gelmiyor! Bay Simon için bir şey söyleyeceğim! Her ne kadar işine devam etse de, Lordumun başı derde girdiğinde sopasını kesecek biri değil, ki öyle olmasından çok korkuyorum!"

BÖLÜM 13

" ^ "

Doğduğu toprakları avucunun içi gibi bilen Simon, o gün öğleden sonra saat üçü biraz geçe Inglehurst'e ulaştı ve pansiyonun kapısından içeri girdiğinde, panellerinde sahibinin dul olduğunu ilan eden baklava desenli bir kalkan sergileyen ve iyi eşleşmiş ama halsiz bir çift tarafından sakin bir tırısla çekilen bir landaulette'in peşine takıldı. Yalnız yolcusunun kimliğinden emin olmayan

(çünkü tenini güçlü güneş ışığından korumak için bir şemsiye tutuyordu), evin terasının altına gelene kadar arkada ihtiyatlı bir mesafede durdu ve şemsiyesini kapatıp arabadan inerken, bilinmeyen bayanın korktuğu gibi Leydi Silverdale değil, kızı olduğunu gördü. Sonra yorgun atını ileri doğru itti ve Henrietta evin geniş, sıg basamaklarını çıkmak üzereyken seslendi: "Hetta, Hetta! Bir dakika bekle! Seninle konuşmak istiyorum!"

Durakladı, hızla başını çevirdi ve haykırdı: "Simon! Yüce Tanrım, burada ne işin var? Brighton'da olduğunu sanıyordum! Wolverham'dan mı geldin?"

"Hayır, Londra'dan geliyorum," diyerek attan indi ve dizginini landaulette'in arkasındaki tüneğinden inmiş olan uşaklardan birine uzattı. Adama atı baş seyisin sorumluluğuna vermesini kısaca rica ettikten sonra döndü ve Hetta'nın kendisine uzattığı eli kavrayarak acil bir ses tonuyla şöyle dedi: "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var! Seninle özel olarak görüşmeliyim!"

Biraz ürkmüş görünüyordu. "Oh, ne oldu, Simon? Eğer kötü bir haberse, lütfen bana nazikçe anlatmaya çalışma! Ailen mi? Desford mu? Onlardan birinin başına bir kaza mı geldi?"

"Hayır, hayır, öyle değil!" diye onu temin etti. "Seni uyarmaya geldim, çünkü bu kötü bir haber, hem de çok kötü bir haber! Wilfred Steane buraya doğru geliyor!"

"*Wilfred Steane?*" diye haykırdı. "Ama ben onun öldüğünü sanıyordum!"

"Ama değil," dedi Simon. "O çok canlı! Bu sabah beni ziyarete geldi."

"Oh, ne korkunç bir yaratıksın sen! Kötü haberlerden bahsederek beni korkutmaya çalışıyorsun! Ben *buna* kötü haber demem!"

"Onu gördüğünüzde siz de göreceksiniz," dedi Simon. "Şok edici bir adam!" "Aman Tanrım, ne talihsizlik!" dedi kadın dehşete düşmüş bir halde.

"Öyle de diyebilirsin! Aramızda geçenleri sana anlatacağım ama burada değil! Hizmetçilerden herhangi birinin bizi duymasını istemem."

"Hayır, gerçekten! Eve gel! Beni Green salonunda bekleyebilirsin. Birkaç dakikadan fazla kalmayacağım, ama anneme kendimi göstermeliyim! Bütün sabah zavallı Bayan Mitcham'la oturdum ve annemin ne olduğunu biliyorsun! Evden beş milden fazla uzaklaşmaya cesaret edersem, korkunç bir kaderin beni yakalayacağına inanıyor! Ya haydutlar tarafından soyulacağım ya da arabada bir kaza olacak ve ben feci şekilde yaralanacağım! Bu çok saçma, ama onunla tartışmak faydasız. Neredeyse beş saattir ortalıkta olmadığım için onu çok telaşlı bulacağımı sanıyorum!"

Üzerindeki narin çuha çiçeği muslin elbisenin kıvrımlarını bir elinde toplayarak aceleyle merdivenleri çıktı; terasa vardığında Grimshaw'un açık kapı aralığında onu karşılamayı beklediğini gördü, yüzünde uğursuz bir kasvet ifadesi vardı. "Tanrı'ya şükür eve döndünüz Bayan Hetta!" dedi ciddiyetle.

"Tabii ki eve geldim!" diye cevap verdi, biraz da sabırsızlıkla. "Kuzey Kutbu'na gitmedim! Senin de çok iyi bildiğin gibi, on iki milden daha uzak bir mesafeye gitmedim ve beni oraya annemin arabacısı götürdüğüne ve her iki uşağı da beni arabaya düşebilecek herhangi bir eksantrik hayduttan koruduğuna ve o gösterişli sümüklü böcekler kaçıp bizi devirirse beni kurtaracağına göre, başıma bir felaket geleceğinden en ufak bir endişe duymuş olamazsın!"

"Hayır, hanımefendi, böyle bir endişem yoktu. Sizi tekrar gördüğüme şükretmemi sağlayan şey hanımefendinin durumu. Korkunç bir şok geçirdi ve üzülerek söylüyorum ki büyük bir ıstırap içinde."

"Aman Tanrım, annem hasta mı? Bir kaza mı geçirdi?" diye bağırdı.

Grimshaw derin bir iç çekerek ve ona sitem dolu bir bakış atarak, "Tabiri *caizse* bir *kaza* değil, Bayan Hetta," diye cevap verdi. "Ama korkunç haber hanımefendiye iletilindiğinde çok şiddetli bir kasılma hissetti ve güçlü bir histeri krizine girdi."

"Ama *ne* haber?" diye sordu Henrietta büyük bir telaşla.

"Grimshaw hortlak gibi bir memnuniyet tonuyla, "Sir Charles'ın Bayan Steane'e kaçtığından korkmak için her türlü nedene sahip olduğumuzu üzümlere bildirmek zorundayım, bayan," dedi.

Henrietta'nın dirseğindeki Simon, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Şimdi sepetin içindeyiz!"

"Keman!" diye tersledi. "Ne cüretle böyle saçma sapan konuşursun, Grimshaw? Hanımefendilerine böyle saçma bir hikâye anlatma cüretini kim gösterdi? Sen miydin, yoksa Cardle mı? İkinize de inanabilirim, çünkü ikiniz de Bayan Steane bu eve adımını attığı andan itibaren hanımefendiyi onun iğrenç bir entrikacı olduğuna inandırmaya çalıştınız! Ama asıl iğrenç entrikacı siz ve Cardle'sınız! Sizden tek bir kelime daha duymak istemiyorum -ama *size* söz veriyorum, Sir Charles'a bu alçakça fesatlığı anlattığımda ondan çok şey duyacaksınız! Şimdi anneme gidiyorum, ama Bayan Steane'in babası Bay Wilfred Steane'den bir ziyaret bekliyorum. Geldiğinde ona kütüphaneyi gösterir ve bana haber verirsin."

Grimshaw, eşi benzeri görülmemiş olduğu kadar endişe verici de olan bu öfke patlaması karşısında titredi. "Evet, Bayan Hetta!" dedi aceleyle. "Hanımefendi salondaki kanepeye uzandı, hanımefendi! Birkaç damla afyon tentürdiyotuyla biraz kendine geldi. Sör Charles'ın Bayan Steane'le gittiğini ona ben söylemedim ve eminim ki siz eve gelene kadar bu konuda hiçbir şey söylemeyecektim."

Henrietta muhteşem bir sesle, "Bu iş görür!" dedi.

"Evet, hanımefendi!" dedi Grimshaw, neredeyse sinerek. "Bay Steane'e kütüphaneyi göstereceğim, aynen dediğiniz gibi, hanımefendi!"

"Ya da Baron Monte Toscano!" diye araya girdi Simon.

Henrietta misafir odasına doğru yürümeye başlamıştı, ama bunu fark edince durdu ve omzunun üzerinden bakarak hızla, "Hayır, Simon," dedi: "Hayır, hayır, Simon! Böyle bir anda yabancıları kabul edemem!"

"Aynı adam!" diye açıkladı, kısık bir sesle. "Sana sonra açıklarım! Ama Tanrı aşkına Hetta, önce beni görmeden onu görme! Seni uyarmam gereken çok önemli bir şey var!"

Şaşkın görünüyordu ama mümkün olan en kısa sürede Green salonunda ona katılacağına söz verdi.

Salona girdiğinde gözlerini karşılayan manzara, Leydi Silverdale'in buhar krizine tutulduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Hanımefendi kanepede hafifçe inliyordu; Cardle bir eliyle burnunun altında tuz kokusu sallıyor, diğer eliyle de sirkeye batırılmış bir mendille alnını silmeye çalışıyordu; kanepenin yanındaki masanın üzerinde ise afyon ve kediotu kökü tentüründen, Macaristan Suyu ve Godfrey's Cordial'a kadar uzanan bir şişe koleksiyonu duruyordu.

Cardle dramatik bir şekilde, "Tanrı'ya şükür sonunda eve döndünüz Bayan Hetta!" diye bağırdı. "Bakın o kötü yaratık hanımefendiye ne yaptı!"

"Ah, Hetta!" diye mırıldandı Leydi Silverdale, gözlerini açtı ve gevşek bir el uzattı.

Henrietta yatıştırıcı bir sesle, "Evet anne, buradayım," dedi. Topallayan eli tutup okşadı ve soğuk bir sesle, "Gidebilirsin Cardle," dedi.

"Hiçbir şey," diye açıkladı Cardle, "sevgili hanımımı terk etmem için beni ikna edemez!"

Henrietta, "Ben ona bakarken hanımının sana ihtiyacı yok," dedi. "Bu bağlılık gösterisi, eğer onu kasten böyle bir telaşa sürüklememiş *olsaydınız* daha etkileyici olurdu! Sizinle daha sonra konuşacağım: şimdilik hanımefendiyle yalnız kalmam için beni yalnız bırakır mısınız lütfen?"

Cardle ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini tavana dikerek, "Bana böyle sözler söylendiğini duyacak kadar yaşamış olmalıydım!" dedi. "Bunca yıldır onun mübarek hanımefendisine sadakatle hizmet eden ben!"

"Evet, evet, ama şimdi git!" dedi mübarek hanımefendi, sirkeyle ıslanmış mendili itecek kadar kendine gelmişti. "Bu iğrenç kokulu şeyi istemiyorum! Sevmediğimi biliyorsun! Oh, Hetta, teşekkür ederim, canım!" diye ekledi ve düşünceli kızından lavanta suyu serpilmiş yeni bir mendil alıp kokladı. "Çok ferahlatıcı! Görüyorsun ya Cardle, Bayan Hetta beni iyileştirmek için ne yapacağını çok iyi biliyor, bu yüzden beni ona emanet etmekten çekinmene gerek yok! Sirkeyi, afyon sakızını ve asafoetida damlaları hariç *bütün* o şişeleri götür, belki bir spazm daha geçiririm! Ve bana kokulu tuzlarımı verin, lütfen! Belki tarçınlı suyu da bırakırsınız ama Godfrey's Cordial'ı *birakmazsınız*, bünyeme uymadığına inanıyorum. Ve yalvarırım, Cardle, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlama, çünkü sinirlerim paramparça oldu ve kendimi çok tedirgin bir durumda buluyorum ve hiçbir şey beni insanların benim için ağlamasından daha fazla üzemez!"

Başlangıcında neredeyse insan yardımının ötesinde bir görünüm sergileyen bir hanımefendide şaşırtıcı bir şekilde artan bu konuşmanın sonunda, Cardle geri çekilmekten başka çare göremedi ve bunu büyük bir isteksizlikle ve yaralı duyarlılıklarının göstergesi olan birçok ürpertici iç çekişle yaptı. Reddedilen ilaçları topladıktan sonra omuzları çökmüş bir halde kapıya doğru ilerledi ve kapıya ulaştığında dönerek hanımına son bir kez acıyarak, Henrietta'ya ise nefret dolu bir bakış fırlattı.

"Eh, şimdi," dedi Henrietta neşeyle, "birlikte rahat edebiliriz, anne!"

"Bir daha asla rahat yüzü göremeyeceğim!" dedi Leydi Silverdale hafifçe gerileyerek. "Oh, Hetta, neler olduğunu bilmiyorsun!"

Henrietta annesinin yanına oturdu ve saten hasırdan yapılma çok şık şapkasını yakındaki bir sandalyeye bırakarak, "Hayır, inanmıyorum," diye onayladı. "Grimshaw bana saçma sapan bir Banbury hikâyesi anlattı, tek kelimesine bile inanacak kadar kaz değilim, o yüzden lütfen anne, bugün burada gerçekten ne olduğunu anlat bana!"

"Ne yazık ki, bu Banbury hikayesi değil! Charlie, Desford'un ona ev tutmam için beni ikna ettiği o sefil kızla kaçtı! Onu asla affetmeyeceğim, asla! Tanrı biliyor ya, onu almaya razı olmam benim isteğim dışında oldu.

Ondan hoşlanmazdım. Onda her zaman bana davranış bozukluğu gösteren bir şeyler vardı. Bilirsiniz, o inatçı tavırları hoş gitme sınırının ötesindeydi. Bunu size birkaç kez söylediğimi hatırlıyor olmalısınız!"

Henrietta kuru bir sesle, "Hayır, bunu hatırlamıyorum," dedi. "Ancak bu bir şey ifade etmiyor. Anlamı olan şey Charlie'nin Cherry Steane'le kaçtığı gibi saçma bir düşünce. Bu çok saçma, anne! Cherry ondan, herhangi bir genç adamdan hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyor!"

"Bu sadece onun kurnazlığıydı! Tam da Wilfred Steane'in kızıdan beklenebilecek bir şey! *Şimdi anlıyorum* ki her zaman bir koca bulmaya kararlıymış. Hiç kuKku yok ki, önce Desford'a göz koymuKtu, ama Desford'un aklı baKındaydı (ona yazıklar olsun!), oyununun ne olduğunu anlar anlamaz ondan kurtuldu, hem de *benim* zararına! Hetta, Desford'la evlenmeyi reddettiğinde şanslı bir kaçış yaşadın! O zaman hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim, ne kadar az tahmin etmiş olsan da, bugün böyle ilkesiz bir çapkının karısı olmadığın için şükrederek yaşadım! Perişan olurdun, sevgilim! Ve eğer onun teklifini reddettiğin için sana sitem ettiysem, şimdi sana söylüyorum ki, hiçbir şey beni onunla birlikteliğine rıza göstermeye ikna edemez!"

Henrietta sakince, "Soru ortaya çıkmadığına göre," dedi, "Desford'un ahlakını tartışarak zaman kaybetmek zorunda mıyız?"

"Kesinlikle olmaz!" dedi Leydi Silverdale. "Bunları tartışmak istemiyorum! Onu bir daha görmek, hatta aklımdan bile geçirmek istemiyorum! Aslında, eğer burada yüzünü gösterme küstahlığında bulunursa, Grimshaw onu içeri almamak için talimat alacak! O sefil kızı benim üzerime yıkmak.

-Onu zavallı Charlie'nin yoluna *atarak* -sizi onun uydurma hikayesine inandırarak-!"

Öfkeli ebeveyniyle tartışmaya girmenin hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini bilen Henrietta, Leydi Silverdale'in nefesi kesilene kadar tepkisiz bir sessizlik içinde oturdu. Sonra şöyle dedi: "Charlie'nin Cherry ile kaçtığını nereden çıkardınız hanımefendi?"

"Öfke nöbeti geçirirken yaptı tabii ki!"

Henrietta eğlenmiş görünüyordu. "Charlie gibi zıpır bir beynin bile öfke nöbeti geçirdiği için kaçacağını düşünmezdim, üstelik hiçbir zaman tarafgirlik belirtisi göstermediği bir kızla!"

Leydi Silverdale ateşlenerek, "O bir beyinsiz değil!" dedi. "Ve taraf tutmamasına gelince, siz evden ayrıldıktan bir saat sonra onu Hetta'ya sarılıp öperken kendi gözlerimle gördüm!"

"Ona sarılmak mı? Bir kolu ve iki kaburgası kırıkken bunu nasıl başardı?" diye sordu Henrietta kuşkuyla.

"Elbette sol kolunu ona dolamıştı ve onu öptü, çünkü tam bunu yaparken ben odaya girdim! Ve dahası, Hetta, onu kendinden uzaklaştırmak için hiçbir çaba göstermedi!"

"Bunun için ona minnettar olmalısınız, hanımefendi! Daha dün Dr. Foston'un başını sallayarak Charlie'ye çok dikkat etmemiz gerektiğini, çünkü kırık kaburgalarından biri iyileşirken diğerinin onu endişelendirdiğini söylediğini düşünürsek, Cherry'nin onunla mücadele etmemek için olağanüstü bir itidal gösterdiğini düşünüyorum! Onu itmesinin sonucunun ne olabileceğinden korktuğundan hiç şüphem yok."

Leydi Silverdale, "Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun Henrietta, kendini bu kadar aptal yerine koyabiliyorsun?" diye sordu. "Günler önce onun flört ettiğini fark ettim, hatta beyefendileri ona kur yapmaları için cesaretlendirmemesi konusunda onu uyarmak zorunda hissettim kendimi!"

"Cardle'ın size söylediklerinden hiçbir şey duymak istemiyorum, hanımefendi!" Henrietta oldukça öfkeli bir sesle. "Bunun önemi yok! Başından beri Cherry'ye kızgındı ve sizi zavallı çocukla karşı karşıya getirmeye çalışmaktan vazgeçmedi!"

"Cardle kendini bana adamış biri," dedi Leydi Silverdale. "En azından benim çıkarlarımı düşünüyor!"

Henrietta konuşmaya başladı, kendini kontrol etti ve bir anlık duraksamadan sonra şöyle dedi: "Charlie'yi Cherry'yi öperken şaşırttığında ne oldu?"

"Onu hemen serbest bıraktı ve eğer birinin yüzünde suçluluk duygusu açıkça görülebiliyorsa o da Cherry'nin yüzüydü! Konuşamayacak kadar büyük bir şaşkınlık içindeydi. Bir şeyler kekeledi, ateş gibi kızardı ve odadan koşarak . Charlie'yi azarlamadığımı sanma Hetta! Onu son derece sert bir şekilde azarladım, çünkü ne dersen de, onun hatalarını görmezden *gelmiyorum*. Onun hatası *olduğunu* düşündüğümde değil, ama kendisini uygunsuzluğa sürüklemesine izin vermemeliydi."

Henrietta başını sallayarak, "Sonra da o aptal öfkelerinden birine kapıldı ve muhtemelen size karşı çok kaba davrandı," dedi.

"Evet, öyleydi!" dedi Leydi Silverdale duygulanarak. "Bana gerçekten de 'kirli sakal bırakmamı' söyledi -bana *bağırdı*! Ona kalbimi kırmak isteyip istemediğini sorduğumda ise odadan çıktı ve sinirlerime aşırı derecede zarar verdiğini *bildiği* bir şekilde kapıyı çarptı!"

"Bence bu, Cherry'yi öpmekten daha uygunsuz bir hareketti," dedi Henrietta, ağzı gayet ciddiye ama gözlerinde önlenemez bir parıltı vardı. "Sanırım şimdi özür dileyecek ve senden af dilemeye hazır olacak, bu yüzden üzülme anne!"

"*Gitmiş!*" dedi Leydi Silverdale trajik bir şekilde.

"Saçmalık! Sinirlenip kendini evden dışarı atmış olabilir, ama kendine gelir gelmez geri dönecektir, buna emin olun!"

"Ne yazık ki her şeyi bilmiyorsunuz! Cherry de gitti!" diye açıkladı Leydi Silverdale, salata sosu ile güçlerini toplayarak. "Ve eğer Hetta, benim onu bu şekilde evden kovmak için bir şey söylediğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun! Doğal olarak ona bir ders vermek zorunda kaldım, tıpkı sana yapmam gerektiği gibi, eğer böyle bir incelikten yoksun davranırsan, ki Tanrı'ya şükür asla yapmazsın!"

"Peki bu nazik azarlamaya cevaben ne dedi hanımefendi?"

"Ah, kendi hatası olmadığını, Charlie'nin onu gafil avladığını ve daha bir sürü şey söyledi! Ben de ona -tamamen nazik bir şekilde- hiçbir beyefendinin bir kızı öpmediğini söyledim.

Bu konuda onu cesaretlendirdim ve daha edepli davranmayı öğrenmezse başına gelebilecekler konusunda uyardım. Sonra (ağlamaya başladığı için) ona kızgın olmadığımı ve bu olayı unutmaması için elimden geleni yapacağımı söyledim ve sakinleşene kadar yatak odasına gitmesini söyledim."

Henrietta, "Talihsiz kız!" diye söylendi. "Bunu nasıl *yaparsın* anne? Sana o kadar minnettar ve iyi davranırken! Ona bir de böyle *dolgun* olduğunu söylüyorsun! Ve o öyle bir kaz ki, sanırım bir beyefendinin bir kızı, kız onu cesaretlendirmedikçe öpemeyeceğine inandı ve hüngür hüngür ağlamak için kaçtı! Şimdi onu aramaya gitmem gerekecek!"

Leydi Silverdale o kadar öfkelenmişti ki, can çekiştiği yerden sıçradı ve dimdik oturdu. Titreyen bir sesle, "Sen de en az kardeşin kadar anormal birisin!" dedi. "Annenin bütün günü endişe içinde geçirmiş olması senin için bir şey ifade etmiyor mu? Oh, hayır! Tek umursadığın Gey, koynunda bir parça haline getirdiğin o sefil küçük zavallı! Onu aramaya gelince, çoktan arandı ve ne o ne de Charlie burada değil! Dahası, Cardle onu odasına gönderdikten yirmi dakika sonra arka merdivenlerden koşarak inerken görmüş; başında şapkası, şalı ve onun için aldığım nanken botları varmış! Ve siz *buna* minnettarlık diyorsunuz!"

Henrietta hafifçe kaşlarını çatı. "O zaman arazimizin ötesinde bir yürüyüşe çıkmış olmalı. Aptalca ama tahmin ettiğim kadar üzgünse, muhtemelen aranmayacağı bir inziva yeri bulmaya kararlıydı. Ya da belki de duygularından egzersiz yaparak kurtulmaya çalışıyordu: bu gibi durumlarda benim de yapmam gereken şey bu!"

"Bekle!" diye emretti Leydi Silverdale. "Biraz sonra, çiftlik kapısının birkaç metre ötesinde kapalı bir aracın çekildiği görüldü ve bahçe görevlilerinden biri Charlie'nin yola çıktığını gördü, *şapkasını gözlerinin üzerine*, elbette tanınmaması *gerekiyordu*, ama James onu tanıdı, çünkü o zeytin yeşili paltoyu giyiyordu, ki bu hiç hoşuma *gitmiyor* ve bu tamamen doğru, Hetta: bugün onu giyiyordu! Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve sonra arabaya tırmandı. James ne yapacağını şaşırmıştı, çünkü *bütün* hizmetçiler Dr. Foston'un Charlie'nin ata binmesini *ya da arabaya* binmesini kesinlikle yasakladığını biliyorlardı.

En azından bir hafta daha araba kullanamayacaktı ve Charlie'nin kendisine zarar vermesinden korkuyordu. Bu yüzden eve gelmeye ve Pyworthy'nin kulağına bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini denemeye karar verdi; ama bunun bir yararı olmayacaktı, çünkü Charlie Pyworthy'yi bağladı! Charlie'nin uşağının ona bu kadar bağlı olduğunu düşünmek beni memnun ediyor, ama her şeyde bir hikmet vardır ve iş *bana* Charlie'nin nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranmaya geldiğinde, bunu tekrar tekrar yaptığında, bence bu kadarı yeter!"

Henrietta kararlı bir sabırla, "Anne," dedi, "Simon Carrington Green salonunda acil bir mesajla beni bekliyor, lütfen söyle bana..."

"Sana söylüyorum, ama sözümü kesmeye devam edersen ben de susabilirim," diye karşılık verdi Leydi Silverdale kırılgan bir sesle. "Simon Carrington'a gelince, onu buraya yemeğe davet etmeni yasaklıyorum, Hetta! Onu Desford'a yardım ve yataklık etmekle suçlamıyorum, gerçi öyleyse bu beni şaşırtmaz, ama Carrington diye birini görmek istemiyorum!"

"Pekâlâ, hanımefendi. James, Pyworthy'ye Cherry'nin o arabada olduğunu söyledi mi?"

Leydi Silverdale sert bir tavırla, "Pyworthy'yi görmedi," dedi. "Grimshaw'u gördü!" "Ve bunu ona söyledi mi?"

"Hayır, ama arabada *biri* olduğunu biliyordu, çünkü kapı içeriden açılmıştı ve Charlie'nin güldüğünü ve bir şeyler söylediğini görmüştü, başka kim olabilirdi ki-"

"Ve bunun üzerine siz, Cardle ve Grimshaw şimdiye kadar duyduğum en fantastik Canterbury masalını uydurdunuz! Okumayı çok sevdiğiniz romanslar bunun yanında hiç kalır hanımefendi!"

"Ama Hetta, bu bir Canterbury masalı değil! Charlie o gizli yoldan nereye gidiyor olabilir ki?"

"Tanrı aşkına anne, Gretna Green deme!" diye yalvardı Henrietta, kızgınlık ve eğlence arasında gidip geliyordu. "İkisinin arasında bir pelerin çantası bile yok! Tahminimce Charlie senin onaylamayacağını bildiği bir geziye çıktı; ve eğer kendine bir zarar verirse, iyi hizmet etmiş olacak! Asıl önemli olan Cherry'ye ne olduğunu öğrenmek! Ne zamandır kayıp?"

"Saatler! İkisi de!" diye itiraz etti leydi hazretleri. "Ve Cherry'nin tek kardeşinizden daha önemli olduğunu söyleyecek kadar nasıl kalpsiz olabiliyorsunuz-"

Henrietta sabırsızlıkla, "Ona bir zarar geleceğini sanmıyorum," dedi. "Dr. Foston onu çok iyi tanıdığı için, korkutulmadığı sürece ihtiyatlı davranacağını düşünmediği için böyle söyledi! Ama Cherry'nin bir kaza geçirmiş olabileceğinden korkuyorum ve onu aramak için bir arama ekibi göndereceğim!"

Hızla ayağa kalktı ama annesinden gelen küçük bir çığlıkla irkildi. "Charlie?" dedi Leydi Silverdale ve tombul bir elini kalbine bastırarak koltuk minderlerine yaslandı.

Sör Charles telaşla odaya girdi. Yüz ifadesinden ve kekeleyerek konuKmasından anlaKıldığı kadarıyla öfkesi dinmek bilmiyordu. "Bilmek istiyorum, hanımefendi, hizmetçileri beni gözetlemeleri için ayarlamakla ne demek *istiyorsunuz*? Tanrım, sanırım bu Hollandalılardan daha iyi! Bana kaşlarını çatma, Hetta! Ne istersem onu söylerim! Bir adam kendi uşakları tarafından takip edilmeden, gözetlenmeden evinden dışarı iki adım atamıyorsa ve neden dışarı çıktığını, nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini tüm ev halkına bildirmeden dışarı çıkmaya cesaret ettiği için uşağı tarafından azarlanıyorsa, bu bir şeye dönüşüyor! Buna katlanmak mümkün değil ve bu yüzden sizi uyarıyorum hanımefendi!"

"Mutsuz çocuk!" dedi annesi dramatik bir şekilde. "*Cherry nerede?*"

"Ben nereden bileyim? Ve eğer bana daha fazla iş vermek istiyorsan, ben gidiyorum! Sırf bir öpücük kaptım diye bütün bu yaygara! Gören de kıza tecavüz etmeye çalıştığımı sanacak!"

"Charles! *Benim* hassasiyetime saygın yoksa, kız kardeşininkine de mi yok?"

"Özür dilerim," dedi somurtarak. "Ama önemsiz bir şey için böyle bir kargaşa çıkarılması insanın kulağını tırmalamaya yetiyor!"

"Senin suçun olmadığını çok iyi biliyorum," dedi Leydi Silverdale gözlerini silerken. "Bunu yapmamalıydınız, çünkü daha iyisini bilecek kadar büyüksünüz, ama sizi davet etmeseydi asla yapmayacağınızdan hiç şüphem yok! Bu yüzden bu konuda daha fazla konuşmayacağız!"

Koyu bir şekilde kızardı. "Ah, evet, bu konuda daha çok konuşacağız!" dedi öfkeyle. "Beni onu öpmeye davet etmedi! Aslına bakarsanız, onu bırakmazsam kulaklarımı tıkamakla tehdit etti, küçük aptal ıslak kaz! O yüzden sakın onun için zil çalmayın hanımefendi, çünkü elinde olmayan bir şey yüzünden onu suçlatmayacağım!"

"Charlie," diye araya girdi Henrietta sessizce, "Cardle ve Grimshaw annemin aklına senin Cherry'yle kaçtığını soktular, bu yüzden annemi büyük bir telaş içinde bulmana şaşırmamalısın! Bu yüzden sözlerine dikkat etmeye çalış!"

"Onunla kaçmak mı?" diye soluk soluğa kaldı. "Şimdi de sınıra gittiğimi sandığınızı söyleyeceksin! Kiralık bir arabada, üstelik yarı yarıya bile sevmediğim bir kızla! Eğer bana bu kadar aptalca bir Çey düğündüğünü söylüyorsan, çatı katında farelerin olmalı, Hetta, hepsi bu!"

"Oh, hayır, yapmadım!" diye onu temin etti. "Ama nerede olabileceğini bilmiyorsanız, seyisleri ve bahçıvanları hemen onu aramaya göndermeliyim."

"O katliamda o yoksa, kim vardı?" diye sordu birden Leydi Silverdale. "Arkadaşlarınızdan biri olduğuna inanmamı istemeyin, çünkü hiçbirinin sizi böyle sinsi bir şekilde ziyaret etmeyeceğini umarım! Bu işte bir gizem var ve kendimi çok huzursuz hissediyorum. Şimdiden çarpıntılarımla başladığımı hissedebiliyorum. Charlie, bana güvenmekten korkma! Başın belaya mı girdi?"

Duyulabilir bir nefes aldı ve tahammül sınırlarını zorlayan biri gibi konuştu: "Burada topuklarımdan bağlandığımdan beri bir kavgaya karışmak için çok fırsatım oldu! Bilmen gerekiyorsa, at arabasında Pyworthy vardı ve ben de onunla birlikte bir değirmeni izlemeye gittim! Ve eğer onu neden bir at arabası kiralayıp çiftlik kapısına getirmesi için gönderdiğimi söylememi isterseniz, çünkü bunu duyarsanız ne tür bir şamata çıkacağını çok iyi biliyordum, hanımefendi!"

Henrietta kısık bir sesle kıkırdadı. "Tahmin etmiştim!" diyerek şapkasını aldı ve kapıya doğru gitti. "Annemle barışmanız için sizi yalnız bırakayım."

"Evet, ama adamları kırlarda dolaştırmak niyetindeyseniz, umarım yapmazsınız!" dedi tedirginlikle. "Hadi oradan, kızın başına bir şey gelmiş olamaz ve biz de insanları konuşturmak istemeyiz!"

"Ne yazık ki Cherry'yi bulmak oldukça acil bir mesele," diye yanıtladı tatlı bir sesle. "Babasının onu almak için buraya geldiğine ve her an gelebileceğine inanmak için iyi nedenlerim var. Belki de ona Cherry'nin bulunamadığını söyleme görevini benden almak istersiniz?"

"Hayır, yapmamalıydım!" dedi hararetle. "Hetta, benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya geleceğini nereden biliyorsun? Tanrım, öldüğünü sanmıştım!"

"Ama gelmiyor. Buraya geleceğini biliyorum, çünkü Simon Carrington beni uyarmak için Londra'dan yola çıktı!"

Leydi Silverdale, çenesinin düşmesine ve gözlerinin endişe verici bir şekilde açılmasına neden olan şaşkınlığını üzerinden atarak, kızının geri çekilen formunun ardından çılgılık attı: "Onu buraya getirmeye cüret etme, Hetta! Onunla görüşmem ve görüşmeyeceğim de. Cherry senin sorumluluğunda, benim değil!"

"Heyecana kapılma, anne!" dedi Henrietta. "Onu buraya getirmek gibi en ufak bir niyetim yok!"

BÖLÜM 14

Henrietta, Grimshaw'un salondan salona uzanan geniş koridorda dolaştığını gördü ve hemen ona Bayan Steane'i araması için gerekli talimatları verdi. Grimshaw bunları öyle bir tavırla karşıladı ki, kendisinden aldığı notun ve öfkeli genç efendisi tarafından muhtemelen çok kaba bir dille azarlanmanın toplam etkilerinin, onu en azından geçici olarak, her şeyi yapmaya istekli kılacak kadar iyi geldiğini gösterdi. Günün kötü olaylarındaki kendi payını mazur göstererek onu oyalamaya çalıştı, ama bütün suçu Cardle'a yüklediği için, onun itirazlarını kısa kesmekte pek bir sakınca görmedi. Sonra hızla Green salonuna gitti ve Simon'ı sabırsızlık içinde odanın içinde volta atarken buldu.

"Aman Tanrım, Hetta, hiç gelmeyeceksin sanmıştım!" diye haykırdı. "Kendimi sıcak bir fırın taşının üzerindeki kedi gibi hissediyordum!"

"Öyle birine benziyorsun ki!" dedi ona. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim, ama annem çok üzgündü-"

"Ne yani, Charlie gerçekten de Bayan Steane'le kaçtı mı?" diye sordu kuşkuyla. "Yapılacak ne kadar saçma bir şey!"

"Hayır, tabii ki gelmedi! Birkaç dakika önce geldi. Ödüllü bir dövüşü izlemeye gitti ve annemin hiçbir şeyden haberi olmasın diye evden kaçtı. Bu önemli değil! Ama daha ciddi olan Cherry'nin birkaç saattir kayıp olması ve annem, karısı ve Grimshaw tarafından kışkırtıldığı için, onun Charlie'yle kaçtığını kafasına iyice yerleştirdiğinden beri kimse onu bulmak için en ufak bir çaba göstermedi. Grimshaw'a adamlarını derhal onu aramaya göndermesini söyledim ve sadece babası gelmeden önce onu bulacaklarına güvenebilirim."

Ona göz kırptı. "Evet, ama o da evden bir şeyler çaldı mı? Demek istediğim, tuhaf bir şey, değil mi? Kimseye dışarı çıktığını söylememek. Bir düğünün, onun yağında bir kızın izinsiz çıkıp gitmesi olacak şey değil! Griselda'nın asla böyle bir şey yapmadığını biliyorum, hatta annemin, yanında ona eşlik edecek biri olmadan, sadece Abigail olsa bile, bahçenin dışına çıkmasına asla izin vermediğinden eminim."

"Oh, hayır, benimki de öyle! Ama durum biraz farklı, Simon! Bunu tekrarlamayacaksın ama bu sabah annemin Charlie'yi Cherry ile flört etmeye çalışırken bulması nedeniyle ufak bir kargaşa olmuş gibi görünüyor. -Ve bunun üzerine çok fazla kafa yordu! Ve korkarım ki Cherry'ye söyledikleri çocuğu o kadar üzdü ki, heyecanını üzerinden atmak için evden kaçtı ve yolunu kaybetmiş ya da bir kazaya uğramış olabilir!"

"Hadi oradan Hetta, burası Yorkshire'ın vahşi doğası değil!" diye itiraz etti Simon. "Yolunu kaybettiyse, herhangi biri onu düzeltebilirdi! Ayrıca nasıl bir kaza geçirmiş olabileceğini de anlayamıyorum! Bana sanki kaçmış gibi geliyor. Bunu alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor!"

"Simon, bu kadar aptal olamaz herhalde?" dedi Henrietta.

"Şey, bilmiyorum," dedi kuşkuyla. "Tabii ki onunla yirmi dakikadan fazla konuşmadım ama bana hiç de zeki bir kız gibi görünmedi."

"Hayır," diye iç geçirdi. "O küçük, sevimli bir yaratık ama ne yazık ki kaz gibi."

"Ondan kurtulmuş olman iyi bir şey," dedi. "Des için de iyi oldu! Şu lanet babası olmasaydı, bırak gitsin derdim! Ama onu şişman koynuna almayı umarak yelken açarsa kendimizi çalıların arasında buluruz.

-Evet, işte böyle konuşuyor! En azından, 'şişko' demedi: bu benim için bir ne-diyorsun-ve ona kaçtığını ve bulunamadığını söylemek zorundasın!"

"*Ben* kesinlikle çalıların arasında olacağım, ama senin neden olman gerektiğini anlayamıyorum!" diye cevap verdi biraz hiddetle. "Ve ne olursa olsun bizden kaçması hiç de iyi bir Gey olmaz! Des onu bana emanet etti ve onun güvenine böylesine feci bir Gekilde ihanet etmemin iyi bir Gey olacağını düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmıŸ olmalısınız!"

"Hayır, hayır!" dedi aceleyle. "Demek istediğim, o kadar *da kötü* bir şey değil! İşin aslı şu ki, Hetta, bu köhne adam oldukça çirkin bir müşteri ve yapmak istediği şeyin

Des'i kızla evlenmeye zorlamak - ya da bu başarısız olursa, kızın itibarına verdiği zarar için onun kanını akıtmak!"

"Des onun itibarına zarar vermedi!" diye bağırdı.

"Hayır, yapmadığını biliyorum ve bu yüzden o ihtiyara söyledim! Ama yapmadığını kanıtlayamam, çünkü tek bildiğim Des'in bana söyledikleri. Ve Bay Lickpenny Steane'in beni bilgilendirmeye özen gösterdiği gibi, bu bir kanıt değil! Des'e lanet olsun, kim bilir nereye gitti ve beni bu turşu vakasıyla baş başa bıraktı! Bire on bu işi berbat edeceğim! İşin kötüsü, Hetta, kimse onun nerede olduğunu bilmiyor, bu yüzden ben de-"

"Kendisi Bath'da," diye araya girdi. "Harrowgate'ten dönerken buraya gelmiş ve Cherry'nin eğitim gördüğü Bath'daki okulun sahibi olan bayanı ziyaret edip Cherry için kibar bir yer bulma konusunda yardımını istemek niyetindeymiş, biliyorsun."

"Bath'da mı? Ama Steane oraya gitmişti! Sonra da Londra'ya geldi - hayır, sanırım önce Bugles'ın evine gittiğini söyledi! Des'le karşılaşmayı kaçırmış olmalı, çünkü beni ziyarete geldiğinde onu kesinlikle görmemişti. Aslında, benden Des'in nerede olduğunu öğrenmeye gelmişti. Evet, bu da bana aceleyle aklımdan geçen bir şeyi hatırlattı! Aldham'a Steane'i bana göndererek ne demek istediğini sormayı unutmadıysam yazıklar olsun! Çünkü Steane, Des'in nerede olduğunu söylemesi için onu sıkıştıran Aldham olmalıydı! Adamı benim üzerime atıyor! Jüpiter, eğer Londra'ya döndüğümde ona bir dil darbesi indirmezssem!" Durakladı ve sonra daha yumuşak bir tonda şöyle dedi: "Oh, pekala! Her şeyin en iyisi olduğunu söyleyebilirim! En azından ona kafa tutabildim! Şimdi beni dinle, Hetta! Eğer bundan kaçınabilseydim onu buraya göndermezdim!"

"Ama Simon, bunu mutlaka yapmış olmalısın?" diye itiraz etti. "İtibarsız biri olabilir ama o Cherry'nin babası ve hiçbirimizin onu ondan saklamaya hakkı yok!"

"Ben olsam yapmazdım," dedi açık yüreklilikle. "Ama, o zaman, o benim fantezi vurmak değil. Ama Desin onu Steane'in elinden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair güçlü bir fikrim var - adamın ölçüsünü aldıktan sonra, ki bunu yapacaktır,

bir domuz fısıltısıyla! Des'in sorunu, yarı yarıya fazla şövalye olması! Ama kızı alıp ona bakacağıma söz verecek kadar ahmak olsaydım, Steane'e teslim ederken biraz midem bulanabilirdi."

"Biliyor musun Simon," dedi, "nedendir bilinmez, Bay Steane'den hoşlanmadığın kuşkusu zihnimi iyice ele geçirdi! Ama kızıma zengin ve unvanlı bir koca bulma hırsını bir yana bırakırsak -ki bu onun karakteri hakkında pek iyi bir fikir vermiyor, kabul ediyorum, ama sonuçta bu, her babanın kızı için isteyeceği türden bir hayatı ona sağlamak için elinden geleni yapma isteğinden kaynaklanıyor olabilir ve hakkında duyduğum her şeye göre, kendisi ona bunu sağlayacak durumda değil- bunun dışında, onu kendi himayesine almasına izin verilmemesi için bir neden var mı? Onu bulmaya gelmekle ona büyük bir sevgi beslediğini gösterdiğini düşünmeden edemiyorum." Durdu, kaşlarını kırıştırdı. "Yine de onu bu kadar uzun süre tek kelime etmeden ya da bir işaret vermeden bırakması tuhaf görünüyor. Ancak bunun bir nedeni olabilir!"

"Herhalde hapisanedeydi," dedi Simon. "Bildiğim kadarıyla her türlü dolandırıcılığı yapıyor olabilir, ama asıl işinin fuzzing, cogging ve sleeving olduğunu sanıyorum. Ve sanırım," diye ekledi, "gençleri içkiye alıştırmakta da oldukça iyidir! Bir Yüzbaşı Sharp, Hetta!" dedi onun şaşkın şaşkın baktığını görünce. "Cebinde bir balya yassı as taÇıyan ve kâğıtları nasıl bulanıklılaÇtıracağını bilen bir adam!"

"Yüce Tanrım! Onun hilekâr bir oyunbaz olduğunu mu söylüyorsun?" diye soluk soluğa kaldı. "Bunu bilmen mümkün değil, Simon!"

"Oh, yapamaz mıyım?" diye karşılık verdi. "Benim ağırkanlı olduğumu düşünüyor *olmalısın*! Cebinde yarım düzine ziyaret kartı taÇıyan, hepsinde de farklı isimler yazan, Bath ve Harrowgate gibi yerlerin onun dehasına sahip bir adam için uygun olmadığını söyleyen bir adam hakkında baÇka ne düşünebilirim ki? Tabii ki yok! İnsanların sağlıkları için gittikleri yerlerde derin bir oyun yok! Ve eğer Des'in onu Avrupa'nın her yerine sürükleyecek, sosyetenin tüm paçavraları ve etiketleriyle omuzlarını ovuşturacak bir serseriye vermeye hazır olacağını düşünüyorsanız, Des'i sandığım kadar iyi tanımiyorsunuz demektir!"

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz!" dedi kadın, çok GaGırmıGtı. "Ama Bay Steane böyle bir hayat sürüyorsa, Cherry'yle birlikte olmak istemez herhalde? Neden istesin ki?"

"Bilmiyorum ve nedenini bulmaya çalışarak zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Anlamamı istediğim şey, Hetta, onun kötü niyetli olduğu, dahası tehlikeli bir kötü niyetli olduğu! Oyununun ne olduğunu gördüğümde ve Des'i o can sıkıcı kızı baştan çıkarmakla, onunla evlenmeye söz vermekle ve sonra da ona iki katı bahşış vermekle suçlarsa ne kadar tatsız bir skandal başlatabileceğini fark ettiğimde, ona Des'in bunları yapmak şöyle dursun, onu bazı eski dostlarımızın himayesine verdiğini ve büyükbabasını bulmak için kendisini görevlendirdiğini söyledim. Buna inanmamış gibi davrandı. Hatta şöyle diyecek kadar küstahlaştı: - Neyse, boş ver onu! Ben de ona kızın dul bir kadın olan Leydi Silverdale'in yanında kaldığını, ilk çevrelerde dolaştığını ve babam kadar yıpranmış olduğunu söylemek zorunda kaldım! İyi niyetliydim, Hetta, ama bu ona beni ağır bir şekilde yüzüstü bırakma şansı verdi. Bana böyle bir hanımefendinin Desford'un ününe sahip bir adam tarafından getirilen bir kızı evine kabul etmeye nasıl razı olduğunu sordu -ah, evet! O yalancı küstahlığı unutuyordum! Des, ilginizi çekecektir, çapkın ve hovarda bir adamdır!" "Hem de hizmetçisi ya da başka bir refakatçisi olmadan!" Birden sözünü kesti ve yaklağan bir arabanın sesini duyarak baGını kaldırdı. "Aman Tanrım, işte burada!" dedi. İki adım atarak pencereye gitti ve Henrietta endişe içinde beklerken, araba terasın altına yanaşıncaya kadar ayakta durup şezlongu izledi. Sonra bir inilti duydu ve şöyle dedi: "Evet, Steane çok iyi ve sıkı!"

Henrietta, "Hayatımda hiç bu kadar yakın olmamıGtım!" diye itiraf etti. "Ona ne diyeceğim Simon? Yemin ederim ki büyük bir korku içindeyim!"

Simon yüreklendirici bir ses tonuyla, "Deprem geçirmene gerek yok!" diye cevap verdi. "Ama söylemem gereken bir şey var!"

"Evet, ihtiyaç var! Cherry'yi *kaybettim*! Ve eğer bulunamazsa, keşke Desford burada olsaydı!"

Simon telaşla, "Tanrı aşkına, Hetta, sakın bu işe bulaşma!" diye yalvardı. "Des'e gelince, biliyorsun, onu düşünüyordum ve bu benim

Burada olacağına inanıyoruz! Eğer Bath'a gittiye, oraya ulaştığını biliyoruz. Steane'in arkasındayız, değil mi?"

"Öyle mi?" dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

"Tabii ki biliyoruz! Steane onunla orada karşılaşmadı ve okuldaki kız da, adı her neyse, onu gördüğünü söylemedi. Ona tek söylediği, Leydi Bugle'ın Cherry'yi alıp götürdüğü ve onunla birlikte yaşamaya başladığı oldu. Keşke bir damper alsan, Hetta! Eğer *çılına* dönmeye niyetliysen, yeniliriz!"

Bu ciddiyet etkisini gösterdi. Dedi ki: "Hayır, hayır, söz veriyorum yapmayacağım! Ama zihnimin sandığımdan daha az güçlü olduğunu görüyorum, aslında tamamen kaos! Tanrım, bu Grimshaw'un adımı! Bir dakika sonra Bay Steane üzerimizde olacak!"

"Hayır, gelmeyecek. Grimshaw ona kütüphaneyi gösterecek ve orada bir süre topuklarını vurmaktan zarar görmeyecek. Ona aldırma, bana aldır! Des, Steane'i gördükten *sonra* Bayan Thingummy'yi ziyaret etseydi ne yapardı? Olabildiğince hızlı bir şekilde Londra'ya geri dönerdi elbette!"

"Tabii Steane'i Maplewood'a kadar takip etmediyse," dedi şüpheyle.

"Hayır," dedi Simon başını sallayarak. "Bunu ben de düşünmüştüm, ama konuyu düşündükçe onun böyle bir şey yapmayacağını daha iyi anlıyorum. Kendini onun yerine koy, Hetta! Cherry'nin teyzesiyle birlikte yaşamadığını biliyordu ve Bugle'ların o eski saray kartının evlerinde kalmasına izin vermeyeceklerini de biliyor olmalıydı! Herhalde Leydi Bugle'ın Steane'e onu 'baştan çıkardığını' söylediğini bilmiyordu, ama Steane'in oraya ulaşmadan orayı terk etmiş olma ihtimalini düşünmüş olmalı."

Düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak dikkatle onu izliyordu, ama bu söz üzerine hızla konuştu: "Bunu biliyordu! Leydi Emborough annene mektup yazarak, Leydi Bugle'dan bir ziyaret aldığını ve Des'in yeğenine ne yaptığını öğrenmek istediğini söyledi, ben de Des'i bundan haberdar ettim!"

Simon, "O zaman her şey anlaşıldı!" dedi. "Des hemen Londra'ya dönecekti! Arlington Sokağı'na vardığında Aldham ona benim karaladığım mektubu verdi -bundan hiç kuşku yok- ve mektubu okur okumaz Carlton House'dan Charley'nin barınağına, bana katılmak için hemen yola çıktı. Her an gelebilir, buna hiç şaşırmam!"

Bay Steane'in geldiğini haber vermek için içeri giren Grimshaw tarafından sözü kesildi, ama Grimshaw geri çekilince şöyle dedi: "Seni uyarmam gereken bir şey daha var, Hetta! Aslına bakarsan, bu yüzden buraya gelebildiğim kadar hızlı geldim! Steane senin Des ile nişanlı olduğunu düşünüyor."

Henrietta aynanın önünde karıştırdığı saçlarını düzeltiyordu ama bu söz üzerine dönüp Simon'a şaşkın bir yüz ifadesi gösterdi. "Des'le nişanlandığımı mı düşünüyor? Neden böyle bir şey düşünsün ki?"

"Eh," dedi Simon, biraz da vicdan azabıyla, "ona öyle olduğunu söyledim!"

"Simon!" dedi öfkeyle. "İçinde tek bir kelime bile doğruluk payı olmadığını bilmen gerekirken ona nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Leydi Silverdale'in Cherry'yi bu kadar kötü koşullar altında kabul etmesini açıklamak için aklıma gelen tek şey buydu," diye açıkladı. "Ayrıca, sözünü tutmadığı için dava açılırsa, onu çimenlere göndermenin en emin yolu bu gibi geldi bana. Des seninle nişanlı olsaydı, başka bir kadına evlenme teklif etmez ya da onu seni ziyarete getirmezdii!"

"Bence bu yaptığın rezilce bir şeydi!" dedi, o anlamlı gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu.

"Hayır, hayır!" diye güvence verdi ona. "Yapabileceğim tek şey bu! Sana söz veriyorum Desford'un umurunda bile olmayacak!"

"Desford!" dedi boğuk bir sesle. "Peki ya ben, dua et?"

"Asın hepsini!" diye itiraz etti. "Sen de neden umursuyorsun ki? Bire on dışarı sızmaz, çünkü yanılmıyorsam Steane İngiltere'de gereğinden fazla kalmak niyetinde değil. Ayrıca ona nişanı söyledim."

henüz duyurulmamıştı - babamın sağığı nedeniyle olduğunu söylemişim, bu arada: henüz kıyafet partileri için yeterince güçlü değil - bu yüzden eğer bunu dışarıda söylerse, sadece inkar etmek ya da isterseniz ağlamak zorundasınız."

"Oh, ne kadar iğrençsin! Bunun için seni asla affetmeyeceğim!" dedi ona, yanaklarında kızgın bir kızarıklık vardı.

"Neyse, boş ver onu!" dedi teselli edici bir ses tonuyla. "Buna itiraz edeceğini tahmin etseydim yapmazdım, ama yaptım ve buna sadık kalmaktan başka çare . Bunu görmelisin, Hetta!"

"Yok!" diye tersledi.

"Steane'e Des'le nişanlı olmadığını söyleyeceğini mi söylüyorsun?" diye soludu. "Yapılacak o kadar kötü şey varken! Buna inanmazdım! Tam da zavallı Des'in yardımına en çok ihtiyaç duyduğu anda kaçıp gidecek kadar doğru biri olduğunu sanıyordum! Böyle bir anda kaçmak! Onu sırtından bıçakladın!"

"Oh, sessiz ol!" dedi kızgınlıkla. "Bu korkunç yaratık benden bunu isteyecek kadar terbiyesizse, bunu reddetmeyeceğim. Ama yapacağım şey, Bay Simon Carrington, size yine kendinizinkini vermek olacak!"

"İşte çekiç!" dedi cesaretle. "Sana güvenebileceğimi biliyordum! Her zaman bir alabalık kadar sağlam olduğunu söylerdim! Şimdi git ve o yağlı, yaşlı serseriye burnunu dik tut ve burada olduğumu tahmin etmesine izin verme, çünkü seni uyarmaya geldiğimi anlarsa olmaz!"

Bu nazik sözlerin ardından kadının omzunu sıvazladı ve ona kapıyı açtı; kadının kendisine fırlattığı sert bakışları kahkahalarla dolu gözlerle karşıladı.

Sonra kapıyı tekrar kapattı ve kardeşinin gelişini beklemek üzere geniş pencere kenarındaki koltuğa çekildi. Desford'un geleceğinden hiç kuşkusu yoktu; onun gibi iyimser bir mizaca sahip birinin aklına gelebilecek tek kuşku, Desford'un Inglehurst'e zamanında ulaşp Bay Wilfred Steane'i zavallı Hetta'yı son çukura sürüklemeyen önce halledip halledemeyeceğiydi. Ama bu soru üzerinde ne kadar uzun süre düşünürse o kadar ikna oluyordu

Desford'un, kardeşinin ya da Hetta'nın değil, kendi işlerinin yönetimini kendi eline almak için (hepsine lanet olsun!) zamanında geleceğini düşündü. Onları kurtarmak için acele etmemek Des'e yakışmazdı, diye karar verdi.

Ve güveni haklı çıktı. Henrietta'nın kütüphanede Bay Steane'e katılmasından yirmi dakika sonra bir posta arabası caddenin dönemecinden geçerek genç Bay Carrington'ı ayağa kaldırdı. Yolcunun Desford olduğundan o kadar emindi ki, basamakların inmesini beklemeden aceleyle salona çıktı ve kapıya doğru görkemli adımlarla yürüyen Grimshaw'un yolunu kesti. "Zahmet etmene gerek yok!" dedi. "Bu sadece benim kardeşim! Onu içeri alacağım!"

Grimshaw hem şaşırmış hem de onaylamaz bir ifadeyle baktı, ama başını eğdi ve Bay Simon'un her zaman kibar toplumun olağan kurallarını bir kenara itmeye çok eğilimli, ne yazık ki harum-scarum bir genç adam olduğunu düşünerek kendi odasına döndü.

Desford arabadan indiği sırada Simon merdivenlerden hızla indi ve seslendi: "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim, Des! Seni yaşlı kaypak!"

"Eminim öylesinizdir," dedi Vikont, bu aşağılayıcı yakıştırmayı ve ona eşlik eden kaburgalarına indirilen şakacı yumruğu sevgi işareti olarak kabul ederek, ki gerçekten de öyleydiler. "Sana çok minnettarım, bantling: bu tartışmaya girmen için hiçbir neden yok!"

"Ah, somon!" dedi Simon. "Çantayı sana verseydim ne güzel bir adam olurum! Ve eğer vermiş olsaydım, sana söylememe izin ver, ne kadar nadir bulunurdun!" Sesini alçalttı ve ciddi ciddi konuştu: "Durum sandığından da kötü, Des."

"Aman Tanrım, öyle mi?" Başını sallayarak kısaca şöyle dedi: "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum: muhtemelen bir ya da iki saat. Geceyi Wolverham'da geçireceğiz." Araba ahırlara doğru ilerlerken Simon'a döndü ve sordu: "Steane henüz gelmedi mi?"

"Evet, yaklaşık yarım saat önce. Hetta'yla birlikte kütüphanede."

"O halde onlara katılmak için hiç vakit kaybetmemeliyim."

Simon onun kolunu sıkıca kavrayarak, "Evet, vardı, sevgili oğlum!" dedi. "En iyisi sana söyleyeceklerimi dinlemen, eğer işin içinden sıyrılmak istemiyorsan! Terasta küçük bir gezintiye çıkalım, o lanet olası rahatsız taş koltuğa kadar gidelim, orada duyulmayız."

"Eğer bana Steane'in şişko bir serseri olduğunu söyleyecekseniz, bunu zaten biliyorum. Steane'in oraya gittiğinin ertesi günü Bayan Fletching'i ziyaret ettim ve zavallı hanımefendi kendinden geçene kadar onunla uğraştım. Onu en çok üzen neydi bilmiyorum: Steane'den yediği azarlar mı, yoksa Steane'in çok şişmanladığının farkına varması mı? Bana söylediklerinden, ülkeden kaçmak zorunda kaldığı günlerden beri hiç değişmediğini anlamakta zorlanmadım. Mesleği ne? Kartçılık mı?"

"Kuşkusuz, sanırım, yine de özel biri olmadığını söyleyebilirim. Görünüşüne bakılırsa, her türlü düz avcılık! Şimdiki amacı, oğlum, seni değerli kızıyla evlenmeye zorlamak!"

Vikont bir kahkaha patlattı. "O takım elbiseyi giydiğine pişman olacak!" Simon, "Senin yerinde olsaydım Des, bundan o kadar emin olmazdım," dedi.

"Sevgili delikanlı, bundan kesinlikle eminim! Onunla ilk kez Bugles'ın verdiği bir baloda karşılaştım ve onunla sohbet ettim; ertesi gün Londra'ya giderken yolda karşılaştım, onu arabama aldım ve önce Londra'ya götürdüm, sonra da buraya getirdim, o zamandan beri de onu görmedim. Steane'in beni onu baştan çıkarmakla suçlamak gibi bir düşüncesi varsa, bundan ne kadar çabuk kurtulursa kendisi için o kadar iyi olur." Simon'un olağandışı bir ciddiyetle baktığını gördü ve biraz da eğlenerek şöyle dedi "Sahtekârlık yapmıyorum, biliyorsun!"

"Tabii ki biliyorum! Ama bu adam çok fena yaramazlık yapabilir. Ya Cherry'yi evlenme vaadiyle teyzesinin evinden kaçırdığınızı söylerse?"

"Yüce Tanrım, o kadar kötü mü?"

Simon başını salladı. "Onunla kaçtığın ve ondan bıkana kadar onu elinde tuttuğun suçlamasını çürütebileceğini söyleyebilirim-"

"Ne, bir günde mi? Çok kahverengi yapıyorsun, Simon!"

"Mesele şu ki, bunun sadece bir gün olduğunu kanıtlayabilir misin? Bugle denen kadının seni destekleyeceğini sanmıyorum: Steane'e Cherry'nin ırzına geçtiğini söylemiş bile. Görünüşe göre kızlarından biri o balo gecesi Cherry ile konuştuklarınıza kulak misafiri olmuş."

"Cherry'yi benimle kaçmaya ikna etmeye çalıştığımı duymadı. Ertesi sabah kahvaltıdan bir süre sonra Hazelfield'den ayrıldığımı gören yarım düzineden fazla insan olduğunu ve aynı akşam Silverdales'in Cherry'nin sorumluluğunu aldığını düşünürsek, o horozun dövüşeceğini sanmıyorum!"

"Hayır, büyük olasılıkla hayır, ama böyle bir şeyin kasabada dolaşmasını istemezsiniz, değil mi? Dedikoducuların ne diyeceğini biliyorsun: Ateş olmayan yerden duman çıkmaz! Ve Tanrı biliyor ya, kasabada onlardan yeterince var!" Vikont'un gözlerindeki parıltıyı ve ağzının kenarındaki çizgilerin sertleşmesini izleyerek sırttı. "Boğa eti gibi görünmeyi boş ver, Des! Bunu ister miydin?"

Vikont bir süre cevap vermedi ama kaşlarını çatarak kendi tırnaklarına baktı. Kapalı elini ters çevirmişti ve bakımlı tırnak sırasını ilginç bulmuş gibiydi. Ama az sonra parmaklarını düzeltti ve başını kaldırıp Simon'un gözlerine baktı. "Hayır, yapmazdım," diye cevap verdi. Belli belirsiz gülümsedi. "Ama onun böyle bir şeye kalkışacağını pek sanmıyorum. Birincisi, bu kendini misillemeye açık hale getirmek olur; ikincisi de, burada son derece kötü bir koku içinde olduğunu mutlaka biliyordur. Fikirlerini önemsemiğim hiç kimse onun söylediği tek bir kelimeye bile inanmaz."

"Peki ya düşmanlarınız?"

"Benim hiç düşmanım yok!"

Simon öfkeyle, "Sizi gidi rüzgâr cüceleri!" diye bağırdı. "İnsan kendi çanını çalmaktan söz eder-!"

Vikont güldü. "Hayır, hayır, bunu nasıl söylersiniz?"

"Sana Şunu söyleyeyim Des, bu gülünecek bir Şey değil!" dedi Simon sert bir sesle. "Seni Cherry'yi baştan çıkarmakla suçlarsa onu eŐek sudan gelinceye kadar demiyorum, çünkü büyük olasılıkla dvebilirsin - ama bundan zevk alacağını sanmıyorum. Ama sözünü tutmadığı için dava açmak o kadar kolay olmaz!"

"Neden olmasın? Bunun başarılı olması için Cherry'nin tanıklığına ihtiyaç var ve o bunu alamayacak."

"Herkes seni ay danası sanır!" dedi Simon, oldukça sinirlenmiŐ bir halde. "Bir dahaki sefere onun da deneyebileceğini söyleyeceksin! Kendini kâhya odasındaki dedikodulara konu etmekte bir sakınca görmüyorsan, ailelerin bu konuda ne düŐüneceęini sanıyorsun?"

"Ama Simon, Cherry'nin desteği olmadan böyle bir davayı nasıl açabilir ki?"

"Bir tane baŐlatabilir, değil mi? Ne diyorlar buna? Dava açmak mı? Çünkü onu durdurmak için çok para deyeceğinizi biliyor!"

"Yaparsam lanetlenirim!"

"Peki ya babam? Bir ift kol daha var, değil mi? Yapacaktı! O yaşlı kirpi kuŐunu buraya gönderdim çünkü Wolversham'a gitmekle ve yalan hikayesiyle babamı kandırmakla tehdit etti! Sonra da bana Leydi Silverdale'in senin gibi bir çapkının elinden Cherry'yi almaya nasıl ikna olduğunu sorma cüretini gösterdi, kardeşim! Ben de senin Hetta ile nişanlı olduğunu söyledim!"

"Ne dedin sen?" Desford Şaşırmış bir halde sordu.

Simon, "Şey, ben de her Şeyi ortaya dökmekten başka çare olmadığını düşündüm," diye açıkladı. "Bana söyleyebileceğim en iyi Şey bu gibi geldi, çünkü eğer buna inanırsa, seni Cherry'yle evlenmeye söz vermekle suçlama planının bir yengeç vakasına dönüştüğünü görecekti. Gördü de! Hayatımda hiç bu kadar mutsuz görünen bir adam görmedim! Ama hoşuna gitmediyse özür dilerim,

Ama sen ve Hetta'nın kim bilir kaç yıldır hokka dokumacıları kadar kalın olduğunuzu düşünürsek, bunu zerre kadar umursayacağını düşünmemiştim!"

"Bilmiyorum," dedi Desford, ağzında tuhaf bir gülümseme geziniyordu. "Ama babam gerçek hikâyeyi zaten biliyor! Harrowgate'ten dönerken ona kendim anlattım."

Simon dehşetten beti benzi atmış bir halde, "Ona söyledin mi Des, söylemedin!" dedi. "Nasıl böyle saçma sapan bir şey yapabildin?"

Vikont'un gözlerinde büyük bir eğlence vardı, ama o uysalca cevap verdi: "Şey, zaten işin kokusunu almıştı ve nasıl bir kıza bulaştığımı öğrenmek için annemle birlikte buraya geldiğine göre, yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu."

"Tanrım!" dedi Simon anlamlı bir ürpertiyle. "Sende benden daha fazla kış var, Des! Çirkin mi geldi?"

"Hiç de değil! Onu daha iyi tanıyor olmalısın ki, üçümüzden biri köpükler içindeyken bunu yapacağını düşünmüyorsun! Bana azarlarından birini okudu, ama zor durumda kalırsam ona gelmemi söyledi! Unutmayın, o zamana kadar Cherry ile tanışmıştı ve bir bakışta onun tasarımcı bir harpy olmadığını anladı!"

"Böylece onu Wolversham'dan uzaklaştırma zahmetinden kurtulabilirdim!" dedi Simon öfkeyle. "Söz veriyorum, Des-"

"Oh, hayır! Bunu yaptığınız için size minnettarım! Steane'in hikayesine inanmazdı, ama büyük olasılıkla çenesini kapalı tutması için ona cömertçe ödeme yapardı ve Steane'in ona kazık atmasına izin verirsem lanetlenirim! Buraya gelirken Cherry'yi satın niyetinde olduğunu kendisi söyledi, eğer onun tasarımcı bir zampara olduğunu anlarsa. Boş ver onu! Buraya Hetta'yı benimle nişanlı olduğu konusunda uyarmaya mı geldin?"

"Evet, tabii ki! Yapmak zorundaydım!"

"Peki nasıl karşıladı?"

"Dallara doğru uçtuğunu itiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Demek istediğim, bir anda hanımefendiliğe bürünmek onun yapacağı bir şey değil! Yine de ona, eğer hikâye dışarı sızarsa ya inkâr edeceğini ya da ağlayıp kaçacağını söyledim, o da öfkesini yatıştırdı ve tampon olacağına söz verdi. Utangaç davranacağından korkmaya gerek yok! Hetta için şunu söyleyebilirim: Arada sırada biraz tuhaf olabilir ama özünde doğru biridir!"

"Evet, sepetin seçimi!" Desford ayağa kalktı. "Ve onu kurtarmaya ne kadar çabuk gidersem-"

"Bir dakika bekle, Des! Hepsi telaş içinde, çünkü o baş belası kız kaçıp gitmiş gibi görünüyor!"

"Kiraz mı? Yüce Tanrım, neden?"

"Hetta, Leydi Silverdale Charlie'yi onu öperken bulduğu ve onu azarladığı için olduğunu düşünüyor! Ayrıca Cherry'nin bir kaza geçirmiş olabileceğini düşünüyor ve adamlarının çoğunu onu aramaya gönderdi. İşin kötüsü, eğer onu bulamazlarsa Steane'in çok sert davranacağından emin. Büyük olasılıkla Silverdale'leri onu kötü kullanmakla suçlayacaktır!"

"Aman Tanrım, sanki zaten yeterince kötü durumda değilmişiz gibi!" diye inledi Vikont, evin kapısına doğru adım atarak.

"Merhaba, bekle!" Simon seslendi, birden aklına bir şey geldi ve koltuktan fırladı. Elini cebine attı, bir paket çıkardı ve kardeşinin peşinden koştu. "Al bakalım, eski dostum!" dedi, utangaç bir gülümsemeyle paketi uzatarak. "Sana çok minnettarım!"

"Ama nedir bu?"

"Yumuşak bir rulo, seni gudgeon! Bana ödünç verdiğin maymun!"

"Çabuk ol!" diye tavsiye etti Vikont. "Bacaklarımı kırmana izin vermeyeceğimi sana o zaman söylemiştim! Mopsqueezer kazandı mı?"

"Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim! Dahası, son yarışa Brother Benefactor adında bir at katılmıştı, ben de tüm kazancımı ona yatırdım ve bire on vererek eve döndü! Tabii ki öyle!"

Vikont bir kahkaha attı. "Tanrım, ne kadar aptalca bir şey ! Hayır, o ruloyu bana itmeyi bırak! Onu istemiyorum! Onu hak ettiğin söylenebilir, dahası!" Elini Simon'un omzuna koydu ve onu biraz salladı. "Hazırladığım kaynar suda çok iyi vakit geçirmiş olmalısın! Teşekkür ederim, bantling!"

"Oh, lanet olsun!" Simon'ın yüzü kızarmıştı. "Keşke alsaydın! Domuz yağı içinde yüzüyorum, biliyorsun!"

Vikont, "Brighton'dan döndüğünüzde olmayacaksınız!" diye karşılık verdi.

BÖLÜM 15

[" ^](#)

Henrietta kütüphaneye girdiğinde, yüzünde ya da duruşunda içsel kuşklarını ele veren hiçbir şey yoktu. Zarif, telaşsız adımlarla içeri girdi, kaşlarını hafifçe kaldırarak odanın öbür ucundaki ziyaretçisine baktı ve kibarca, ama tavırlarında soylu bir çekingenlik olduğu izlenimini vererek şöyle dedi "Bay Steane?" Bay Steane'in gösterişli bir selam verişini izledi ve odanın ortasındaki masanın yanındaki düz sandalyeye doğru ilerleyerek otururken şöyle dedi "Lütfen, oturmaz mısınız? Sizi zavallı Cherry'nin babası sanmakta haksız mıyım?"

"Evet hanımefendi, gerçekten haklısınız!" diye cevap verdi. "Hayatta kalan tek ebeveyni, ne yazık ki zalim bir kader tarafından çok uzun süre ondan ayrı bırakıldı ve endişeyle işkence gördü!"

Kaşlarını daha da kaldırdı ve kibar, cesaret kırıcı bir sesle: "Gerçekten mi?" dedi. Onu biraz rahatsız ettiğini görmenin memnuniyetini yaşadı ve kendinden emin bir şekilde devam etti: "Annem sizi kabul edemeyecek durumda olduğu için üzgünüm efendim. Bugün biraz rahatsız."

"Onu rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmem," dedi nezaketle. "Tek arzum, hatta yakıcı arzum diyebilirim, sevgili çocuğumu yeniden kalbime sarmak. Bunun için doğduğum toprakları, rahmetli, taparcasına sevdiğim yardımcımın dokunaklı anılarıyla yeniden ziyaret etmek için kendimi zorladım: sizi temin ederim, Bayan Silverdale, duyarlı bir adam için tarif edilemez derecede acı verici! Sanırım Bayan Silverdale'e hitap etme onuruna sahibim?"

"Evet, ben Bayan Silverdale," diye cevap verdi. "Bugün bizi ziyaret etme niyetiniz konusunda bizi uyarmamış olmanız büyük talihsizlik, çünkü Cherry şu anda burada değil. Bir süre önce yürüyüşe çıktı ve henüz dönmedi. Yine de ona kavuşmak için fazla beklemenize gerek kalmayacağını söyleyebilirim."

"Onu benden alıkoyan her an bir saattir! Bir babanın doğal sabırsızlığını bağışlamalısınız, hanımefendi! Onun güvende ve iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek için beş dakika beklemeye dayanamıyorum."

Henrietta sakince, "Onu son gördüğümde tamamen güvende ve iyiydi," dedi, "ama birkaç saat önce dışarı çıktığı için biraz tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim ve bir kaza geçirmiş ya da yolunu kaybetmiş olma ihtimaline karşı hizmetçilerimizden bazılarını onu aramaya gönderdim."

Anında dehşete kapılmış bir ifade takındı ve şok olmuş bir ses tonuyla sordu: "Bana onun gerçekten de gözetimsiz dışarı çıkmasına izin verildiğini mi söylüyorsunuz hanımefendi? Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Kesinlikle tedbirsizce bir hareketti," dedi sakin havasını koruyarak. "O sırada evde olsaydım ona uşaklardan birini ya da hizmetçilerden birini alması gerektiğini söyledim, ama bu sabah erkenden bir hastayı ziyaret etmek için dışarı çıktım ve bir saat önce dönene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Hassas, masum çocuğumun ne tür tehlikelere, ne tür ihmallere maruz kaldığını bilseydim!" diye inledi. "Ama nasıl bilebilirdim ki? Onu emanet ettiğim kadının güvenime hiç de layık olmadığını kanıtlayacağını ve hangi ellere düşebileceğini umursamadan onu dünyaya fırlatacağını nasıl tahmin edebilirdim?"

"Şey, vermedi. Onu teyzesinin ellerine verdi. Eğer onu nerede olduğunuzdan haberdar etmiş olsaydınız, Leydi Bugle'ın Cherry'yi yanına aldığını söylemek için size mektup yazardı."

"Bayan Fletching'den talimatımı esirgemek zorunda kalmama neden olan koşulları anlatarak sizi yormayacağım, hanımefendi," dedi kibirli bir tavırla. "Ben birçok işi olan bir adamım ve bu işler beni Avrupa'nın her yerine götürüyor. Aslında, bir günden diğerine beni *nereye* götüreceklerini ya da ne kadar süreyle götüreceklerini nadiren bilirim. Çocuğumun Bayan Fletching'in sorumluluğunda güvende ve mutlu olacağına inanıyordum. Onu, babam ve ağabeyimden sonra en büyük düşmanım olan birine edeceğini bir an bile düşünmedim! Verecek çok hesabı var ve verecek de! Ona söylediğim gibi!"

"Bağışlayın beni!" dedi Henrietta, "ama sizin Bayan Fletching'den daha fazla hesap vermeniz gerekmiyor mu efendim? Bir babanın -özellikle de sizin gibi sevecen bir babanın- kızını o kadar uzun süre tek kelime etmeden bırakıp gitmesi ve kızının onun yasını tutmak zorunda kalması hiç de doğal değil!"

Bay Steane bunu elini sallayarak reddetti. "Eğer ben ölmüş olsaydım, onun bundan haberi olurdu," dedi. "Ona yazmam tamamen gereksizdi. Daha da ileri gideceğim: Bunu yapmak aptallık olurdu, çünkü kim bilir belki de okulu bırakıp yurt dışında bana katılmak isteyecekti? O zamanlar ona yerleşik bir ev sağlayacak durumda değildim."

"Oh!" dedi Henrietta. "Şu anda o pozisyonda mısınız, efendim?"

"Kesinlikle!" diye yanıtladı. "Yani, bir insanın olmayı umabileceği kadar kararlı. Ama olabilecekler üzerinde durmanın ne yararı var? Zavallı çocuğu alıp götürme isteğinden kararlılıkla uzak durmalıyım. Onun arkadaşlığının tesellisini kendimden esirgeliyim. Kendimi yalnızlığa teslim etmeliyim. Görevim kaçınılmaz: Onu dünyanın gözünde haklı görmeliyim!"

"Aman Tanrım, hiç haksızlığa uğradı mı?" Henrietta gözlerini açarak ona baktı. "Eğer teyzesinden kaçtığından bahsediyorsanız, pireyi deve yaptığınızı söylememe izin vermelisiniz, Mr."

Steane! Doğrusu, bu biraz aceleyle yapılmış bir şeydi ve onu tehlikeli bir belaya sürükleyebilirdi; ama şans eseri Lord Desford onu yolda yakalayıp buraya getirdiğine göre, bundan bir zarar gelmedi."

Önlemeye varan derin bir iç geçirdi ve tombul eliyle gözlerini kapadı. "Ne yazık ki Lord Desford'un dürüstlüğüne olan inancınızı yok etmek bana nasip oldu!"

"Oh, bunu yapmayacaksın!" dedi neşeyle. "O yüzden dua et de düşme!"

Elini bıraktı ve biraz da sert bir tavırla şöyle dedi: "Lord Desford'un size anlattığı hikâye bu olabilir hanımefendi, ama-"

"Öyle. Ayrıca Cherry'nin bana anlattığı hikâye de bu," diye araya girdi Henrietta.

"Hiç şüphem yok, Lord Hazretleri tarafından talimat verildi! Amelia Bugle'dan duyduğum hikaye bu değil! Kesinlikle değil! Hem de çok uzak! Bana, Desford'un Cherry'yle ilk kez ne zaman tanıştığını bulamadığını, ama bunun kesinlikle evindeki balo gecesinden önce olduğunu, kızlarından birinin onun Cherry'yle gizli buluşmasına tanık olduğunu ve kaçışın da bu sırada planlanmış olması gerektiğini söyledi."

"Ne saçmalık!" dedi Henrietta küçümseyerek. "Gerçekten de kaçma! Böyle saçma bir masalla kendinizi kandırmanıza şaşıyorum, efendim! Bunu neden anlattığını anlamak çok kolay elbette: Cherry'yi iten şeyin kendisine yaptığı iğrenç muamele olduğunu anlamanızdan korkuyordu! Ama gerçek bu! Lord Desford'un bu rolüne gelince, ona çok minnettar olduğunuzu düşünebilirsiniz, çünkü eğer onu arabasına almasaydı, kim bilir başına neler gelirdi! Onu anneme emanet eder etmez Lord Nettlecombe'u bulmak için hemen yola çıktığını da eklemeliyim! Onu Harrowgate'de yere serdi ve başka biri olsa Lord Hazretlerine ulaşmak için iki yüz milden fazla yol kat etmek zorunda kalacağını anlayınca bu arayıştan vazgeçerdi!"

Bay Steane ona bakarak başını salladı, dudaklarında hüznü ve acıyan bir gülümseme belirdi. "Bu," diye içini çekti, "Desford'un genç kardeşinin beni çalıştığı hikaye. Bir an için bile olsa beni kandırmaya çalıştığınızı ima etmek istemiyorum Bayan Silverdale, çünkü sizin de kandırıldığınız çok açık. Çünkü kaç yıldır kasabada olduğunu bilmediğim Lord Desford'un, babamın böyle bir yolculuğu bir an bile düşünmüş olabileceğini sanması nasıl mümkün olabilir? Siz onun doğmuş doğacak en pullu huysuz olduğunu bilmiyor olabilirsiniz, ama Lord Desford bunu kesinlikle biliyor olmalı! Yıllardır Albemarle Sokağı'ndan neredeyse hiç çıkmadı! Eğer sağlığının hava değişikliği gerektirdiğini fark etseydi, Londra'dan en uzak Tunbridge Wells'e giderdi. Gerçi," diye ekledi konuyu düşünerek, "Nettlecombe Malikânesi'ne çekilirdi. Bilirsiniz, su kenarlarında ucuza kalacak yer bulunmaz. Harrowgate'e gitmenin maliyetine gelince, hayır, hayır, hanımefendi! İnanın bana, bu çok fazla kahverengi olur!"

"Yine de Harrowgate'e gitti ve şu anda orada. Belki de gelini onu bu yolculuk masrafını üstlenmeye ikna etmiştir," dedi Henrietta harika bir masumiyet havasıyla.

"Neyi?" diye sordu Bay Steane, sandalyesinde doğruldu ve sert bir ifadeyle ona baktı.

"Ah, onun yakın zamanda evlendiğini bilmiyor muydunuz?" dedi. "Desford da hanımefendiyle tanıştırlana kadar bilmiyordu. Anladığım kadarıyla eskiden onun hizmetçisiymiş. Korkarım, kibarlığın pembesi değil, ama kendisine bakacağına ve evini tam istediği gibi yöneteceğine güvenebileceği biriyle evlenmesinin çok mantıklı olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Bu yeni konuyu, Bay Steane'i ziyaretinin asıl amacından saptırmak umuduyla ortaya atmıştı ve beklediği şekilde olmasa da, hayranlık uyandıracak şekilde başarılı olmuştu. Bay Steane öfkelenmek yerine bir kahkaha patlattı, kalçasını tokatladı ve soluk soluğa kaldı: "Tanrım, bu yıllardır duyduğum en iyi şaka! Papazın fare kapanında yakalandı, değil mi? Onu tebrik etmek için yazmazsam namerdim! Bu onun canını yakacak! Jane Wisset'le kaçtığım için beni kovdu ve birinci sınıf olduğunu söylemesem de bir kahya değildi!" Hırıltılı bir öksürükle son bir kahkaha daha attı ve nefesini tekrar toparlayabildiği anda,

Henrietta'yı üvey annesini ona tarif etmeye davet etti. Henrietta bunu yapamadı ama Desford'un ona anlattığı bazı şeyleri anlatarak onu eğlendirdi. Özellikle de yeni evli çift arasında ipek şal yüzünden çıkan tartışmadan çok hoşlanmıştı ve yine kalçasını tokatlayarak, bunun yaşlı heriflerin işine yaradığını söyledi. Sonra da hüzünlü bir ifadeyle, keşke bu haber kendisine verildiğinde kardeşinin yüzünü görebilseydim dedi. Kıkırdamaya başladı, ama aklına başka bir düşünce geldi ve alnına bir bulut getirdi. "En kötüsü de Jonas'ı mirastan mahrum edemeyecek olması," dedi hüzünle. "Yine de," diye ekledi bu düşünceyi birkaç dakika düşündükten sonra ve daha umutlu bir tonda konuştu: "Eğer bu kahya yaşlı pislik kurdunu rahatça kanatırsa hiç şaşırman, bu yüzden Jonas'ın beklediği kadar büyük bir servete sahip olamama ihtimali var." Henrietta'ya yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve şöyle dedi: "İnsan her zaman iyi tarafından bakmaya çalışmalı. Benim kuralım hep bu olmuştur. En kötü felaketlerin bile ne kadar parlak bir yönü olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Bay Steane'in karakteriyle ilgili bu basit ifşaat onu hem şaşırtmış, hem de olumlu bir şeyler mırıldanmaktan başka bir şey yapamadığını hissettirmişti. Bay Steane'in, kardeKinin öfkesini ve üzüntüsünü düKünürken kızının içinde bulunduğu durumu unutacağına dair beslediği umutlar, Bay Steane'in bir sonraki sözleriyle yok oldu. "Vay, vay!" dedi. "Bugün böyle mükemmel bir şakanın tadını çıkaracağımı hiç düşünmemiştim! Ama bu olmaz Bayan Silverdale! Göğsümün kaygıdan çatladığı böyle bir zamanda şaka yapmak yersiz. Lord Desford'un Harrowgate'e gittiğini kabul ediyorum; ve sadece şunu söyleyebilirim ki, eğer talihsiz çocuğumu büyükbabasının üzerine atabileceğini düşünecek kadar aptalsa, kendi hainliği tarafından haklı olarak öldürülen bir çulluk gibi olmuştur. Ya da buna benzer bir şey. Hafızam beni yanıltıyor ama bir çulluk olduğunu biliyorum."

Ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü o anda Vikont odaya girmişti. Aklına gelen düşünce, bu adamın Wilfred Steane ile bir tezat oluşturması için tasarlanmış olabileceğiydi. Aralarında yirmi yıldan az bir süre vardı ve Steane'in gençliğinde yakışıklı bir adam olduğunu görmek kolaydı. Ama güzel görünüşü sefahat yüzünden mahvolmuştu; yüzü kadar endamı da tembellik ve aşırı zevk düşkünlüğüyle dolu bir hayattan söz ediyordu. Bu kusurlar da

ya da kıyafetiyle düzeltti. Her ikisinde de, Henrietta'nın eleştirel gözünde, onu feci bir şekilde, zariflik taslayan bir demi-beau gibi gösteren süslü bir tarzı tercih ediyordu. Öte yandan Desford, Henrietta'ya göre, bir gölge kadar eksiksizdi. Yakışıklı bir çehresi, kıvrak, atletik bir vücudu vardı; giydiği mavi, ince ceketin üzerine Weston'ın adını taşıyan bir etiket yapıştırılmış olsaydı, yapımcısının adını mükemmel kesiminden daha kesin bir şekilde ilan edemezdi. Havası seçkindi; tavırları çok rahat ve etkilenmemişti; ve düzgün kişiliğinde Pink ya da Bond Street Spark'ı çağrıştıran hiçbir şey olmamasına rağmen, tonnish çevrelerinde genellikle onun sessiz zarafetinin gerçek olduğu konusunda hemfikirdi.

Kapıyı kapattı ve minnetle haykıran Henrietta'ya doğru ilerledi: "Desford!"

"Hetta, aşkım!" diye karşılık verdi ona gülümseyerek ve elini öptü. Elini sıcak bir şekilde kavrayarak bir dakika boyunca öylece durdu: "Benden umudunu kesmiş miydin? Sanırım umutsuzluğa kapılmış olmalısın ve özür dilerim! Bundan önce seninle birlikte olmayı umuyordum."

Parmaklarının baskısına karşılık verdi ve sonra şakacı bir tavırla elini çekti: "Ne olursa olsun, Cherry'nin ölmemiş babasıyla tanışmak için tam zamanında geldin! Sizi birbirinizle tanıştırmama izin vermelisiniz: Bay Wilfred Steane, Lord Desford!"

Vikont döndü, sınav bardağını kaldırdı ve içinden Bay Steane'i inceledi, çok uzun sürmedi ama göz korkutucu bir etkiyle. Henrietta içinde kabaran kahkahayı bastırmak için dudağını vahşice ısırarak zorunda kaldı. Des'in böylesine iğrenç bir şey yapması hiç de hoş değildi! "Oh," dedi. Hafifçe eğildi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim."

"Ben de aynısını söyleyebilirdim!" diye karşılık verdi Bay Steane. "Ne yazık ki böyle mutsuz koşullar altında karşılaştık, efendim!"

Vikont şaşırılmış görünüyordu. "Affedersiniz?"

"Lord Desford, size söyleyecek çok şeyim var, ama sizinle özel olarak konuşmam daha iyi olur!"

"Oh, var, Bayan Silverdale'den sır saklamam!" dedi Desford.

"Bir hanımefendinin hassas duygularına duyduğum saygı şimdiye kadar dudaklarımı mühürledi," dedi Steane azarlarcasına. "Kadınların yanaklarını kızartacak bir soru sormak benden uzak olsun! Ama size böyle bir soru sormak istiyorum lordum!"

Desford, "O halde bunu bana anlatın!" diye davet etti. "Bayan Silverdale'in hassasiyetlerini boş verin! Sanırım sandığınızın yarısı kadar bile hassas değiller -aslında olmadıklarından eminim! Çekilmek istemiyorsun, değil mi Hetta?"

"Kesinlikle hayır! Öyle bir niyetim de yok. Gözlerimi yıllar önce kestim Bay Steane ve bana söyledikleriniz yanaklarımın kızarmasına neden olmadıysa, söyleyeceklerinizin de bunu baKarması pek olası değil! Lütfen Lord Desford'a istediğiniz soruyu sorun!"

Bay Steane bu yanıtı üzüntü duymuşa benziyordu, çünkü içini çekti, başını salladı ve mırıldandı: "Modern görgü! Benim gençlik günlerimde böyle değildi! Ama öyle olsun! Lord Desford, Bayan Silverdale ile nişanlı mısınız?"

Vikont gülen gözlerini Henrietta'ya çevirerek, "Umarım öyleyimdir!" diye cevap verdi. "Ama bunun konuyla ne ilgisi var ki? Şunu da eklemeliyim ki - beni bağışlayın- bunun sizinle ne ilgisi var, efendim?"

Bay Steane pek şaşırmamıştı. Desford odaya girdiği ve Henrietta'ya gülümsediği andan itibaren aralarında güçlü bir bağ olduğunu anlamıştı. Ama adam çok öfkelenmişti ve hiç de kibar olmayan bir sesle şöyle dedi: "O zaman çocuğumu sahte evlilik vaatleriyle teyzesinin evinden uzaklaştırarak yaptığınız utanmazlığa şaşıyorum bayım! Onu nişanlı karınıza getirme küstahlığınıza gelince-"

"Vikont, "Sizce de aptallık daha iyi bir kelime değil mi?" diye sordu. Yoksa bu coşkulu yükseklikten aşağı mı inelim? Böyle saçma sapan şeyler söyleyerek ne elde etmeyi umduğunuzu bilmiyorum, çünkü böyle bir şeyi düşünecek kadar domuz beyinli olamayacağınıza inanıyorum.

Bu suçlardan herhangi birinden suçluyum. Sadece Cherry'yi Bayan Silverdale'in himayesine vermiş olmam bile beni kapıma dayadığınız diğer iki suçlamadan muaf tutuyor olmalı, ama bunları kesin bir dille reddetmemi isterseniz, bunu seve seve yaparım! Cherry'yi Maplewood'dan uzaklaştırmak şöyle dursun, onu Londra'ya giderken bulduğumda teyzesine dönmeye ikna etmek için elimden geleni yaptım. Ona evlenme teklif etmedim, ya da belki de açık çek vermedim! Sonunda onu Bayan Silverdale'e getirdim çünkü sizin benden daha iyi bildiğiniz nedenlerden dolayı babam onun kendi çatısı altında bulunmasına şiddetle karşı çıkardı!"

"Her ne olursa olsun," dedi Bay Steane, "onu çok belirsiz bir duruma soktuğunuzu inkar edemezsiniz - eğer içinizde bir doğruluk payı varsa, ki ben bundan kuşku duymaya çok eğilimliyim!"

Vikont, "Bunu inkâr edebilirim ve ediyorum da!" diye cevap verdi.

"Onurlu bir adam," diye ısrar etti Bay Steane, umutsuzluğun verdiği inatla, "onu teyzesine geri verirdi!"

"Sizin onur anlayışınız bu olabilir, ama benimki değil," dedi Vikont. "Onu zorla arabama bindirmek, sonra da o kadar mutsuz olduğu bir eve geri götürmek ki, teyzesi ve kuzenlerinin daha fazla kabalığına katlanmaktansa, ekmeğini kazanmak için ne kadar önemsiz olursa olsun bir yol aramayı tercih ederek evden kaçmak, alçakça bir zalimlik olurdu! Üstelik bunu yapmaya zerre kadar hakkım yoktu! Onu büyükbabasının Londra'daki evine götürmem için bana yalvardı, orada kalmasına izin vereceğini umuyordu ve bunu yapmayı reddederse, en azından uygun bir duruma gelene kadar ona ev sahipliği yapacağına ikna olmuştu."

"Eğer onun böyle bir şey yapacağını düşündüysen, ya bu ihtiyarı tanıımıyorsun ya da sen bir budalasın!" dedi Bay Steane. "Ve seni gördüğüm kadarıyla doğadaki en sinsi şey olduğuna inanıyorum! Tahtadaki her hamleye hazırsın!"

"Oh, tam olarak öyle değil!" dedi Desford. "Sadece senin hamlelerine göre, Steane!"

"Bana babanı çok hatırlatıyorsun," dedi Bay Steane, onu büyük bir nefretle süzerek.

Desford eğilerek, "Teşekkür ederim!" dedi.

"Ayrıca kardeşinin genç yavrusu! İkisi de kıl! Büyüklerinize saygınız yok! Bir çift koca kıçlı, hödük fedai! Sakın Banbury hikayelerinde beni kandırmaya çalışarak üzerimi değiştirebileceğini sanma Desford, çünkü yapamazsın!"

"Bunu yapmayı aklımdan bile geçirmem!" diye cevap verdi lord hazretleri hemen. "Ben asla uzmanlara karşı yarışmam!"

Henrietta özür dileyerek konuştu: "Lütfen beni bağışlayın, ama konumuzdan biraz uzaklaşmıyor musunuz? Desford'un, Lord Nettlecombe'un Cherry'yi kabul edeceğini düşünecek kadar ahmak olup olmadığı ya da herhangi birinin düşünmesi gerektiği gibi düşünüp düşünmediği bana bu davayla ilgili görünmüyor. Onu Londra'ya götürdü ama Lord Nettlecombe'un evinin kapalı olduğunu gördü. Sonra onu bana getirdi. Bay Steane, sizce ne yapmalıydı?"

"Kapanışa atıldık!" diye mırıldandı Vikont önlenemez bir şekilde.

Steane büyük bir vakarla, "Sizinle tartışmaya girmeyi reddetmek zorundayım, hanımefendi," dedi. "Kadınlarla asla tartışmam. Sadece kızıma otoyolda rastladığını, onu arabasına binmeye ikna ettiğini ve onunla birlikte uzaklaştığını söyleyeceğim. Ve onu burada terk ettiğinden beri -eğer buradaysa, ki bundan ciddi şüphelerim var- itibarının onun ellerinde uğradığı zararı telafi etmek için ne yaptı? Bana babamın çocuğu kucağına alacağı inancıyla onu aradığını düşündürmek istiyor."

"Hiç de bile!" diye araya girdi Desford. "Ona harçlık vermesi için onu utandırabileceğimi umuyordum, hepsi bu!"

Bay Steane açık yüreklilikle, "Eğer umduğun buysa, sen bir budala *olmalısın!*" dedi. "Öyle bir şey yapmadın tabii ki! Senin umduğun şey

Onu yaşlı adama verdin ve ondan kurtulduğun sürece onu aşçı yamağı olarak işe almayı teklif etseydi bile umurunda olmazdı!"

"Böyle bir teklif yapıldı," dedi Desford. "Aslında baban tarafından değil, ama üvey annen tarafından. Ben reddettim."

"Evet, bunu söylemeniz çok güzel, ama doğruyu söylediğinizi nereden bileyim? Tek bildiğim, İngiltere'ye döndüğümde zavallı küçük kızımın bir dizi vicdansız insan arasında savrulduğunu ve acımasız bir dünyaya sürüklendiğini görmek-"

"Bir damper al!" dedi Vikont. "Sizin de bildiğiniz gibi bunların hiçbiri doğru değil! Onu akıntıya bırakan vicdansız kişi sizsiniz, o yüzden bu tiyatral palavraları bırakın! Benim yüzümden uğradığı itibar kaybını telafi etmek için ne yaptığımı öğrenmek istiyorsunuz, cevabım şu: Hiçbir şey; çünkü onun itibarı ne benim ne de bir başkasının ellerinde zarar görmedi! Ama babanın şehir dışına çıktığını, neresi olduğunu sadece Tanrı'nın bildiğini ve Cherry'nin gidecek hiçbir yeri olmadığını, Londra'da tek bir tanıdığı olmadığını ve cüzdanında sadece bir iki şilin olduğunu öğrendiğimde, ne kadar hoşuma gitmese de ondan kendimi sorumlu tutmam gerektiğini anladım. Senin gelişle birlikte sorumluluğum sona erdi. Ama ölmediğinizi, gerçekten bu ülkede olduğunuzu öğrenmeden önce, Bayan Fletching'in tavsiyesini almak için Bath'a gittim. Sizden bir gün gerideydim, Bay Steane. Bayan Fletching Cherry'ye içtenlikle acıyor ve sanırım ona çok düşkün. Cherry'nin hoşuna gidebilecek bir durum bulana kadar ona bir ev öneriyor. Çok çekici ve nazik olduğunu söylediği yatalak bir hanımefendiyle şimdiden gözüne kestirdiği bir ev var, ama her şey şu anki arkadaşına bağlı, o da yakın zamanda dul kalan ebeveynine karşı görevi ile nazik hanımefendisinin yanında kalma isteği arasında kalmış durumda."

"Oh, Des, bu Cherry için çok iyi olurdu!" Henrietta ağladı.

"Ne!" dedi Bay Steane, güçlü bir şekilde etkilenererek. "Sevgili çocuğumun ücretli bir bağımlı olması mı? Cesedimi çiğnemen gerek!" Yüzünü mendiline gömdü, ama bir an için mendilinden çıkarak Desford'a yaralı bir sitem dolu bakış fırlattı ve kırık bir sesle şöyle dedi: " kalbimin son hazinesinin bu kadar aşağılandığını duymak için yaşamalıydım!"

O

Tekrar mendilin içinde kayboldu, ama acı acı konuşmak için tekrar ortaya çıktı: "Pejmürde, Lord Desford, ben buna böyle diyorum!"

Desford'un dudakları titredi ve gözleri Henrietta'nın gözleriyle buluştu; Henrietta'nın gözleri, giderek artan öfkesini dindiren aynı takdir dolu eğlenceyle doluydu. Bakışlar devam etti ve her iki çift gözde de kahkahanın ardında bir sıcaklık vardı.

Bu arada Bay Steane'in sesi araya girdi. "Peki," diye sordu, "benim küçük Charity'm nerede? Onu aşağılamak için planlar yapmadan önce biriniz buna cevap versin!"

Henrietta suçlulukla, "Korkarım şu anda buna cevap veremeyiz!" dedi. "Desford, beni çok dikkatsiz bulacaksın ama bu sabah eski bir dostumu ziyaret ederken Cherry yürüyüşe çıktı ve henüz geri dönmedi!"

"Onu kaybettiniz, değil mi? Kayıp olduğunu Grimshaw'dan öğrendim ama yolunu kaybetmekten daha tehlikeli bir şey yapmadığından ve yakında geri döneceğinden şüphem yok."

"Eğer ," dedi Bay Steane karanlık bir sesle. "Zihnim önsezilerle dolu. Acaba onu bir daha görebilecek miyim?"

"Evet, hem de hemen!" dedi Henrietta, aceleyle odanın öbür ucuna, kapıya doğru giderken. "Bu onun sesi! Tanrım, ne büyük bir rahatlama!"

Konuşurken kapıyı açtı. "Ah, Cherry, seni *yaramaz* çocuk! Dünyanın neresinde-" Sözünü aniden kesti, çünkü gözleri şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştı. Cherry, Bay Cary Nethercott tarafından merdivene doğru taşınıyordu, şapkası bir kolundan kurdelesıyla sarkıyordu, bir elinde parçalanmış bir çizme vardı, diğer eliyle de Bay Nethercott'un kaba atış ceketinin yakasını tutuyordu.

"Sevgili Bayan Silverdale, bana kızmayın!" diye yalvardı. "Dışarı çıkmamın aptalca olduğunu biliyorum, ama aslında sizi endişelendirmek istememiştim! Sadece yolumu kaybettim, bulamadım ve sonunda o kadar yorulmuştum ki, karşılaştığım ilk kişiden bana yardım etmesini istemeye karar verdim.

Inglehurst'e nasıl döneceğimi gösterdi. Ama tek bir kiğı görene kadar çok zaman geçti, sonra arabanın içindeki korkunç bir adam bana *öyle* baktı ki, bunun bir önemi olmadığını söyledim ve olabildiğince hızlı yürüdüm. Sonra arkamdan seslendi ve inmeye başladı, ben de can havliyle ormana doğru koştum, ah, Bayan Silverdale, dikenlerin arasında elbisemi yırttım, ayrıca ayağımı korkunç bir köke, dala ya da başka bir şeye kaptırdım ve ısırgan otlarının arasına düştüm! Ayağa kalkmaya çalıştığımda kalkamadım, çünkü canım o kadar acıyordu ki bayılacağımı sandım."

Henrietta, "Ne büyük bir kaza bölümü!" dedi. Cherry'nin ayak bileklerinden birinin ağır bir şekilde sargılı olduğunu gördü ve haykırdı: "Ah, canım, canım, bileğini burkmuşsun! Zavallı Cherry!" Cary Nethercott'a gülümsedi. "Sizin ormanda mıydı? Onu böyle mi buldunuz? Onu eve getirmeniz ne büyük incelik! Size çok minnettarım!"

"Evet, öyle oldu," diye cevap verdi. "Silahımı çıkardım, bir ya da iki güvercin yakalamayı umuyordum, ama onun yerine gördüğünüz gibi çok daha güzel bir kuş yakaladım, Bayan Hetta! Ne yazık ki yanımda bıçak yoktu, bu yüzden Kiraz'ı hemen kendi evime götürmenin en iyisi olduğunu düşündüm, böylece çizmeyi kesebilir ve hizmetçime şişliği indirmek için soğuk lapa uygulamasını söyleyebilirdim. Adamımı Foston'u getirmesi için gönderdim, bilirsiniz, kırık bir kemik olabileceğinden korkuyordum, ama o bana sadece çok kötü bir burkulma olduğunu söyledi. Foston ayağını ve bileğini bağlar bağlamaz onu size geri getirmem gerektiğini söyleyeceksiniz ama Foston tarafından muayene edilirken çektiğı acıdan o kadar bitkin düşmüştü ki ağrısı geçene kadar dinlenmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ne kadar acıdığını tahmin bile edemezsiniz, sevgili Bayan Silverdale! Ama Bay Nethercott her zaman elimi sıkıca tuttu ve ben de buna dayanabildim."

"Ne korkunç bir gün geçirdin!" dedi Henrietta. "Çok üzgünüm canım, ben olmasaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı!"

"Oh, hayır, hayır, hayır!" Cherry, gözleri ve yanakları parlayarak ve ağzında serap gibi bir gülümseme titreyerek konuştu. "Hayatımın en mutlu günüydü! Oh, Bayan Silverdale, Bay Nethercott bana evlenme teklif etti! Lütfen, lütfen evlenebileceğimi söyleyin!"

"Yüce Tanrım! Yani, benden izin istemenize gerek yok, sizi kazlar! İkinize de mutluluklar dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok, bunu tüm kalbimle dilediğimden emin olabilirsiniz! Ama burada özellikle sizi görmeye gelen ve tekrar görüşmekten çok memnun olacağınıza inandığım biri var. Onu kütüphaneye getirin Bay Nethercott ve ayağını yukarıda tutabilmesi için kanepeye oturtun."

"Kim bu adam?" diye sordu Bay Steane Vikont'a. "İzninizi almadan kızıma talip olmaya cüret eden bu adam kim?"

"Cary Nethercott. Mükemmel bir adam!" diye yanıtladı Vikont coşkuyla.

Cary Nethercott, Cherry'yi şefkatle odaya taşıırken o da kanepeye doğru ilerledi ve minderleri üzerine yerleştirdi. Cherry haykırdı: "Lord Desford! Onunla tekrar karşılaştığıma gerçekten çok sevindim Bayan Silverdale, çünkü her şeyimi ona borçluyum! Nasılsınız efendim? Beni buraya getirdiğiniz için size teşekkür etmeyi o kadar çok istedim ki, ama hiç edemedim, biliyorsunuz!"

Gülümsedi ama şöyle dedi: "Bayan Silverdale *benimle* tekrar karşılaşmaktan memnun olacağını kastetmedi, Cherry. Bak, şu beyefendiyi tanıdın mı?"

Başını çevirdi ve ilk kez Bay Steane'i gördü. Bir an boş gözlerle ona baktı, sonra küçük bir soluk alıp verdi ve şöyle dedi: "*Baba?*"

"Çocuğum!" dedi Bay Steane. "Nihayet seni yeniden bağrıma basabileceğim!" Ancak bunu yapamadı, çünkü kız kanepeye yatırılmıştı ve giydiği korse bu kadar alçalmasını imkânsız kılıyordu. Kolunu onun omuzlarına dolayarak ve alnından öperek uzlaçmaya çalıştı. "Benim küçük Charity'm!" dedi sevgiyle.

"Öldüğünü sanıyordum baba!" dedi merakla. "Ölmediğini öğrendiğim için çok mutluyum! Ama neden bana ya da zavallı Bayan Fletching'e hiç yazmadın?"

"Bana o kadından bahsetme!" diye emretti, bu ev sorusunu bir kenara bırakarak. "Bilseydim seni asla onun sorumluluğuna bırakmazdım."

güvenime nasıl da utanç verici bir şekilde ihanet edecekti, zavallı çocuğum!"

"Oh, *hayır*, baba!" diye üzüntüyle bağırdı. "Bana bu kadar iyi davranırken ve beni bir hiç uğruna okulda tutarken nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Seni Amelia Bugle'a teslim etti ve bunu asla affedemem!" dedi Bay Steane.

"Ama baba, sanki teyzemle gitmek istemiyormuşum gibi konuşuyorsun, ama yemin ederim istiyordum! Bir *evim* olmasını o kadar çok istiyordum ki. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin!" Bay Nethercott'un kanepenin başının arkasında durduğunu ve elini omzuna attığını fark etti ve minnetle elini yanağına götürdü, kirpiklerinin ucunda gözyaşları vardı. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı ve büyük bir ısrarla babasına hitap etmeye devam etti: "O yüzden, dua et baba, ona borcunu ödemedemeden bir daha gitme!"

"Seni bıraktığım gibi, onun bakımında mutlu bulsaydım, ona hem para öder hem de fazla para verirdim, ama seni öyle bulmadım! Seni, ancak bir babanın bilebileceği türden kaygıların eşlik ettiği aralıksız bir arayıştan sonra, dünyanın dört bir yanında savrulurken buldum ve ona bir kuruş bile ödemeyeceğim!" dedi Bay Steane kararlılıkla.

"Başka bir deyişle," dedi Desford, "ona iki kat bahşış vermek istiyorsunuz!"

"Baba, böyle terbiyesizce davranamazsın! *Yapmamalısın!*" Cherry büyük bir heyecanla bağırdı.

"Sanırım, aşkım," dedi Bay Nethercott, "bu meseleyle ilgilenmeyi bana bıraksan iyi olur."

"Ama bununla sizin ilgilenmeniz doğru değil!" dedi öfkeyle. "Bu senin borcun değil! Babamın borcu!"

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Bay Steane heybetle. "Görevini ağır bir şekilde ihmal ettiği için kendisine karşı dava açmamaya karar verdiğim için kendini şanslı sayabilir. Bu benim son sözüm!"

"O halde," dedi Bay Nethercott kesin bir tavırla, "Cherry'yi yukarı çıkaracağım. Çok yorucu bir gün geçirdiğinin ve bu yüzden oldukça bitkin düştüğünün farkında olmalısınız, efendim. Bayan Hetta, lütfen beni yatak odasına götürür müsünüz?"

"Elbette, yapacağım!" Henrietta cevap verdi. "Hayır, hayır, tartışma, Cherry! Bay Nethercott tamamen haklı ve seni hemen yatıracağım. Akşam yemeğin sana gönderilecek ve baban yarın seni ziyaret edebilir!"

"Ne kadar nazıksınız! Ne kadar nazıksınız, Bayan Silverdale!" Cherry içini çekti. "Kendimi çok bitkin hissediyorum, bu yüzden eğer kabalık ettiğimi düşünmezsen, baba, sanırım yatmaya gideceğim! Lord Desford, eğer sizi bir daha göremezsem, hoşça kalın ve benim için yaptıklarınızdan dolayı binlerce kez teşekkür ederim!"

Kızın kendisine uzattığı eli tuttu ve öptü, toparlayıcı bir sesle: "Ama beni sürekli göreceksin, seni küçük bezelye kazı! Komşu olacağız!"

"Buna gelince," dedi Bay Steane kibirle, "bu evliliğe rıza göstermeye kesinlikle karar vermedim. Bay Nethercott'un kızımı soyuna yakışır bir şekilde geçindirebileceği beni tatmin etmesini isteyeceğim."

Bay Nethercott, güzel yüküyle çoktan kapının eşiğindeydi ve Cherry'yi odasına götürür götürmez, müstakbel kayınpederine doğumu, serveti ve hayattaki durumuyla ilgili tüm gerçekleri anlatma şerefine olacağını söylemek için durakladı. Daha sonra Henrietta'nın önderliğinde kararlı adımlarla yoluna devam etti ve nişanlısı, evliliğinin babasıyla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etmeye kalkıştığında, ona nazikçe susmasını söyledi.

Vikont kapıyı kapattı ve gözlerinde belirgin bir parıltıyla Bay Steane'e bakarak sandalyesine doğru yürüdü. "Tebrik edilmelisiniz, Bay Steane," dedi. "Kızınız çok iyi bir evlilik yapıyor ve onun için bir daha asla endişe duymanıza gerek yok."

Bay Steane ağır bir sesle, "Bu da var tabii," dedi. "Ama yıllardır yaptığım planları düKündüğümde, daha iyi bilmem gerekirdi! Hayatım boyunca, Desford, şans konusunda ailemin en gerisinde kaldım. Bu insanın cesaretini kırıyor! Bunu inkar etmek mümkün değil!" Sarılıklı bakışlarını Vikont'a çevirdi ve ekledi: "Bu konuda bir şey bildiğinizden değil! Bana şeytanın kendi şansına sahipmişsiniz gibi geliyor! Bugün olanları bir düşünün! Eğer Nethercott denen bu adam senin için gökten bal damlası gibi düşmeseydi, yine de buna cesaret edemezdin!"

"Evet, öyle yapmalıyım!" dedi Vikont. "Lafı dolandırmak gibi olmasın ama niyetin beni Cherry'yle evlenmeye zorlamaktı ama yanlış adamı seçtin Steane: Bu planı bozmak için en ufak bir umut yoktu!"

Bay Steane, "Nişanlandığınızı öğrendiğimde Cherry'yle evlenme fikrinden vazgeçtim," diye cevap verdi. "Ne kadar aldanmış olursa olsun, masum bir kadının mutluluğunu mahvettiğim asla söylenemez! Ama sanıyorum ki lordum, bu skandalın duyulmaması için cömertçe davranırdınız! Ya da en azından o katı boyunlu babanız bunu yapardı!"

"Sert mizaçlı babamı tanıdığım kadarıyla, Bay Steane, sanırım sizi ülkeden kovması çok daha muhtemel olurdu."

Bay Steane sinirli bir şekilde, "Bu konuyu tartışmak zaman kaybı!" dedi.

"Elbette öyle! Bunun yerine, biricik kızınızın kendisine kesinlikle hayran olunacak bir koca olacak bir adama bağlanma şansına sahip olduğu için şükretmek için ne kadar çok nedeniniz olduğunu düşünün!"

"Benim tek kızım! O da başka bir hayal kırıklığı! Bunların sonu yok. Çocukken ondan umutluydum: parlak, gelecek vaat eden küçük bir şey gibi görünüyordu. Benim için çok yararlı olabilirdi."

"Ne şekilde?" diye sordu Desford merakla.

Bay Steane, "Ah, birçok yönden!" dedi. "Paris'te kurduğum hosteslik yapabileceğini umuyordum ama bir bakışta gördüm ki

Annesi. Yeterince güzel ama değil. Nasıl devam edeceğini bilemezdi. Yazık! Zamanımı boşa harcadım ve İngiltere'ye gelmek için kör oldum."

Hızla hüzünlü bir ruh haline bürünüyor gibi görünen Vikont, Bay Nethercott'un odaya geri döndüğünü görünce rahatladı. Yanında Henrietta da vardı ve Vikont, Bay Steane'e bu tür konuları Marley House'da konuşmanın daha uygun olacağını kişinin Henrietta olduğunu hemen anladı.

"Bence bu mükemmel bir fikir!" dedi sıcak bir sesle. "Cherry'nin müstakbel evini görmek isteyeceğinizi umuyorum, Bay Steane. Ve eğer yarın onu ziyaret etmek isterseniz, Bay Nethercott sizi bir gece misafir etmekten mutluluk duyacağını söyleyecek kadar nazik!"

"Size minnettarım, efendim," dedi Bay Steane, o büyük tavrına geri dönerek. "Konukseverliğinizden yararlanmaktan mutluluk duyacağım, ama önyargısız, anlayın!" Sonra Henrietta'dan titizlikle ayrıldı, Vikont'u sertçe selamladı ve kayıtsız Bay Nethercott tarafından odadan çıkarılmasına izin verdi.

"Seni ilkesiz kadın!" dedi Vikont, kapı giden ziyaretçilerin arkasından iyice kapandığında. "Kendinden utanmalısın! Talihsiz adamı o eski rom çubuğuyla yerliyorsun!"

"Oh, benim yaptığımı mı tahmin ettin?" dedi, bastırılmış kahkahalar atarak.

"Tahmin et!" dedi küçümseyerek. "Bir rahibe tavuğu kadar ağırbaşlı görünerek içeri girdiğin anda anlamıştım!"

"Hayır, öyle mi yaptım? Ama ondan kurtulmak zorundaydım Des, yoksa annem yatağa düşecekti! Charlie'nin Cherry'yle kaçtığını düşünmek, sonra da Wilfred Steane'in bizi ziyarete geldiğini duymak yüzünden annem kasılmalar, buharlar, her türlü ağrı ve hastalık geçiriyor ve şimdi de çok kötü bir durumda! Yanına gitmeliyim, yoksa tamamen düşecek. Ama gitmeden önce, bu şaşırtıcı nişan hakkında ne hissettiğini söyle bana!"

İşe yarar mı, yoksa onun için çok mu yaşlı? Yaşlı erkekleri tercih ediyor gibi göründüğünü fark ettim ama-"

"Benim ne düşündüğümü boş ver! Sen ne düşünüyorsun, Hetta?"

"Nasıl söyleyebilirim? Bence o kadar sevimli ve tatlı huylu ki, adam ona iyi davrandığı sürece mutlu olacaktır. Adama gelince, ona son derece düşkün görünüyor, bu yüzden belki de onu biraz sıkıcı bulmayacaktır."

"Ona düşkün! Babasını gördüğüne göre onunla evlenmeye istekli olduğuna göre ona deli olmalı!"

Güldü. "Biliyor musun Des, insanların söylediği kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim, ama daha da kötü! O kadar komik biri olmasaydı, orada oturup onu dinlemeye dayanamazdım! Ama bir gün Bay Nethercott'la onun geleceğini tartışırken, ona aşık olan bir erkeğin zihninde soyunun ona karşı bir ağırlık oluşturmaması gerektiğini söyledi. Bu yüzden babasını bir an bile düşünmeye değer bulmayacağını sanıyorum!"

"Hetta, bana gerçeği söyle! Sana zarar verdi mi?" diye açıkça sordu.

"Yüce Tanrım, hayır! Gerçi bu durum beni üzdü, kabul ediyorum! Buraya Cherry'yi değil de beni ziyarete geldiğini düşünecek kadar kibirliydim!"

"Onunla ilk tanıştığımda, senin peşinde sallanırken, hiçbirimiz Cherry'yi hiç duymamıştık," diye hatırlattı ona.

"Cherry tarafından kesildiğim için beni kızartacağını bilebilirdim! Ne iğrenç bir yaratıksın sen, Des!" dedi nazikçe. "Bu arada, sen ve Simon geceyi Wolversham'da mı geçireceksiniz? Keşke ikinizi de bizimle yemeğe davet edebilseydim; ama cesaret edemiyorum! Annem Cherry'yi başımıza bela ettiğin için senden hiç hoşlanmıyor ve bir daha Carrington'ın yüzünü görmek istemiyor! Bu yüzden şimdilik size veda etmek zorundayım!"

"Bunu yapmadan önce bir dakika bekle!" dedi. "Sen ve ben, pippin, hala konuşmamız gereken bir şey var!"

Hafifçe konuğtu, ama gülümsemesi gözlerinden kaybolmuğtu, gözleri kızın yüzüne öyle bir bakığla sabitlenmiğti ki, kız tüm iliğkilerinde ilk kez kendini bir kız öğrenci kadar utangaç hissetti. Aceleyle şöyle dedi: "Simon'ın hakkımızda uydurduğu o saçma hikâyeden söz ediyorsunuz sanırım! Ona çok kızdığımı söylemeliyim ama bundan bir zarar geleceğini sanmıyorum! Simon, gizlice niğanlandığımız ortaya çıkarsa bunu inkâr etmemiz ya da ikimizden birinin ağlayıp kaçması gerektiğini söylüyor." Adam cevap vermedi ve kız ona bakmaya cesaret ettiğinde, adamın hâlâ dikkatle kendisini izlediğini gördü. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü utanç verici olduğunu düşünöğü bu durumu hafifletmek için, her zamanki canlılığına yakışır bir tavırla şöyle dedi "EĞer iş o noktaya gelirse, ağlayarak gitme görevini ben üstleneceğim! Neden bir beyefendinin niğanı bozmasının uygunsuz bir davranış olarak göröldüğünü hiç anlayamıyorum, ama bunu bir hanımefendi yaparsa böyle bir şey olmaz!"

"Hayır," diye kabul etti, ama sanki onunla ilgileniyormuğ gibi değil. "Seni uyarıyorum Hetta, eğer iş o noktaya gelirse bu görev senin , çünkü ağlayıp kaçmak gibi bir niyetim ya da arzum yok." Bir an durakladı, kızın yüzünü okumaya çalıştı, ama kız gözlerini sanki zorlanmış gibi Hetta'nın gözlerine dikince, Hetta'nın ağzı buruştu ve daha önce hiç duymadığı bir sesle şöyle dedi "Ama yapmayacaksın! Sana izin vermeyeceğim! Oh, Hetta, sevgili pippin, ne kadar aptalmışım! Seni hayatım boyunca sevdim ve seni kaybedeceğimi düşünene kadar ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmiyordum! Sakın çok geç olduğunu söyleme!"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Basitçe şöyle dedi: "Hayır, Des. EĞer gerçekten ciddiysen olmaz!"

"Hayatımda hiçbir zaman daha fazlasını istemedim!" dedi ve kollarını açarak ona doğru gitti. Kadın kollara doğru yürüdü ve kollar onu sıkıca sardı. "En iyi dostlarım!" dedi boğuk bir sesle ve onu öptü.

Bu cenneti odaya giren Leydi Silverdale böldü ve tahammöl sınırlarını aşmış birinin sesiyle şöyle dedi "Sanırım, Hetta, bana bir şey söylemeye geldin-" Leydi sözünü kesti ve rezil bir ses tonuyla haykırdı: "Hen-ri-etta!" Sonra Desford hızla etrafına bakındı ve kızını kucaklayanın kim olduğunu anlayınca sesi değiğti. "Desford!" diye sevinçle bağırdı. "Ah, canım benim,

Sevgili oğlum! Oh, bu beni ne kadar mutlu ediyor! Hetta, benim sevgili çocuğum! Artık *ne* olacağı umurumda değil!"

"Ama anne!" diye itiraz etti Hetta, hınzırca onu sorguya çekerek. "Des'le evlenmeme rıza göstermen için hiçbir şeyin seni ikna edemeyeceğini söylemiştin! Hatta böyle bir kaderden şanslı bir şekilde kurtulduğum için beni tebrik etmiştin!"

"Saçmalama, Hetta!" dedi Leydi Silverdale, bu zamansız anıyı gayet uygun bir şekilde geçiştirerek. "Hayatım boyunca tek dileğim bu oldu! Ona her zaman aşırı derecede düşkün oldum ve dahası, onun tam sana göre bir adam olduğuna dair inancımdan hiç vazgeçmedim!"

"Teşekkür ederim hanımefendi!" dedi Desford, kadının elini dudaklarına götürerek. "*Umarım* Hetta için doğru erkek olabilirim, ama tek *bildiğim* onun benim için doğru kadın olduğu!"

"Sevgili Ashley! Çok güzel söyledin!" diye onayladı. "İnsanın sende özellikle hoşuna giden şey bu! Wilfred Steane'in çocuğunu buraya getirdiğinde senden pek hoşlanmamıştım, ama *şimdi* bunun en ufak bir önemi yok! Ama şunu söylemeliyim ki Hetta, az önce bana Bay Nethercott'un teklifini kabul ettiğini söylediğinde doğru olanı söylemek için elimden geleni yaptım. Bana öyle geldi ki, senden çaldığı beyefendilerin sonu gelmeyecek! Önce Desford'du; sonra Charlie'ydi - elbette o senin taliplerinden biri değil, ama *prensip* aynı - ve şimdi de Bay Nethercott! Ona hoş geldin diyebilir, çünkü onu asla sana layık görmedim, asla! Desford, elbette bizimle yemeğe kalacaksınız. Hetta, koş ve Ufford'u uyar. Hayır, onunla kendim görüşeceğim. Charlie de Grimshaw'la şampanya hakkında konuşmalı. Tanrı sizi korusun, canlarım!" Bu sözlerle birlikte aşçıyla görüşmek üzere uzaklaştı, yürüyüşü onu birkaç dakika önce odaya getiren yalpalayan adımlarından ürkütücü bir farklılık gösteriyordu.

Aşıklar daha sonra eski meşguliyetlerine devam ettiler, ancak Simon tarafından neredeyse hemen kesintiye uğradı, içeri girdi, gözleriyle karşılaştığı manzara karşısında şaşkınlıkla eşikte durdu ve bir kahkaha attı. Ağabeyi tarafından kesin bir dille azarlanan Simon hiç de pişmanlık duymuyordu. "Gülünecek bir şey yok mu!" dedi Hetta'nın yanağını öperek ve Vikont'un elini acıyla sıkarak. "İşte bir çift

Kendimi bildim bileli Nisan ve Mayıs kokuyorsunuz ve ben bunu kafanıza sokana kadar ikinizden birinin aklına oflayıp puflamayı bırakıp eklenmek gelmiyor! Sana en iyimin ne kadar çatlak olduğunu bilmediğini söylemiştim Des, ama artık biliyorsun!"

Daha sonra onlardan ayrıldı ve akşam yemeğine katılması için yapılan daveti, hava kararmadan önce Londra'da olması gerektiği gerekçesiyle reddetti. "Sabah Brighton'a gidiyorum," diye açıkladı. "Ama başın bir belaya daha girerse Des, bana haber ver, seni kurtarmak için hemen geri dönerim!"

^
—

